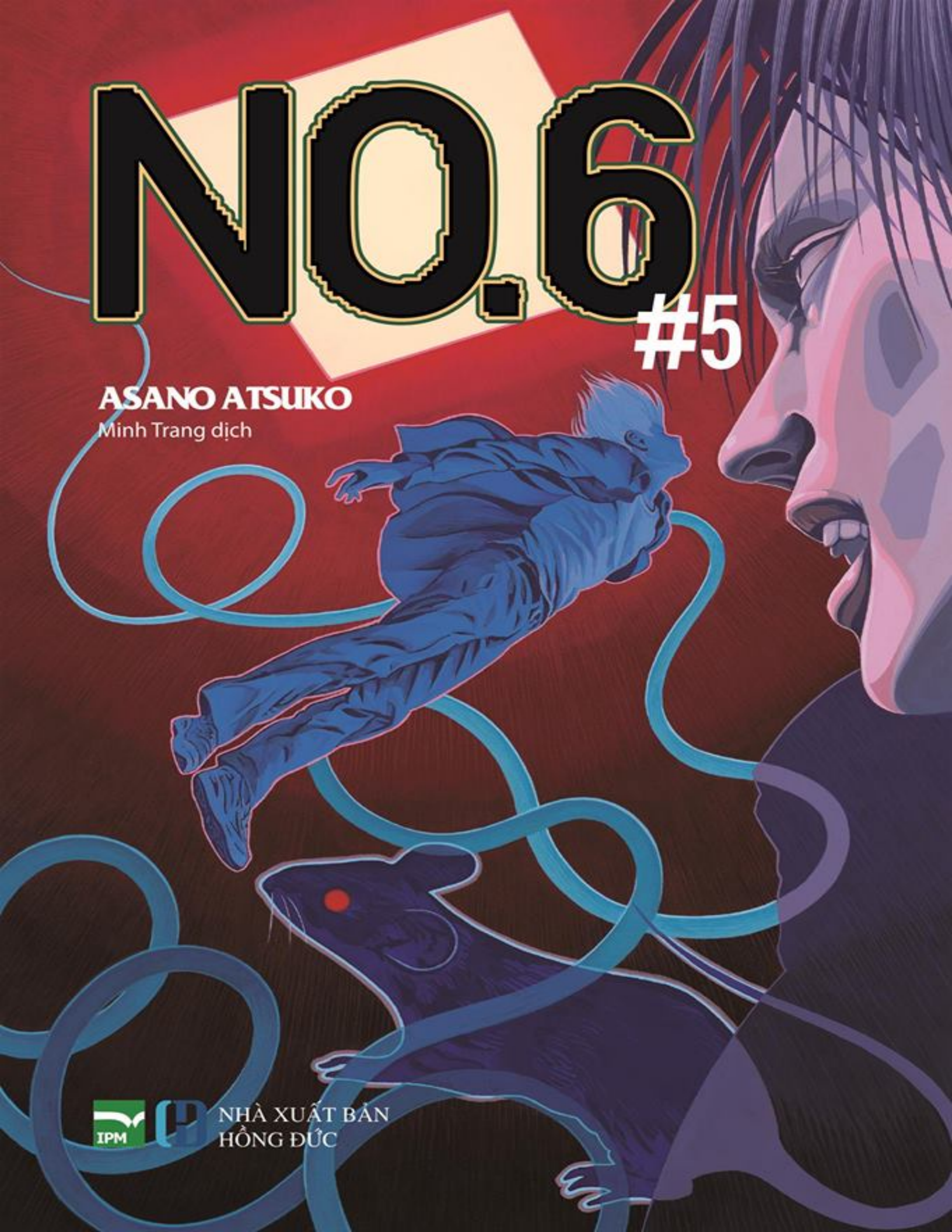

NO.6

#5

ASANO ATSUKO

Minh Trang dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

Mục lục

<u>Tập 5</u>	
<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	

NO.6 TẬP 5

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Tập 5

Cuối cùng, Shion và Nezumi cũng đã băng mình vào hành trình giải cứu Safu, đó là một hành trình tăm tối, hôi thối, bốn bề nhức nhối bao tiếng rên la. Các cư dân West Block cứ oằn mình xuống xác nhau dưới đáy sâu hành hạ, chỉ ai gắng gượng được thì mới có cơ hội sống sót. Shion không sao tin được ở No.6 lại có cảnh tượng ghê gớm như cậu đang chứng kiến. Song lời nhắc nhở tàn khốc của Nezumi ở bên cạnh đã thức tỉnh cậu, "Đây không phải là địa ngục, mà là hiện thực, hiện thực của thế giới cậu đang sống. Đã xem thì phải xem đến cùng, đã nghe thì đừng bịt tai lại!"

Tuy No.6 mỗi ngày xám xịt với Shion, nhưng phải đến lúc này, những vết nứt đầu tiên của nó mới in hằn lên mi mắt của cậu, và những mảnh vỡ của thành phố Thánh bắt đầu rệu rã...

Không thấy... gì

Dừng lại... Dừng lại... gần.

NO.6 TẬP 5

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi chỉ cầu mong vận may sẽ đến! Để ban phước lành hay
nguyên rủa khắp nhân gian.

- Người lái buôn thành Venice, William Shakespeare

Shion.

Bà toan gọi với theo nhưng không cất nên lời. Lưỡi tê cứng. Tay
chân nặng trĩu như đeo gông, chẳng thể cử động theo ý mình. Shion
không quay lại. Bóng dáng cậu trong chiếc áo trắng cứ xa dần. Xung
quanh là bóng đêm dày đặc, không chút ánh sáng.

Shion, chờ đã. Con không được đi.

Quay lại đi, về với mẹ này, đừng đi xa hơn nữa.

Bóng tối dịch chuyển, uốn éo như một sinh vật sống rồi nuốt
chửng tấm lưng màu trắng.

Shion!

Tiếng thét xé toạc cổ họng. Nỗi sợ biến thành cơn đau lan khắp
cơ thể. Bà muốn lao vào bóng tối để đuổi theo Shion nhưng thân thể
chẳng chịu cựa cựa, một bước cũng không nhúc nhích nổi.

Ai đó, ai đó làm ơn giúp tôi. Ngăn con tôi lại!

"Karan."

"Dì ới."

Bà nghe thấy tiếng nói. Ai đó đang nắm tay và lắc nhẹ người bà.

"Karan, cô có nghe thấy tôi nói không?"

"Dì ới, dì tỉnh lại đi."

Giọng nói ấy như chứa đựng sức mạnh kì diệu, quét sạch bóng tối trước mắt bà, mở đường cho ánh sáng trở lại.

A... Tôi có nghe. Tôi nghe thấy tiếng ai đó.

Karan hé mắt. Mọi thứ mờ mờ ảo ảo như phủ một lớp màn. Bà trông thấy một người đàn ông da ngăm đen và một cô gái nhỏ đang đau đầu nhìn mình, nhưng gương mặt họ cứ như sương khói, tưởng chừng chỉ chớp mắt thôi là sẽ tan biến.

Có mùi bánh mì, mùi bơ quyện với bột mì thơm lừng. Chiều chiều, những công nhân sau một ngày lao động mệt mỏi, các cô cậu học sinh ôm bụng đói, hay lũ trẻ tay nắm dây xu lể ở Lost Town sẽ kéo đến mua những chiếc bánh mì vừa ngon vừa rẻ của Karan. Bà luôn chỉnh lò để bánh chín đúng 5 giờ chiều nhằm phục vụ những vị khách nghèo này. Có vẻ cái lò nướng cũ kĩ đã cho ra lò mười chiếc bánh mì bơ cuộn đúng giờ như mọi ngày.

Đối với Karan, mùi bánh mì nướng chính là mùi hương của cuộc sống. Hương thơm nồng ấm len vào tận cùng khứu giác đã kéo bà trở lại thực tại.

Tấm màn được vén lên, hai gương mặt trước mắt bà hiện ra rõ mồn một.

"Lily... Yoming..."

"Cô tỉnh rồi à?"

Yoming thở phào nhẹ nhõm. Miệng mấp máy "Tốt quá rồi".

"Cô ngồi dậy được không? Nếu vẫn mệt thì đừng gắng sức."

"Tôi ổn rồi."

Yoming đỡ Karan ngồi dậy. Bà vốn nằm ngửa trên chiếc sofa cũ trong góc tiệm.

"Tôi đã ngất à?"

"Đúng vậy. Cô đột nhiên ngã lăn ra sàn đằng sau tủ trưng bày, làm bác cháu tôi hết cả hồn. Tim tôi vẫn còn đập thình thịch đây này."

Yoming mỉm cười, là nụ cười an tâm. Karan cũng muốn cười đáp lại, nhưng má bà căng cứng không động đậy được.

"Dì ơi!"

Lily sà vào ôm chầm cổ Karan, nước mắt rơi lã chã.

"Dì khỏe thật rồi phải không ạ?"

Karan cảm thấy ươn ướt ở cổ, nơi gò má mềm mại tựa vào. Đôi tay đang ôm bà vẫn còn hơi run rẩy. Nước mắt của cô bé thật ấm, gần như nóng bỏng. Bình thường Karan sẽ dịu dàng ôm lấy cô bé,

nhưng giờ tay bà vẫn chưa cử động theo ý muốn được. Bà thấy người nặng trĩu, cứ như vẫn đang vẫy vùng trong giấc mơ kia.

Shion.

Karan thấy mình như muốn nổ tung. Ngay lúc này đây, phải chăng Shion đang đi đến nơi mà người mẹ như bà không thể với tới? Phải chăng nó đang rơi xuống đáy sâu địa ngục?

Nếu đó là sự thật thì mẹ phải làm sao đây? Phải làm thế nào...

"A!"

Lily chợt kêu lên, buông Karan ra.

"Có chuột kia."

Một con chuột nhỏ lông nâu đang ngồi trên kệ đựng gia vị liền đó, một bộ mặt tua tủa lông xám thò ra ngay bên cạnh.

"Ừa, đến tận hai con cơ đấy."

Lily giơ hai ngón tay lên. Chúng có phải là anh em không nhỉ?

Hai con chuột vừa nháy đôi mắt màu nho giống hệt nhau vừa xích lại gần nhau.

Một con lúc nãy đã mang thư của Shion đến. Vậy còn con kia thì sao?

"Liy, con mở tủ lạnh lấy cho dì một mẩu phô mai được không? Trong ngăn dưới cùng ấy."

"Vâng."

Karan đưa tay về phía đôi chuột trên tủ. Chỉ một động tác đơn giản, mà lúc này cũng đủ rút cạn sức lực của bà, khiến đầu ngón tay run rẩy không ngừng. Hai con chuột nhìn nhau, mấy sợi ria rung rung.

Chít chít.

Một con chuột động viên. Được cổ vũ, con kia quay mặt về phía Karan. Đôi mắt nhỏ xíu dường như chứa đầy trí tuệ. Những con chuột này có trí khôn, chúng hiểu được trái tim và ngôn ngữ của loài người.

Karan chìa tay ra xa hơn. Lòng bàn tay để ngửa.

Chít chít.

Con chuột lông xám vọt ra, phóng lên tay Karan không chút ngần ngại. Nó lắc cổ qua lại rồi nhả ra một viên con nhộng nhỏ. Lá thư thứ hai của ngày hôm nay.

"Dì ơi, con cho chú chuột miếng phô mai này nhé?"

Karan gạt đầu với Lily rồi mở viên con nhộng ra. Không phải chữ của Shion, nhưng cũng là nét chữ bà từng trông thấy, nét chữ cứu vớt giữa lúc bà vật vã nơi vực sâu tuyệt vọng khi Shion bị nhân viên Cục Trị an bắt đi. Làm sao bà quên được những đường nét bay bướm, ẩn chứa sự thông tuệ và ý chí mạnh mẽ này chứ.

Nhất định sẽ tái ngộ. Nezumi.

Câu chữ ngắn ngủi chẳng bằng một phần mười lá thư trước đây, nhưng Karan lại thở phào nhẹ nhõm. Một làn gió mát dịu thổi qua cơ

thể, cuốn đi phần nào những vương bận đang đè nặng lồng ngực và khí quản bà.

A, mình có thể thở được rồi.

Vẫn còn quá sớm để tuyệt vọng. Mình chưa mất hết hi vọng mà.

"Nezumi..."

Karan thì thầm. Bà chợt thấy đôi vai mình như được ôm trọn trong một vòng tay vô hình. Dù không thể nhìn thấy đôi tay mạnh mẽ vững chãi đó, nhưng đích thực nhờ có nó mà bà mới không gục ngã.

Nhất định sẽ tái ngộ. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, cháu sẽ đưa Shion sống sót trở về với cô. Cháu đảm bảo.

Karan nghe thấy âm thanh trầm ấm vang vọng bên tai. Bà thở sâu lần nữa.

Nezumi đang ở đó, luôn kề cận bên Shion. Con mình không cô độc.

"Karan, đây là gì thế?"

Yoming nhìn xuống tay Karan.

"Là thư đây."

"Thư? Bưu tá nhà cô là chuột à?"

"Đúng thế. Không những vậy mà còn là thư viết tay nữa. Tuyệt hơn tin nhắn điện tử biết bao nhiêu, nhỉ?"

Karan mỉm cười. Yoming và Lily nhìn nhau rồi cùng nhoẻn miệng cười. Lily đang chia miếng phô mai cho lũ chuột, thấy Karan tươi tỉnh trở lại liền sà ngay vào lòng bà. Lần này, Karan đã có thể ôm lấy cô bé.

"Con đã rất sợ."

Lily mếu máo.

"Nếu dì cũng... không động đậy được nữa... giống như cha con... thì phải làm sao... Con sợ lắm. Rất sợ."

"Cha ư? Cha của Lily xảy ra chuyện gì à?"

"Là cha trước. Cha ruột của Lily."

"Hả?"

Yoming khẽ lắc đầu.

"Người cha của Lily hiện giờ là chồng thứ hai của Renka."

"Anh Getsuyaku... ra là vậy à."

Một khuôn mặt dài gầy gò với đôi lông mày cụp xuống hiện lên trong đầu Karan. Bấy giờ bà mới nhận ra Lily chẳng hề giống người đàn ông đó chút nào, từ đường nét gương mặt cho đến vóc dáng. Chỉ là, hình ảnh hai người dắt tay nhau đi dạo hay cùng đến mua bánh không hề có vẻ xa cách, ai nhìn vào cũng thấy hai cha con yêu thương nhau và cực kì hạnh phúc. Từ khi Shion biến mất, nhiều lúc Karan không khỏi nhói lòng ghen tị mỗi khi thấy Getsuyaku và Lily.

"Vậy cha của Lily..."

"Cha ruột của nó đã mất từ nhiều năm trước."

"Không lâu trước khi di chuyển tới đây. Nhưng con cũng yêu quý cha hiện tại. Cha rất hài hước, hay chọc cho con cười."

Lily ngẩng mặt lên, tươi roi rói. Thấy Karan dù vẫn còn yếu nhưng đã có thể nói chuyện bình thường, cô bé rất phấn khởi.

"Tôi chẳng biết gì cả. Renka chưa từng nhắc đến chuyện này."

"Có lẽ em tôi không muốn chia sẻ, dù sao cũng là một chuyện đau lòng."

Yoming buột miệng kể, và thở dài náo nức.

"Cả nhà đang ăn, cha đột nhiên khựng lại. Cha nói khó thở rồi ngã khỏi ghế, sau đó thì không cử động nữa."

Hồi ức thuở nhỏ ùa về, Lily chột rùng mình. Karan hướng ánh mắt thắc mắc về phía Yoming.

"Chuyện này là sao?"

"Cha ruột của Lily đã chết... ngay trước mắt con gái mình."

Yoming cup mi mắt như đang lưỡng lự.

"Không, cha con bé đã bị sát hại."

"Bị sát hại!"

Câu nói khủng khiếp ấy như nhập vào bóng dáng Shion. Karan siết chặt tay đến mức móng tay ghim sâu vào da thịt.

"Cha ruột của Lily tên là Suifu, là công nhân ở công trường xây dựng. Suifu rất cao lớn, cậu ta luôn tự hào vì sức vóc trâu bò của mình."

"Dịu dàng và mạnh mẽ, lại còn đẹp trai nữa. Mẹ nói vậy đó. Mẹ còn nói cha rất yêu mẹ."

Yoming cười mỉa mai.

"Renka thật là! Cho dù kể với con gái về cha ruột nó cũng không nên mỹ hóa quá lố như vậy. Suifu là con sâu rượu ưa vung tay quá trán nên cãi vã với Renka suốt. Nhưng quả thật, cậu ta khá tốt bụng và luôn làm việc hết mình vì gia đình. Tính tình vô tư, thích ca hát. Mỗi lần say rượu lại hát văng lên. Ừ, là một anh chàng tốt, yêu quý gia đình."

"Anh ấy... bị giết ư?"

"Một cách gián tiếp."

"Gián tiếp... Yoming, anh có thể giải thích rõ hơn không?"

Yoming kéo chiếc ghế tời tàn lại rồi ngồi xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt tóc Lily. Có thể thấy ông rất yêu thương đứa cháu gái này.

"Giải thích cho cô hiểu... Nếu có thể giải thích rõ thì tốt biết mấy. Có quá nhiều tình tiết bí ẩn, thật khó mà nói cho ngọn ngành."

Giọng điệu Yoming chần chừ, do dự hơn hẳn mọi ngày. Dù vậy ông vẫn lựa lời kể lại.

"Ngày đó, Suifu đang làm việc tại công trình xây dựng một tòa nhà."

"Một tòa nhà..."

"Đúng thế. Đến giờ tôi vẫn không biết đó là tòa nhà nào. Nghe nói chính Suifu cũng chẳng biết gì hết. Hình như cậu ta được chở đi bằng xe thùng không có cửa sổ, nói chung là không thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài."

"Vậy là để bịt đầu mối..."

"Không phải đâu, Karan. Suifu luôn nghiêm túc làm tròn công việc được giao và chẳng hề hứng thú hay tò mò gì về tòa nhà đó. Việc nó nằm ở đâu hay được dùng để làm gì, cậu ta không quan tâm. Cho dù có quan tâm đi nữa, một công nhân quen như cậu ta sao có thể dò la những thông tin cơ mật như vậy. Mọi thứ được che giấu vô cùng khéo léo. Ngay sau khi Suifu chết, tôi cố dùng cách riêng của mình để điều tra xem cậu em rể đã làm việc ở đâu nhưng đều vô ích. Hệ thống thông tin mở không tồn tại ở thành phố này, chỉ cần chính quyền ráp tâm che giấu thì bọn dân đen như chúng ta sẽ chẳng hề hay biết. Cho nên, đâu cần phải sát hại Suifu."

"Vậy thì... nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh ấy là gì?"

"Trên giấy tờ là do nhồi máu cơ tim. Tuy nhiên, tôi không tin người như Suifu mà lại bị bệnh tim. Nghe cứ như chuyện vịt chết đuối trong ao vậy."

"Nghĩa là có uẩn khúc?"

"Phải..."

Yoming mím chặt môi, nhìn quanh phòng.

"Anh yên tâm. Không bị nghe lén đâu."

"Vậy à... thứ lỗi cho tôi. Cứ nhấp nha nhấp nhồm chả ra sao cả."

"Không. Không hề."

Có thật là không bị nghe lén không? Thành thật mà nói Karan cũng không dám chắc. Quyền lực của chính quyền thành phố quá lớn, họ có thể làm bất cứ việc gì mình muốn, nghe lén các cuộc hội thoại và quản lý những thông tin thu được dễ như bỡn.

Dù thế đi nữa...

Karan nắm chặt mẫu thư trong tay.

Sợ hãi sẽ chẳng ích gì. Thay vì bịt tai ngậm miệng, cứ nghe và nói đi. Nói thật to và dũng cảm nghe thật rõ. Có lẽ đó là lựa chọn duy nhất trong lúc này.

Karan nhòai người về phía Yoming vẫn đang lưỡng lự.

"Thế anh nghĩ uẩn khúc đó là gì?"

Yoming chỉ chớp mắt một lần. Và rồi, ông nhìn thẳng vào mắt Karan.

"Đây chỉ là phỏng đoán của tôi. Tuy nhiên nếu tôi nói ra, điều này sẽ trở thành gánh nặng đè lên vai cô."

"Là tự tôi muốn nghe."

Karan thúc giục.

"Anh đã tự mình điều tra sự thật, tuy anh nói chẳng biết được gì cả, nhưng với năng lực của anh, chắc hẳn anh đã nắm được điều gì đó. Dầu chỉ là chút manh mối mỏng như sợi chỉ, nhưng cũng có thể là con đường dẫn tới chân tướng."

"Cô đánh giá tôi quá cao rồi. Tôi chẳng có quyền hành, dũng khí, hay bất cứ phương pháp nào để nắm được nhiều thông tin quan trọng tới mức ấy... Tôi chỉ biết trong thời gian làm việc ở đó, Suifu được trả công rất hậu, gần gấp đôi mức lương bình thường. Renka đã rất sửng sốt khi nghe Suifu nói được nhận 'phụ cấp công việc nguy hiểm đặc biệt', bởi khó mà tin nổi ở No.6 lại có công việc như thế."

"Phụ cấp nguy hiểm? Là đập phá hay cho nổ thứ gì chẳng?"

"Hoặc có thể là thao tác với hóa chất."

"Hóa chất, ý anh là độc dược?"

"Đại loại như vậy. Những chất bí ẩn ngay cả các nhà khoa học của No.6 cũng chưa biết cách xử lý chính xác."

"Quả là mông lung."

"Đúng thế. Nói gì thì nói, nguồn thông tin quá sức hạn hẹp."

"Nhưng đâu phải chỉ mình cha của Lily làm việc ở công trường đó, hỏi những người khác có lẽ sẽ biết thêm được gì đấy."

"Không tìm thấy ai hết."

"Không tìm thấy ai hết?"

"Phải, tôi không tìm thấy họ, hoặc có thể ngay từ đầu họ đã không tồn tại. Nói cách khác, trừ Suifu ra, chẳng có con người nào làm việc ở công trường đó cả."

"Không có con người... A, vậy là họ sử dụng robot?"

"Đúng vậy. Là robot. Họ đã sử dụng robot xây dựng chuyên dụng."

Karan ngẩng đầu, thẫn thờ nhìn trần nhà.

Shion cũng từng điều khiển robot dọn dẹp công viên.

"Bề ngoài chúng dễ thương nhưng kĩ năng vẫn còn thiếu sót. Trước đây, có trường hợp chúng nhặt giúp chiếc mũ bị gió thổi bay, nhưng do không kiểm soát được sức lực nên chiếc mũ bị bóp méo biến dạng, khiến chủ nhân chiếc mũ vô cùng tức giận. Con người vẫn thành thạo hơn trong các thao tác đòi hỏi sự khéo léo, tỉ mỉ. Những ngón tay của con người thật sự rất tuyệt vời."

Yoming vừa nói vừa khẽ chuyển động đầu ngón tay...

Karan nhắm chặt mắt, cố xua đi kí ức về đứa con trai. Bà cất giọng bình tĩnh nhất có thể.

"Chắc là cha của Lily đã đảm nhận công việc mà bọn robot không thể làm được."

"Có lẽ. Nhưng Suifu không phải kĩ sư, chẳng có kĩ năng gì đặc biệt. Có điều cậu ta là một người vô cùng nghiêm túc, sẽ cẩn thận thực hiện công việc được giao. Tuy nhiên... tôi không thể tưởng tượng ra cậu em rể mình làm gì giữa đám robot."

"Phải chăng là đầu ngón tay?"

"Hả?"

"Đó là điểm khác biệt giữa con người và robot chuyên dụng."

Karan nhớ tới những ngón tay của Shion, chúng uyển chuyển và khéo léo, luôn giúp bà hoàn thành xuất sắc những công việc tỉ mỉ. Thỉnh thoảng bà còn phải kinh ngạc trước sự khéo léo của con mình.

Mẹ biết không, những ngón tay con người tuyệt vời lắm đấy.

"Những việc như phá tường hay khuân vác vật nặng thì robot hữu dụng hơn. Tuy nhiên, đối với những việc đòi hỏi sự cẩn thận, tỉ mỉ, ví như... đúng rồi, như chạm trổ hoa văn trên những viên gạch nhỏ lát tường, hay khắc chữ lên cột nhà, những việc như thế robot hiện thời chưa thể làm được đúng không? Cả bánh mì cũng vậy. Máy móc thừa sức làm ra những chiếc bánh có hình dạng đơn giản và mùi vị giống hệt nhau. Nhưng với những chiếc bánh chúc mừng đòi hỏi hương vị và trang trí theo sở thích riêng thì phải làm thủ công, bằng không sẽ chẳng thể có thành phẩm đẹp như ý muốn."

"Nhưng Suifu đâu biết làm bánh mì, bánh kem giống như cô. Cậu ta cũng chẳng biết chạm trổ hoa văn hay khắc chữ, thật sự không có tay nghề gì đặc biệt đâu, tôi dám chắc."

"Mang vác đồ vật thì sao?"

"Mang vác ư?"

"Phải, mang vác những thứ quan trọng như đồ dễ vỡ, các vật mềm, dễ bị biến dạng như mũ chẳng hạn. Bàn tay con người phù

hợp với việc đó hơn."

"Có khả năng lắm. Có thể Suifu đã vận chuyển những thứ nguy hiểm quan trọng bậc nhất, không thể giao cho robot. Nhưng nếu vậy thì thứ đó rốt cuộc là gì, và liên quan thế nào với việc Suifu đột tử? Dù có vắt óc đến mấy thì sự việc vẫn mù mờ, mọi thứ chỉ là suy đoán. Rốt cuộc, chúng ta chỉ có thể lặp đi lặp lại những câu hỏi không đáp án. Điều duy nhất tôi biết là Suifu làm việc cho công trình của chính quyền thành phố rồi đột tử. Tôi bảo này, Karan."

Giọng Yoming trở nên nặng nề, trầm xuống đến mức khó nghe.

"Đã có lúc tôi nghĩ rằng, thành phố này ăn thịt người một cách tàn nhẫn. Nó nuốt chửng những người bất đồng quan điểm, những người nó cho là yếu kém, cả những người dám chống lại mệnh lệnh. Nó cắn xé người ta từ đầu đến chân rồi vứt bỏ."

"Vâng..."

"Lost Town là nơi dành cho những người không còn chỗ dung thân trong nội thành, những kẻ yếu kém và sa đọa trong mắt chính quyền. Không, có lẽ đây là nơi chính quyền dành riêng cho những người như vậy, một bãi rác để vứt đi những thứ mà họ dùng xong và không cần đến nữa."

Giọng điệu trầm thấp và những lời Yoming nói khiến Karan không khỏi run lên. Bà liếc nhìn Lily. Có lẽ đã chán với cuộc chuyện trò của người lớn, cô bé đang chơi đùa với lũ chuột. Hai chú chuột nhỏ màu nâu và xám đang nhai ngấu nghiến những mẩu phô mai vụn trên đầu gối Lily.

Các sinh vật bé nhỏ, dù là con người hay động vật, đều thật đáng yêu. Người lớn có nghĩa vụ bảo vệ những thể xác và linh hồn mong manh dễ vỡ đó.

Karan nghĩ vậy. Bà không muốn Lily bé bỏng bị cuốn vào hiện thực ghê tởm này, nhưng cũng không thể tai ngơ mắt lấp, tự huyễn hoặc mình, mà phải nhìn thấu sự thật. Tuy nhiên, có lẽ chỉ những người lớn đã đủ sức đối mặt với hiện thực mới hiểu được điều đó. Lily vẫn còn quá nhỏ.

"Lily."

Nghe tiếng Karan gọi, cô bé hướng đôi mắt to tròn đen láy về phía bà.

"Có vẻ chỉ phô mai thôi thì không đủ cho các chú chuột no bụng đâu. Trong góc tủ trưng bày vẫn còn một chiếc bánh mì bơ cuộn dì vừa nướng hôm qua. Con bẻ cho mỗi chú nửa chiếc nhé?"

"Cho các chú chuột ăn bánh mì cũng được ạ?"

"Ừ, để thưởng cho chúng. Còn nữa, con trông tiệm giúp dì nhé. Nếu có khách đến thì báo cho dì biết. Đừng quên nói 'Xin chào quý khách'. lát nữa dì sẽ mời con ăn bánh mì bơ cuộn mới ra lò."

"Tuyệt quá. Con vẫn mơ được làm việc ở tiệm bánh mì!"

Lũ chuột bám trên vai Lily, ra chiều thân thiết lắm. Thật là những sinh vật thông minh. Chúng có thể nhìn ra ai là kẻ thù nguy hiểm và ai thì kết bạn được.

"Dì ơi, con bảo cái này này."

Lily rướn người, ghé miệng sát vào tai Karan.

"Bí mật đấy."

"Hả, là gì thế?"

"Mẹ con sẽ sinh em bé. Con sắp thành chị rồi."

"Vậy ư, Renka sao? Tuyệt quá. Bao giờ?"

"Khi trời ấm lên và thật nhiều hoa nở rộ."

Yoming cười nhạo.

"Này này, Lily. Cháu tiết lộ bí mật của mẹ như thế có được không vậy?"

"Vớ dĩ thì được ạ."

"Lúc em bé chào đời phải làm một chiếc bánh thật to để chúc mừng mới được. Lily, vậy tiệm bánh nhờ cả vào con đấy."

"Vâng. Nói 'Xin chào quý khách' đúng không dì? Xin chào quý khách!"

Vớ dĩ chuột nhỏ trên vai, Lily đi ra gian ngoài của tiệm. Yoming thở dài, không biết là lần thứ mấy.

"Cũng phải, chuyện này không nên để Lily nghe thấy."

"Vâng, việc cha mình bị đối xử như đồ vật, sau đó mất cả mạng sống... Dù sau này sẽ có ngày cô bé biết sự thật, nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm."

Yoming đang nhìn theo Lily, nghe thấy Karan nói thế liền chậm chậm quay đầu lại.

"Bị đối xử như đồ vật. Không sai, Suifu đã bị đối xử như một con robot. Chắc chắn chủ thuê đã không giải thích cận kề mức độ nguy hiểm của công việc đó cho Suifu, chỉ vung một đồng tiền rồi mặc nhiên sai khiến. Bảy giờ Suifu rất cần tiền, vì cậu ta vừa bị sa thải do tranh cãi với đồng nghiệp. Để có tiền lo toan cho gia đình, cậu ta đã nhận việc này dù biết nó đầy rẫy hiểm họa. Chính quyền thành phố chắc chắn đã điều tra kỹ lưỡng gia cảnh các kiểu nên mới chọn Suifu. Họ nắm giữ mọi thông tin của toàn thể cư dân, nên việc lựa chọn đối tượng phù hợp dễ như trở bàn tay. Một người đàn ông quen lao động chân tay, nghiêm túc, biết giữ mồm giữ miệng để đảm nhận công việc chứa đựng những hiểm họa khôn lường, một người không đa nghi, tò mò, tọc mạch, dám vì tiền mà mạo hiểm... Suifu quả là sự lựa chọn hoàn hảo."

"Anh tin rằng công việc đó có liên quan mật thiết đến cái chết đột ngột của anh Suifu, đúng không?"

"Ừm. Tuy không biết liên quan thế nào, nhưng tôi tin là thế. Bởi vì..."

"Bởi vì?"

"Khi Suifu ngã gục, Renka đã gọi xe cứu thương, và nó xuất hiện gần như ngay lập tức, dù mất chừng ba phút thôi."

Xe cứu thương đến trong vòng ba phút, Việc này quá hiếm hoi ở Lost Town, không, phải nói là hầu như không xảy ra.

Thành phố Thánh No.6 là xã hội đô thị được xây dựng dựa trên một hệ thống phân chia giai cấp nghiêm ngặt. Ngai thị trường là người cầm quyền tối cao, chia sẻ quyền lực đó cùng ngài là một nhóm thiểu số "người được chọn". Họ đều là nhân tài bậc nhất trong các nhân tài, được đặc cách sống tại khu dân cư cao cấp Kronos hưởng thụ cuộc sống thanh thoi, an nhàn và xa hoa. Xếp dưới là thường dân, tuy không sung túc và nhàn hạ như giới thượng lưu ở Kronos nhưng với sự hỗ trợ của khoa học công nghệ và trị liệu tiên tiến, họ cũng được sống hạnh phúc, hay đúng hơn là bị nhồi nhét vào đầu ý nghĩ rằng mình đang hạnh phúc. Còn cư dân Lost Town như Karan, đừng nói là so với giới thượng lưu, họ thậm chí còn không được đảm bảo những dịch vụ và bảo hộ cơ bản nhất của công dân bình thường, họ chỉ là công dân thứ cấp. Mượn lời Yoming, đây đúng là bãi rác để vứt đi những thứ chính quyền dùng xong và không cần đến nữa.

Đừng mơ đến việc được chăm sóc y tế khẩn cấp ở Lost Town. Nghe nói tổng số xe cứu thương và thiết bị y tế chưa bằng một phần mười của Kronos, mặc dù tỉ lệ thương tật ở đây cao hơn nhiều.

Xe cứu thương đến trong vòng ba phút. Tình huống nghe như phép màu đó có ý nghĩa gì?

"Ý anh là họ đã ngầm giám sát cha Lily để có thể ứng phó kịp thời khi có chuyện bất thường?"

"Có lẽ là cảnh báo giám sát bậc trung, cấp độ ba. Lúc xe cứu thương đến nơi, Suifu đã bắt động sau cơn co giật đột ngột ở bàn ăn tối. Tại thời điểm đó, không biết cậu ta còn sống hay đã chết vì nhân viên Cục Dịch tễ đưa cậu ta đi nhanh như chớp. Renka em tôi định theo lên xe thì bị từ chối. Họ ra lệnh cho nó ở nhà chờ tin."

"Cứ thế, cha của Lily đã..."

"Hai tiếng sau, thi thể lạnh ngắt của Suifu được trả về nhà. Bác sĩ do cục cựa đến giải thích rằng cậu ta chết vì nhồi máu cơ tim, nhưng chúng tôi không sao tin nổi. Tôi đã tức tốc chạy tới nhà Renka ngay sau khi nhận được tin báo, nên lúc bác sĩ trình bày tôi cũng có mặt. Tôi năn nỉ ông ta giải thích rõ ràng hơn nhưng vô ích. Thẻ ID của Suifu bị đổi thành thẻ chứng tử để tổ chức tang lễ."

"Vậy à... Ra là vậy."

Karan cảm thấy câu nói của mình quá hời hợt, nhưng bà thật sự không biết nên tiếp lời Yoming thế nào. Đây không phải chuyện chỉ nghe tai nọ lọt tai kia rồi thôi. Những lời an ủi hay chia buồn cũng không phù hợp. Thế thì phải nói làm sao mới được? Bà thấy bối rối quá. Cơn bối rối đó hóa thành nỗi bất an nhuộm màu sợ hãi. Câu tiếp theo của Yoming khiến nỗi sợ ấy càng rõ rệt.

"Cô có biết lúc rời đi, tay bác sĩ đã nói gì với Renka không? Ông ta nói 'Bệnh nhân này đã ra đi không hề đau đớn'. Quả thật, khuôn mặt bất động của Suifu trông rất thanh thản, miệng cười như đang thấy một giấc mơ đẹp. Nhưng cả Renka và Lily đều đã chứng kiến cảnh cậu ta quần quai khi ngã xuống. Làm sao hai mẹ con tin được chồng và cha mình đã ra đi trong bình yên kia chứ."

"Ý anh là họ sử dụng một phương pháp đặc biệt để tạo vẻ thanh thản cho gương mặt Suifu..."

Karan nuốt nước bọt. Tất cả những xác chết bà từng thấy, bao gồm cả cha mẹ bà, đều mang nụ cười bình thản trên môi, trông như thể họ chưa từng nếm trải đau khổ trong đời. Khuôn mặt người chết nào cũng đẹp đẽ. Bà từng cho rằng đó là lẽ đương nhiên. Ở nơi có

công nghệ, dịch vụ chăm sóc bệnh nhân giai đoạn cuối tiến bộ vượt bậc như No.6, ai cũng được hứa hẹn một cái chết an lạc không đau đớn.

Dối trá. Tất cả chỉ là ngụy tạo. Ở đây, ngay cả cái chết cũng bị tráo đổi, lấp liếm. Mọi nguyên nhân, sự thật đằng sau cái chết của mỗi con người đều bị tẩy sạch như một miếng da thuộc, cán phẳng, tĩa tót thành "cái chết viên mãn" rồi chôn lấp.

Chúng ta đang sống trong một thế giới kinh tởm khôn thấu. Phải chăng sự kinh tởm đó còn vượt xa trí tưởng tượng nghèo nàn của loài người...

"Tóm lại, cái chết của Suifu vẫn là một ẩn số. Renka đã tái hôn và tiếp tục cuộc sống riêng. Tôi thì vẫn vậy, ngày qua ngày với cái nghề nhà báo, bận rộn với những việc vặt vãnh, nhiều lúc còn quên khuấy chuyện của Suifu. Chết tiệt thật. Mỗi ngày tôi đều nghiền răng tự nhắc mình tuyệt đối không được quên cái chết của cậu ấy, cả việc vợ và con trai tôi mất tích nữa."

"Nếu thật sự cha của Lily và vợ con anh đều bị thành phố này giết hại, sao anh có thể quên được chứ? Chắc chắn là không thể rồi."

"Đúng thế. Bây giờ chuyện duy nhất tôi có thể làm là ghi nhớ, luôn nhắc nhở mình không được quên những người thân đã bị cướp đi. Dù vậy, thỉnh thoảng tôi thấy rùng mình khi nghĩ đến việc nếu như mình bị chính quyền bắt giữ và tẩy não thì sẽ ra sao..."

Yoming nhìn thẳng vào Karan. Đôi mắt ông tối sầm, đọng đầy nỗi tuyệt vọng.

"Anh nói tẩy não ư?"

"Phẫu thuật thay não, tác động vào bộ não, lấy đi kí ức và khả năng suy nghĩ của con người."

"Yoming, anh..."

Anh cả nghĩ rồi. Hoang đường quá.

Karan không thể nói hết câu, bởi bà biết điều Yoming nói hoàn toàn có thể xảy ra. Kể từ khi Shion biến mất, từng lớp mặt nạ giả tạo của thành phố Thánh lần lượt lột trần trước mắt bà. Có lẽ đó chỉ là một góc nhỏ trên bộ mặt thật của thành phố này, nhưng trong mắt Karan, No.6 đã không còn là thành phố Thánh mà chỉ là một đô thị vô tình tàn nhẫn.

Thành phố này muốn thống trị con người.

Chiếm lấy thể xác và linh hồn của toàn bộ người dân đang sinh sống trong thành phố, quản thúc tất thảy suy nghĩ, cuộc sống và số phận của họ.

Đúng như những gì Yoming nói, No.6 này ăn thịt người. Những gì thuộc về con người như nỗ lực, tâm hồn, ý chí kháng cự và cả ước vọng đều bị xé nát và nuốt chửng. Đây không phải thành phố Thánh mà là con quái vật điên loạn với tham vọng bá chủ.

Chưa ai nhận ra sao? Chẳng ai may mắn phát giác hình dạng thật sự của con quái vật ẩn sau kiếp sống nhân tản này ư? Thật ngu xuẩn biết bao...

Karan lắc đầu nguầy nguậy. Đây đâu phải là vấn đề của người khác.

"Karan, cô lại thấy không khỏe à? Cô vừa mới ngất xỉu, nên nghỉ ngơi thêm đi. Xin lỗi vì đã lôi chuyện này ra."

Yoming tỏ ra vô cùng áy náy. Karan lại lắc đầu lần nữa.

"Không phải đâu. Chỉ là... tôi vừa mới nhớ lại."

"Hử, về chuyện gì?"

"Có lần Lily đã hỏi tôi, về việc chúng ta có hạnh phúc không."

Lúc đó Lily đã hỏi thế này.

"Chúng ta đang hạnh phúc dì nhỉ?"

Là chuyện khá lâu về trước. Lúc việc kinh doanh của tiệm bánh mì bắt đầu vào guồng sau quãng thời gian khởi nghiệp vất vả. Khi đó, Karan đã nghiêng đầu đáp bằng quơ rằng "chắc vậy". Bà có thể biến việc làm bánh mì và bánh ngọt yêu thích thành kế sinh nhai, tuy thu nhập eo hẹp nhưng cũng đủ để hai mẹ con sống qua ngày. Dù bị tước mất mọi đặc quyền và bị trục xuất khỏi Kronos, nhưng giờ bà đã có thể an cư lạc nghiệp bằng chính sức lao động của mình. Chuyện xảy ra vào thời điểm như thế. Khi đó, Karan không biết rằng số phận tàn nhẫn đang chực chờ để chia cắt mình và Shion. Bởi vậy, nếu hỏi có hạnh phúc không, Karan có thể gật đầu tự tin đáp rằng, tôi đang hạnh phúc. Bấy giờ quả thật Karan chẳng hề thấy bất hạnh.

Việc bị đuổi khỏi Kronos và phải sống ở Lost Town không khiến Karan khổ sở hay muộn phiền. Ngược lại bà tận hưởng sự tự do thoải mái khi bỏ lại kiếp sống mà mọi thứ từ quần áo đến thức ăn nơi ở đều được chu cấp sẵn sàng. Dù bị xem là dân thứ cấp, người ở Lost Town vẫn sống trong bức tường của No.6. Chỉ cần không đòi

hỏi gì xa xỉ thì cuộc sống chẳng có mấy trở ngại. Nước sạch và thức ăn luôn đủ đầy. Tuy vẫn còn thiếu sót nhưng cơ quan y tế dành riêng cho cư dân Lost Town đã được xây dựng, có thể đến thăm khám khi cần. Ở đây, Karan vẫn có nơi trú ngụ để tránh mưa tránh gió, không phải lo nghĩ tới đói rét hay bị tàn sát. Bên bà còn có Shion, có những vị khách đến tiệm mua bánh mì.

Bà chẳng thấy bất hạnh chút nào.

Nhưng bà đã không gật đầu đồng ý ngay trước câu hỏi của Lily, không phải vì hoàn cảnh hay tâm trạng của bản thân, mà do bà trông thấy bóng tối trong mắt cô bé. Lily đang bối rối. Chính vì quá lúng túng và phiền não nên cô bé mới tìm đến dì chủ tiệm bánh mì mà mình yêu thích nhất.

"Chuyện hạnh phúc ấy mà, thật khó để nói hết trong đôi ba lời. Bởi vì có rất nhiều cảm xúc đan xen nhau, khi hạnh phúc, bất hạnh, lúc vui sướng, khổ đau..."

"Con biết ngay mà."

Lily nắm chặt ngón tay.

"Con biết là có rất nhiều loại cảm xúc mà."

"Đúng rồi. Lily cũng nghĩ vậy phải không? Trong một ngày có lúc ta thấy hạnh phúc có lúc lại thấy buồn rầu đấy thôi."

"Vâng, có ạ có ạ. Mỗi khi đói bụng mà được ăn bánh muffin của dì là con vô cùng hạnh phúc, còn những lúc bị mẹ mắng hay cãi nhau với bạn mà không làm lành được, con thấy rất buồn. Nhưng mà..."

"Sao?"

"Ở trường, các thầy cô nói những người đang sống trong No.6 đều rất hạnh phúc. Không ai bất hạnh ở No.6 cả."

"Ở trường dạy như vậy à?"

"Vâng. Thầy hiệu trưởng phát biểu rằng thế giới bên ngoài No.6 vô cùng gian khổ và bất hạnh. Ở đó, mỗi ngày đều có người chết. Họ chết vì đói khát, vì đâm chém giết hại lẫn nhau. Thầy nói những người đó giống như dã thú và sống như súc vật. Nếu so với bên ngoài, No.6 giống như thiên đường, mọi người đều được hạnh phúc."

Dã thú chắc là ám chỉ cư dân West Block, cách nói đầy miệt thị. Thầy cô làm công tác giáo dục trẻ em lại gọi những con người giống mình là cầm thú ư?

Karan nhú mày, Bà ngồi xuống nhìn vào mắt Lily.

"Nhưng Lily không nghĩ vậy phải không?"

"Vâng, con thấy khó chịu sao ấy, cảm giác như có gì nôn nao trong bụng. Bởi vì nhé, thỉnh thoảng mẹ con vẫn than vãn do thiếu tiền, hay những lúc mệt mỏi vì công việc, trông mặt mẹ rất buồn. Bác Saiton nhà bên cũng nhăn nhó vì bị đau lưng. Con nghĩ thật kì quặc khi nói tất cả đều đang hạnh phúc..."

"Con không nói như thế với thầy hiệu trưởng chứ?"

Lily trợn mắt, lắc đầu lia lịa.

"Con mà nói vậy thì thầy hiệu trưởng sẽ nổi trận lôi đình ngay. Có bạn bị gọi lên phòng hiệu trưởng và bị đánh bằng roi nữa."

"Trời ơi, bằng roi ư? Thật kinh khủng..."

"Thầy nói những đứa trẻ sống ở No.6 mà không nghĩ mình hạnh phúc là những đứa trẻ hư, do đó phải bị phạt đánh bằng roi."

"Sao lại thế được!"

Karan bắt giác la lớn, đặt tay lên vai Lily.

"Không phải vậy đâu, Lily. Chắc chắn là không."

"Dì ơi..."

Tim Karan loạn nhịp, tiếng đập thành thịch rõ mồn một. Dù biết mình có điều rất quan trọng phải nói với cô bé này, bà lại không thể thốt thành lời. Bà thấy bức bối với chính mình.

"Lily vẫn còn nhỏ... Không, kể cả người lớn cũng được phép có suy nghĩ khác nhau. Nếu mọi người ai cũng cảm nhận và tư duy giống nhau thì thật là kì cục phải không? Hơn nữa, hơn nữa..."

Bên trong No.6 vẫn có những người bất hạnh. Có lẽ còn nhiều hơn Karan tưởng.

Đó là cảm nhận thực sự của Karan. Bà chuyển từ Kronos, nơi sinh sống của những người được tuyển chọn, đến Lost Town, khu cư trú của những công dân thứ cấp. Tuy không cảm thấy sự thay đổi ấy là bi thảm, nhưng bà đã tận mắt chứng kiến, tự thân trải nghiệm cuộc sống ở đỉnh cao cũng như tầng đáy của thành phố No.6.

Không riêng Lost Town, vẫn có những người không tìm được hạnh phúc ở ngay tại Kronos, nơi được mệnh danh là khu dân cư tuyệt vời nhất thế giới. Có rất nhiều. Chẳng qua không ai ở đó dám nói rằng "Tôi rất bất hạnh" mà thôi. Không một ai ở Kronos gặp khó khăn trong chi tiêu gia đình như Renka hay phiền não vì nỗi đau thể xác như Saiton. Mọi cư dân đều được đảm bảo thu nhập cao và ổn định, có cơ sở y tế tân tiến tiếp nhận điều trị bất kể đêm ngày. Nhưng vẫn còn đó những người bất hạnh.

"Ngày mai mình nên làm gì nhỉ?"

Cụ bà hàng xóm thời Karan còn sống ở Kronos từng lắm bầm như vậy. Dù gọi là hàng xóm nhưng với điều kiện ở Kronos, mỗi nhà đều có khoảng sân khá rộng, chính quyền còn định kì cử người làm vườn tới chăm sóc vườn tược. Trong một thời gian dài, Karan đã không hề biết rằng những người làm vườn này có trách nhiệm quản lý và bảo trì hệ thống cảnh báo lắp đặt trong sân. Do đó, không có chuyện hàng xóm ngày ngày gặp mặt, chào hỏi như những gia đình chỉ cách nhau một bức tường ở Lost Town.

Karan thấy hợp cạ một cách lạ thường với cụ bà đã trên bảy mươi tuổi này, thỉnh thoảng hai người còn uống trà cùng nhau. Cả chồng, con gái và cháu ngoại của cụ đều được công nhận là nhân tài như Shion, được ưu ái và ban tặng cuộc sống nhàn nhã hơn hẳn những người khác trong Kronos. Dù vậy, cụ không hề tỏ ra kiêu căng ngạo mạn mà còn tận tình chăm lo cho Karan khi biết nhà chỉ có hai mẹ con.

Ngày hôm ấy cũng vậy. Một buổi chiều cuối thu đầy nắng, bà cụ mời Karan sang dùng trà.

Ngửi mùi hương nồng nàn của trà đen đang rót ra từ bình, Karan vừa định cất lời tán thưởng thì nghe tiếng cụ lẩm bẩm. Âm điệu khô khốc như tiếng những chiếc lá khô rơi xuống mặt đường, nặng nề và u ám.

"Ngày mai mình nên làm gì nhỉ?"

Rời mắt khỏi tách trà có hoa văn đóa hồng, Karan đắm đắm ngắm nét mặt trông nghiêng dịu dàng, thanh lịch của cụ bà. Lời cụ vang lên rõ ràng bên tai, nhưng nội dung và âm điệu lại quá đối nghịch với khung cảnh yên bình đượm hương trà thơm ngát trong tòa biệt thự sang trọng lúc này. Karan vô thức hỏi lại.

"Cụ vừa nói gì thế ạ?"

Cụ chậm chậm nhìn quanh. Đôi mắt đầy nếp nhăn bên dưới cặp kính có gọng đính hồng ngọc khế chóp.

"Bà không biết ngày mai... mình nên làm gì."

"Ý cụ là không có việc gì để làm ạ?"

"Bà không biết... mình muốn làm gì ấy, Karan ạ."

Khóe mắt cụ rớm lệ.

"Không biết ư..."

"Chẳng có gì cả, thật trống rỗng. Mỗi lần nghĩ vậy, bà thấy rất sợ. Nhất là buổi sáng, thật khủng khiếp. Cứ nghĩ tới việc một ngày vô vị nữa lại sắp bắt đầu, bà thấy lo sợ vô cùng..."

Karan lúc ấy vẫn còn trẻ, chỉ thấy bất ngờ chứ không hiểu ý nghĩa những lời ni non và đôi mắt đắm lệ của cụ bà. Đôi vai già nua

quần khăn choàng run lên từng hồi, như để khẳng định cụ không hề dối trá hay đùa bỡn.

"Nhưng mà... cháu nghĩ nếu muốn cụ có thể làm bất cứ điều gì mà. Có biết bao nhiêu là việc..."

"VẬY Ơ? Bà cảm thấy những tháng ngày vô nghĩa sẽ kéo dài đến lúc chết... HỂ NGHĨ RẰNG MÌNH SẼ CHẾT MÀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC GÌ, BÀ THẤY HOẢNG SỢ NHIỀU HƠN LÀ ĐAU ĐỚN."

Karan bật dậy khỏi ghế, lắc đầu.

"Không có chuyện đó đâu. Bởi vì, nhìn xem... cụ đã trang trí căn phòng và sửa soạn tiệc trà tuyệt vời thế này cơ mà."

Trước lời an ủi vụng về của Karan, cụ chỉ dịu dàng cười và đáp.

"Karan, cháu quả thật rất tốt bụng. Nhưng, có lẽ đến một ngày nào đó, cháu cũng sẽ phải ném trái nổi hoang mang y như bà thôi."

Đôi mắt sau tròng kính của cụ không hề có ánh cười. Trông chúng như hai hố sâu thăm tối. Karan chợt rung mình ớn lạnh dù đang đứng trong một căn phòng bài trí nội thất sang trọng, quanh năm ấm áp dễ chịu. Ánh mắt cụ u ám và trống rỗng đến mức khiến Karan run rẩy. Cụ bà đây có nhiều thời gian và tiền bạc. Chẳng phải ở địa vị này, cụ muốn gì đều được nấy hay sao? Vậy mà còn ưu phiền? Cụ đòi hỏi quá nhiều rồi, thật ngạo mạn... Karan vốn định tự nhủ như vậy. Thế nhưng, cả thân thể và tâm trí bà co rúm lại trước vẻ thăm tối và trống rỗng trong ánh mắt cụ. Nỗi tuyệt vọng khiến con người ta hóa đá trú ngụ sau tròng kính, tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ. Karan uống vội tách trà rồi nhanh chóng đứng dậy ra về. Bà vẫn còn

nhớ rõ ngón tay mình run cầm cập đến nỗi khi đặt tách trà xuống, nó đã va đánh "cách" rõ to vào đĩa.

Không lâu sau, đến thời khắc giao mùa, cụ bà đột ngột ra đi. Cụ nằm nhắm mắt trong quan tài, vây quanh là những đóa hoa huệ tây yêu thích. Nước da cụ hồng hào như hồi còn sống, nụ cười dịu dàng nở trên môi. Cứ như thể chỉ cần cất tiếng gọi, cụ sẽ lập tức đáp lại.

"Tôi đã có một cuộc đời vô cùng hạnh phúc. Cảm ơn No.6 vì tất cả."

Đó là lời trăng trối của cụ trước khi tắt thở do người con gái đang làm việc ở Cục Quản lý Trung ương truyền đạt lại.

Tôi đã có một cuộc đời vô cùng hạnh phúc. Cảm ơn No.6 vì tất cả.

"Mẹ chị thật sự hạnh phúc ư?"

"Đương nhiên rồi. Chuyện rõ như ban ngày còn gì? Mẹ tôi đã sống một đời sung túc đủ đầy. Ai cũng thấy vậy mà?"

"Không, tôi không hỏi ai khác, tôi muốn hỏi có phải chị cũng nghĩ vậy không..."

"Tôi ư?"

"Đúng thế. Chị chưa từng nghĩ đến việc mẹ mình cảm thấy bất hạnh sao?"

Trán cô con gái nhăn lại, ánh mắt hiện rõ sự khó chịu. Cô nhìn xoáy vào Karan như đang nhìn một sinh vật xấu xa, chân lùi lại nửa bước.

"Làm gì có chuyện mẹ tôi bất hạnh. Mẹ tôi chưa phải sống khổ sở một ngày nào cả. Lẽ đương nhiên đấy ai mà không hiểu. Làm ơn đừng phát ngôn bất lịch sự thế."

Cô con gái quay lưng đi. Sau cuộc đối thoại đó, cô ta cố ý tránh xa Karan trong suốt thời gian tang lễ.

Đến lúc đó Karan mới cảm nhận được cụ bà nợ thật sự bất hạnh. Cụ đã phải đấu tranh với nỗi bất hạnh khi sống những ngày hạnh phúc ép buộc, trong một cuộc đời không được phép buồn phiền.

Phải chăng...

Tim Karan đập nhanh. Khuôn mặt được bao quanh bởi hoa huệ tây, y hệt con búp bê vô hồn, hiện lên trong đầu Karan.

Phải chăng cụ đã tự sát...

Karan chẳng thể nói ra điều ấy. Không đời nào một cư dân của Kronos lại tự kết thúc sinh mạng mình. Họ không được phép có suy nghĩ đó.

Nhưng, nhưng... nếu nỗi bất hạnh thực sự tồn tại dù đáng ra nó không thể, vậy thì cũng sẽ có những người tự kết liễu cuộc đời vì tuyệt vọng...

Karan nắm chặt đôi găng tay đen dùng cho tang lễ đến tận lúc quan tài được đưa ra nghĩa trang.

Lẽ ra Karan nên kể chuyện cụ bà ấy cho Lily nghe. Dù ở Kronos hay Lost Town, bất hạnh vẫn luôn tồn tại. Bà nên cùng Lily suy ngẫm về nguyên do dẫn đến bất hạnh, làm sao để được hạnh phúc, và thế nào mới là hạnh phúc thật sự. Karan nên thảo luận thêm với cô bé

về chuyện thầy hiệu trưởng áp đặt hạnh phúc, chuyện cụ bà với đôi mắt u ám, hay nỗi đau khi bị đánh đập như gia súc. Lẽ ra Karan nên nhìn nhận lại những tổn xang trong tim mình, về nỗi băn khoăn của cô gái bé nhỏ. Tuy nhiên, Karan không nói, cũng không làm gì cả.

"Ở đâu cũng có những người bất hạnh. Dù là thầy hiệu trưởng đi nữa nhưng nếu nói mọi người đều phải hạnh phúc thì có hơi quá."

Karan đã dùng những lời lẽ qua loa đại khái đó để trốn tránh. Ngay lúc ấy, người mang bột mì và bột lúa mạch đến cất tiếng gọi ở cửa sau. Vài người khách cũng bước vào.

"Cảm ơn dì. Lần khác con lại đến nhé."

Lily đi khỏi. Vờ như đang bận rộn với công việc, Karan gạt khỏi đầu những suy nghĩ về chuyện của cụ bà, của Lily, về nỗi hoang mang ập đến trong đám tang, và cả về nỗi hạnh phúc hay bất hạnh của con người. Từ ấy đến nay, Karan đã thôi suy nghĩ về những việc đó, thậm chí bà còn quên bẵng đi. Trong khi Yoming nghiêng rặng dạn lòng phải ghi nhớ tất cả, thì bà lại quên bẵng, không cố nhớ bất cứ điều gì.

Kẻ ngu xuẩn không phải ai khác mà chính là bản thân mình.

Nếu mình khôn ngoan hơn, chịu khó suy nghĩ sâu xa hơn chút nữa, có lẽ Shion đã không gặp phải chuyện như vậy.

Không chỉ Shion mà cả Safu, con bé phải gánh chịu số phận nghiệt ngã giờ ra sao? Karan cắn chặt môi.

Shion, Safu, hãy cố sống. Làm ơn tiếp tục sống.

Sống và trở về, để mẹ có thể sám hối về sự ngu ngốc của mình. Hãy để đôi tay này được ôm lấy hai đứa. Để mẹ có cơ hội xin các con tha thứ.

Karan áp chặt mẫu giấy nhỏ trong tay lên ngực cầu nguyện.

Nhất định sẽ tái ngộ. Nezumi.

Nezumi, cô cầu xin cháu. Bằng cách nào đó, hãy giúp cô được gặp lại bọn trẻ. Cho cô gặp lại chúng thêm một lần nữa.

Karan nghe thấy tiếng Lily cười. Giọng cười hồn nhiên trong sáng lẫn với tiếng kêu chín chít của lũ chuột nhỏ.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Karan lẩm nhẩm lại nội dung thư, cố ngăn dòng nước mắt chỉ chực trào dâng. Khóc cũng không giải quyết được gì.

Bây giờ mẹ chỉ có thể gửi lời nguyện cầu tới các con, dù không thể thấy mặt.

Nhất định sẽ tái ngộ.

NO.6 TẬP 5

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lúc nhận ra diễn tiến của sự việc, tôi đã lún quá sâu. Tôi có thể làm gì đây? Nếu trái lệnh tôi sẽ bị giết. Hoặc tôi có thể tự sát. Tôi đã định từ chức ba lần mà không được.

- Những bài phỏng vấn ở Nuremberg, Leon Goldensohn

(Tên tạm dịch từ The Nuremberg Interviews. Là cuốn sách ghi chép lại những cuộc phỏng vấn của nhà tâm thần học người Mỹ Leon Goldensohn với các tội phạm Đức Quốc xã tại Nuremberg, nơi đầu tiên mở phiên tòa xét xử những trọng tội chiến tranh phát xít. Danh sách phỏng vấn bao gồm Rudolf Hoss chỉ huy trưởng trại tập trung Auschwitz, Wilhelm Keitel chỉ huy trưởng bộ tư lệnh tối cao của quân đội Đức Quốc xã và Hermann Goring tổng tư lệnh không quân. (Chú thích của tác giả)

Bóng tối như biến thành mũi kim sắc nhọn đâm vào võng mạc, màng nhĩ và da thịt.

Shion hít không khí, à không, hít bóng tối ấy vào lồng ngực nhằm đè nén cơn đau và sự run rẩy của cơ thể. Cậu không muốn hoảng loạn hay kêu la sợ hãi, càng không muốn để Nezumi đang ở bên cạnh nghe thấy.

Nhất định không được để cậu ấy nghe thấy tiếng mình khóc.

Shion không muốn Nezumi bắt gặp bộ dạng thảm hại này, lòng tự trọng đang cháy bùng trong tim cậu không cho phép điều đó. cậu lại hít một hơi nữa.

Phụt.

Nezumi bật cười ngay bên tai. Đồng thời, nó siết chặt hơn cánh tay đang ôm Shion.

Bộ dạng ra vẻ mạnh mẽ của cậu buồn cười quá.

Shion nghĩ tưởng nó sẽ nói vậy. Tuy nhiên, điều cậu nghe thấy lại là...

"Sắp rơi rồi."

Giọng điệu bình thản không chút cảm xúc. Âm thanh vô cảm hóa thành luồng gió lạnh lẽo bủa vây Shion, thổi bay mọi cơn đau, nỗi sợ và lòng tự trọng. Trong khoảnh khắc, Shion chợt thấy trống rỗng, như lớp vỏ còn sót lại sau khi ve sầu lột xác. Khi nghe tiếng Nezumi, thỉnh thoảng cậu lại có cảm giác ấy. Cậu không hề khó chịu mà ngược lại còn thấy sảng khoái với cảm giác rỗng không, thông thoáng đó.

Lúc định hít hơi thứ ba, sàn nhà dưới chân đột nhiên biến mất. Nó tách ra làm đôi sau một tiếng "cạch" nặng nề. Tình cảnh hết như khi đứng trên giá treo cổ, chỉ khác ở chỗ trên cổ không có thòng lọng, không có tiếng gậy cột sống cổ, và thân thể không treo lơ lửng giữa không trung.

Shion và Nezumi đang rơi. Rơi thẳng xuống. Thế nhưng Shion không tài nào nắm bắt được mình đang rơi, đang nổi, hay đang bay.

Chẳng phân biệt được đây là xuống, lơ lửng, hay lên. Tựa như bị bóng đêm nuốt chửng.

Shion chợt thấy thân thể đập mạnh vào thứ gì đó. Hơi thở như nghẽn lại. Nơi cậu rơi xuống hơi đàn hồi, mềm mềm giúp giảm xóc, chứ không làm da thịt đau đớn hay xương cốt vỡ nát.

Mình rơi xuống cái gì vậy.

Còn chưa kịp xác nhận, Shion đã bị xô mạnh.

"Lăn đi!"

Theo đà xô của Nezumi, cậu lăn tròn. Không suy nghĩ gì cả, cũng chẳng cảm thấy sợ hãi, chỉ lăn tròn. Vai đụng phải thứ gì cứng cứng, cậu thấy đau ê ẩm. Hình như là tường. Bàn tay chống dưới sàn cảm nhận được cơn chấn động, hết như tiếng rền rĩ quái dị.

"Đứng lên! Áp sát vào tường!"

Shion đứng dậy, áp sát cơ thể vào mặt tường nham nhám như xi măng. Cả ý chí, suy nghĩ, lẫn giác quan đều tê liệt phân nửa. Cậu cố hết sức cử động theo chỉ thị của Nezumi. Cơ thể Nezumi phủ lên cậu, người nó nóng hơn bình thường, nhưng tiếng tim đập mà cậu cảm nhận được từ sau lưng không hề loạn nhịp. Bị đè mạnh, Shion bất giác cất tiếng.

"Ngạt quá."

Tiếng kêu yếu ớt đó tan biến trong âm thanh ầm ĩ khủng khiếp, chính cậu còn không nghe được.

"Nezumi."

Cậu khẽ vắn mình.

"Đây là..."

Từ khi sinh ra đến giờ, cậu chưa từng nghe thấy âm thanh nào như thế này.

Gì thế, đây là gì vậy?

Tiếng rên rỉ? La hét? Kêu gào?

Không biết trào lên từ dưới lòng đất hay đổ xuống từ trên đầu, những âm thanh trầm bổng méo mó bao trùm lấy Shion. Có lẫn tiếng thét thất thanh khàn đặc, nó bật đi trong chốc lát, thay bằng sự tĩnh lặng đến rợn người. Và rồi, những âm thanh ấy lại trỗi lên, dội xuống...

Đây không phải âm thanh của chốn trần gian.

"Nezumi!"

Không chịu nổi nữa, Shion trở mình. Sức nặng đè trên lưng vơi đi, hơi nóng của Nezumi cũng xa dần. Shion bị túm tóc xoay lật người về phía trước, lưng dính nghiêng vào tường, tóc bị kéo căng một cách thô bạo.

Cầm cậu bị nâng lên. Tai lộ ra. Nezumi ghé miệng sát tai cậu, cất giọng trầm thấp như muốn nhét sâu những con chữ vào đầu cậu.

"Thích thì hãy nhìn đi. Muốn nghe thì cứ nghe đi. Chỉ là..."

Những ngón tay Nezumi rời khỏi tóc Shion, khẽ vuốt dọc sống cổ, men theo những vết sẹo màu đỏ.

"Những cơn ác mộng sẽ đeo bám cậu suốt phần đời còn lại. Lo mà chuẩn bị tinh thần."

Ha ha. Tiếng cười nhẹ bẫng chạy dọc cơ thể Shion. Là giọng cười chế nhạo. Cũng có thể là khinh miệt. Nezumi có rất nhiều kiểu cười. Nếu là lúc bình thường, nghe thấy điệu cười này hẳn Shion sẽ tức điên lên, xông vào bảo nó thôi ngay cái kiểu cười ấy đi.

Chính Nezumi đã dạy cậu rằng hãy dành hết cảm phần cho những kẻ dám chế nhạo, khinh thường, miệt thị mình. Nó còn bảo cậu phải rèn giữa những cảm xúc khác ngoài phần nộ, như khóc, cười, sợ hãi, cự tuyệt, khao khát và yêu thương.

Đừng để cảm xúc khô héo, úa tàn. Hãy nhe nanh giương vuốt với tất cả những thứ báng bổ con người cậu.

Chính Nezumi đã dạy Shion như vậy. Nhưng giờ đây cậu chẳng có tâm trạng nào để nổi giận cả. Cảm xúc của cậu dần chết lặng.

"Nezumi, đây... là gì vậy?"

"Là hiện thực đấy."

Nụ cười đã tắt trong giọng nói của Nezumi.

"Đã muốn xem thì phải xem đến cùng. Đã muốn nghe thì đừng bịt tai lại."

Nhìn thứ này... cho đến cùng sao?

Shion há miệng thờ dốc.

Trước mắt chỉ toàn là bóng tối. Dưới đáy màn đen đó là một đồng người lúc nhúc cựa quậy. Có vẻ họ đang bò trườn. Bóng tối trước

mắt Shion cũng có sắc thái đậm nhạt. Sau khi quen dần, mắt cậu chú ý tới mảng đen đậm hơn. Đó là một núi người chồng chất lên nhau. Những con người bị nhét đầy vào thang máy, rơi ào xuống đây, chất thành đống.

Tiếng kêu khiếp đảm vang lên. Một bóng đen rơi xuống, nó đã kiệt sức sau khi cố sống cố chết bám víu vào thang máy. Chẳng biết là nam hay nữ. Tiếng thét như dã thú gào rú vang vọng trong khoảng không đen quánh như sơn.

Bịch.

Tiếng cơ thể người va đập vào nhau. Âm thanh đó khiến cả màng nhĩ lẫn da thịt Shion rung động.

Shion cố nhớ lại hình dạng từng người đã bị nhét vào thang máy cùng với mình.

Có đàn ông. Có phụ nữ. Có bà lão tóc đã muối tiêu hơn nửa đầu. Có cô gái trẻ với làn da bánh mật. Có anh bán hàng gầy gò với đôi mắt cụp. Có một người thuộc nhóm "kẻ thu dọn".

Hình như có người mẹ bế đứa bé sơ sinh thì phải? Có phải đứa trẻ còn quần tã không? Có, phải rồi, có.

Đứa bé được bọc trong mảnh vải trắng lấm bần cựa quậy trên ngực mẹ ấy đang ở đâu đó giữa núi người này. Mùi hôi thối sặc sụa bốc lên. Shion cảm thấy toàn bộ giác quan đang tê liệt của mình bỗng nhất loạt mở rộng với thế giới bên ngoài.

Mồ hôi túa ra như tắm. Răng va vào nhau lập cập. Mùi tanh hôi của máu, rác thải và cơ thể người xộc vào mũi nồng nặc gấp mấy lần lúc ở trong thùng chứa. Có tiếng người bị đè bẹp bởi sức nặng

của chính đồng loại. Dù mới nghe âm thanh đó lần đầu, nhưng Shion biết là tiếng cơ thể dập nát.

"Đây là địa ngục."

Cậu lẩm bẩm.

"Đây là hiện thực."

Có tiếng thì thầm đáp lại.

"Đây không phải địa ngục. Đây là hiện thực của thế giới cậu đang sống đây. Shion."

Cảm giác buồn nôn dâng lên. Shion dựa vào tường, lấy tay che miệng. Dịch vị trào ra từ kẽ hở giữa hai hàm răng. Mắt cay xè vì mồ hôi. Cậu nhắm nghiền mắt, chuỗi tháng ngày ở No.6 chợt thoáng qua trong đầu.

Những đóa hồng đủ màu sắc đua nở trong vườn nhà ở Kronos, bầu trời lúc chạng vạng, tường lớp học màu lam nhạt, Safu đang vẫy tay, những buổi sáng sớm ở Lost Town, mùi bánh mì nướng ngào ngạt khắp nhà, bóng lưng của mẹ, tiếng bước chân của cô bé con, "Chào buổi sáng, anh Shion," "Chào buổi sáng, Lily," thân hình cục mịch của Sampo, chiếc mũ của người phụ nữ bị Ippo lỡ tay bóp biến dạng, trên chiếc mũ đó có đính hoa trang trí màu hồng nhạt. "Á, hồng rồi, Ippo," tiếng la sang sảng của Yamase, mùi cà phê của cửa tiệm cậu vẫn hay ghé cùng Safu, những cành cây đung đưa trong gió. A, hóa ra màu xanh lá rực rỡ đến nhường này.

Mình muốn về nhà.

Cậu khao khát mãnh liệt.

Mình muốn trở về No.6.

Mình muốn trở về thế giới bên trong những bức tường. Muốn quay lại thế giới yên ả, sung túc và bình lặng ấy. Dẫu toàn là giả dối, cậu vẫn muốn đắm chìm vào ảo cảnh tuyệt đẹp ấy.

Shion nghiêng chặt răng hơn, nuốt ngược dịch vị. Tay vịn vào tường, cậu lão đảo ngẩng đầu lên, mặt đầm mồ hôi.

"Nezumi..."

Shion dồn hết sức lực vào hai chân để giữ thăng bằng cho cơ thể chỉ chực ngã. Nếu đầu gối khuỵu xuống bây giờ, cậu sẽ không thể đứng dậy được nữa. Cho dù đang hít thở khó nhọc, cậu cũng phải cố đứng vững. Nezumi nhất định sẽ chẳng chìa tay ra giúp đỡ cậu đâu. Nếu bây giờ cậu gục ngã, nổi điên lên hay không thể đứng thẳng trên đôi chân mình, mọi sự sẽ kết thúc.

"Chúng ta phải làm sao đây?"

Shion hỏi, giọng đã khàn đặc. Hình như cậu nghe thấy tiếng Nezumi hít một hơi ngắn.

"Cậu có đi được không?"

"Tôi sẽ đi."

Không đi sẽ chết. Tôi không thể chết được. Tôi không đến đây để chết. Tôi đến đây để cứu cô ấy, để tiếp tục sống. Đừng quên điều đó, Shion! Phải sống sót vượt qua hiện thực này!

Ảo cảnh về No.6 lờn vờn trong đầu cậu rạn nứt rồi vỡ vụn từng mảnh. Ý nghĩ muốn bỏ trốn về nhà cũng theo đó tan thành mây khói.

Shion vươn tay, chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị hất ra. Đầu ngón tay chạm vào cánh tay rần rỗi. Cậu bám chặt lấy cánh tay đó.

Nezumi.

Tôi không bám theo cậu để được giúp đỡ.

Tôi chỉ muốn nói là, tôi không sao, tôi có thể cử động được. Tôi sẽ không rúm ró chịu chết ở chốn này đâu.

Nezumi không gạt tay Shion ra. Cánh tay lạnh lẽo của nó chỉ khẽ cử động. Nó cất tiếng, như thể đáp lại suy nghĩ không thành lời của Shion.

"Hiểu rồi."

Đúng lúc đó, có ánh đèn cam lập lòe sau lưng Nezumi. Shion mở to mắt, thấp thỏm trước ánh đèn nhỏ như hạt đậu, tưởng chừng sắp khóc đến nơi. Cậu giơ tay nắm lấy hư không.

"Chúng ta sẽ chạy theo ánh đèn kia. Chúng chỉ sáng khoảng một phút rưỡi thôi."

Những ngọn đèn tí hon xếp thành hàng đều tăm tắp, chạy dọc theo tường. Ánh đèn le lói nhỏ nhoi, chẳng đủ để pha loãng bóng đêm dày đặc này. Dù vậy, chúng vẫn là ánh sáng. Vẫn có thứ khác ngoài bóng tối hiện diện ở nơi đây.

"Đi nào."

Nezumi quay lưng chạy vụt đi. Shion toan chạy theo nhưng chân trượt phải thứ gì ướt ươn ướt. Máu đã đọng thành vũng trên sàn.

"Chết tiệt."

Cậu làm bầm. Cảm xúc kì lạ cuồn cuộn kêu gào, ép căng lồng ngực, không phải sợ hãi cũng chẳng phải kinh ngạc. Từ tận đáy lòng, một ngọn lửa khác lại bùng lên. Là phẫn nộ. Ngọn lửa phẫn uất bốc lên ngùn ngụt.

Đây là hiện thực. Là hiện thực. Hiện thực.

"Khốn kiếp."

Không thể tha thứ. Tôi nhất quyết không tha thứ cho cái hiện thực này.

Tiến lên. Đạp lên máu tươi để tiến bước vận hết sức để đuổi theo bóng lưng tưởng chừng sắp tan vào bóng tối phía trước.

Tôi sẽ sống. Sống để đạp nát cái hiện thực này.

Cơn giận chuyển hóa thành nhiệt lượng chảy khắp người Shion. Sức mạnh lan tràn đến từng chân tơ kẽ tóc. Nezumi quay đầu lại, bóng tối dày đặc làm lu mờ nét mặt nó. Rồi nó quay đi, chân bước chậm lại. Ngay cả những lúc như thế này, động tác của nó vẫn rất tao nhã.

Ánh đèn nhấp nháy. Lối đi trước mặt thu hẹp chỉ đủ cho một người di chuyển, hai bên là bức tường xi măng trần trụi.

"Đi dọc mép tường."

"Nezumi, đường này dẫn đến đâu thế?"

"Khu tử hình."

"Hả?"

"Trước mặt và sau lưng cậu đều có thể gọi là khu tử hình. Chỉ khác ở chỗ hành quyết sớm hay muộn thôi."

Đằng sau có tiếng động cơ lỗi thời kêu ken két chát chúa.

"Nezumi, chờ đã. Thang máy chạy lại rồi."

"Đừng có dừng."

Nezumi tắc lưỡi.

"Cứ tiến lên thôi. Không được dừng lại."

"Nhưng mà, thang máy..."

Môi Shion mấp máy lấy bầy, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng. Nezumi lại cất giọng đều đều.

"Chúng định chôn vùi toàn bộ những người sẵn được xuống lòng đất."

"Lại có thêm người rơi xuống sao?"

"Phải nói là bị ném xuống mới đúng. Nguyên lý tương tự như giá treo cổ vậy! Mặt sàn mở ra, người đứng trên đó rơi xuống ngục sâu thăm thẳm. Có lẽ lúc đáp xuống mà gãy cổ chết luôn là khỏe nhất."

"Chúng ta phải cho họ biết về lối đi này."

"Cho ai?"

"Mọi người. Vẫn còn những người có thể cử động. Chúng ta phải chỉ cho họ trốn theo lối này."

"Rồi sao nữa? Tưởng tượng thử xem."

"Hả..."

"Đúng là có những kẻ còn cử động được, khá nhiều là đằng khác. Nếu bọn họ giẫm đạp lên nhau, đổ xô chen chúc vào lối đi chật hẹp này, chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Việc đó..."

Một đám người chen lấn trong tuyệt vọng, cố len vào con đường chỉ đủ cho từng người một bước qua.

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Chỉ cần một người vấp ngã sẽ kéo theo vô số người phía sau. Họ đè lên nhau. Lối đi này sẽ lại ngập trong tiếng rên rỉ, gào thét thảm thiết.

"Cậu hiểu vấn đề rồi đấy. Nhìn đằng sau mà xem."

Tay vẫn vịn chặt vào tường, Shion ngoái đầu lại. Hình như có vài bóng đen đang lê lét về phía này.

"Chỉ những người phát hiện lối đi này và trốn ra mới được cứu. Bước vào ả tiếp theo."

"Ánh đèn này là để..."

Shion chưa kịp nói hết câu thì những bóng đèn nhỏ đã tắt ngúm. Bóng tối đen như mực lại thống trị không gian. Tiếp theo là âm thanh gì đó. Không khí rung động. Bóng tối chuyển mình.

Có bao nhiêu người bị nhồi nhét vào thang máy kia? Mười, mười lăm hay hai mươi người? Hay còn nhiều hơn nữa? Loại thang máy cũ kĩ như thế chắc chỉ thấy trong viện bảo tàng... Tiếng kêu đinh tai nhức óc, cáp tải có lẽ cũng khá mòn rồi... Shion ngờ ngợ mình từng thấy một cái thang máy tương tự ở Lost Town. Ở chỗ nào nhỉ? Nó cũng phát ra tiếng ồn inh tai...

Bỗng mặt cậu lĩnh trọn một cái tát đau thấu óc. Cơn đau kéo cậu ra khỏi luồng suy nghĩ vẩn vơ, trở lại với hiện thực tàn khốc như địa ngục.

"Shion."

"A... ừ."

"Không có lần thứ hai đâu."

Lần sau tôi sẽ bỏ mặc cậu. Tôi không tốt đến mức dẫn theo một kẻ ngờ nghệch như cậu. Cậu nói có thể đi được, vậy thì hãy tự di chuyển bằng chính đôi chân mình đi.

Shion đưa tay quệt mồ hôi đang nhỏ giọt dưới cằm.

"Mau theo tôi. Đừng có lạc đấy nhé."

Nezumi lại quay lưng đi. Tuy xung quanh tối đen như mực, bóng lưng nó vẫn in rõ trong mắt Shion.

Đừng có lạc đấy nhé.

Shion áp tay vào gò má đang nhức nhối.

Sao mà lạc được? Tôi sẽ bám theo cậu đến cuối đất cùng trời.

Phải theo sát bóng lưng đó, dù cổ lê lét cũng phải bám theo. Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Shion lúc này. Cậu chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ đến No.6, mẹ, Safu, hay lũ ong kí sinh. Shion tự vả vào mặt mình. Một lần nữa, cậu nhận ra cơn đau là minh chứng cho việc mình vẫn sống sót. Gò má tê rần cho cậu biết, mình vẫn còn sống để tiếp tục bước đi.

Hình như đèn chỉ gắn ở đoạn ngân gần lối vào. Con đường này khá thẳng, tương đối dễ đi. Những bước đi đơn điệu kéo dài khiến Shion không khỏi nghĩ ngợi.

Con đường này...là do bàn tay con người tạo nên.

Nhĩ đến đó, Shion khẽ cười. Dù cậu không tin nổi là mình còn có thể cười, nhưng khóe miệng cậu đã tự nhếch lên. Là nụ cười tự giấu.

Cậu cười cho cái nhận định đương nhiên vừa rồi. Nơi đây là Trại Cải tạo, là nhà ngục để giam giữ những người bị No.6 kết tội, tất nhiên mọi lối đi, tường rào đều do con người xây dựng. Cả khung cảnh ban nãy Shion vừa chứng kiến trong bóng tối cũng vậy. Đó không phải địa ngục kiến tạo bởi bàn tay tạo hóa, mà là hiện thực do chính ý chí của con người xây thành. Mọi thứ ở đây đều là sản phẩm của con người.

Đây là hiện thực của thế giới cậu đang sống.

Câu nói của Nezumi không ngừng vang lên trong đầu cậu.

Đây là hiện thực của thế giới mà mình đang sống. Nếu vậy, ai là người đã tạo ra nó, và với mục đích gì?

Shion cố nhớ lại khuôn mặt ngài thị trưởng, nét mặt cười hiền hậu trên những tấm áp phích tuyên truyền hay trong những đoạn phỏng vấn trên truyền hình. Mặc dù mẹ cậu từng nói, "Mẹ không thích tai ông ta. Trông thật thô thiển." nhưng ở No.6, không một ai chỉ trích thị trưởng đương nhiệm. Tỷ lệ ủng hộ gần như một trăm phần trăm.

Phải chăng là ông ấy? Nhưng mà, sức một người làm sao tạo nên thảm cảnh như thế được? Không một cư dân nào của No.6 biết đến hiện thực khốc liệt này. Tại sao họ lại không biết? Tại sao... Từng dây thần kinh của Shion rít gào như cái thang máy cũ kĩ kia. Dù vậy, cậu phải tiếp tục suy nghĩ.

Tại sao không ai biết cả?

"Vì không ai cố tìm hiểu hết."

Nezumi nói, lưng vẫn hướng về phía Shion. Nó dừng chân, ngoảnh lại nhìn cậu. Chẳng biết là do mắt đã quen với bóng tối, hay do Nezumi có thể đẩy lùi bóng tối mà bây giờ, Shion lại thấy rõ nét mặt nó.

"Nezumi, sao cậu biết tôi đang nghĩ gì?"

"Trước đây tôi đã nói còn gì. Cậu vô cùng dễ hiểu... chỉ một phần thôi, cũng còn nhiều chỗ khó hiểu lắm." Giọng điệu nó đã thay đổi, trở nên dịu dàng hơn. Giọng nói đẹp vô ngần. Shion không thể nào miêu tả vẻ đẹp ấy bằng lời, nhưng lại có thể cảm nhận sự êm dịu đang lan tỏa toàn thân. Cảm giác ấy giống như đang nằm trên thảm cỏ mềm mại, ngỡ thấy trọn cả bầu trời trong xanh vời vọi.

"Cậu mệt chưa?"

"Chưa, tôi còn đi được."

"Bụng thì sao?"

"Hả?"

"Tôi hỏi cậu đói bụng chưa?"

"Hả... À, chưa."

Shion cố nhớ xem lần gần đây nhất được ăn một bữa ra hồn là lúc nào. Không thể nhớ nổi. Tuy vậy cậu không thấy đói, cũng chẳng muốn ăn gì. Tinh thần cậu không sút đá đến mức có thể thấy thèm ăn ngay sau khi chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi.

"Tôi chẳng đói chút nào."

"Nhưng cậu đang cạn năng lượng đấy."

"Đâu..."

Nezumi vươn tay ra, khẽ chạm đầu ngón tay vào ngực Shion. Chỉ là một động tác nhẹ nhàng, chậm rãi, thế mà Shion lại thấy chao đảo.

Ờ?

Cậu lảo đảo rồi ngã dập mông xuống đất, đầu gối bủn rủn.

"Xem kìa, đứng còn không nổi nữa là. Ít nhất cậu :phải biết tự lượng sức chứ."

Nezumi kéo Shion dậy. Cậu chợt thấy một cơn đau chạy vụt qua lồng ngực. Nhịp tim dồn dập, hơi thở gấp gáp, mồ hôi lại túa ra.

"Cậu căng thẳng lắm đúng không? Cần thận đừng để tim đập loạn lên nữa. Không có tay bác sĩ bác ái nào đến tận đây khám cho cậu đâu."

"Ném hết lũ y sĩ cho chó gặm. Chẳng được tích sự gì."

"Hả, cậu nói gì thế?"

"Người không thể trị bệnh của tâm trí sao, nhỡ bỏ đi gốc rễ của cơn đau trong kí ức, xóa sạch nỗi khốn cùng trong suy nghĩ, kẻ thù thần được giúp xoa dịu con tim."

Nezumi khẽ xoay lại, thở dài.

"Thôi đi. Đọc khô khan kiểu đấy thì hỏng hết cả lời thoại của Macbeth."

"Ý cậu là tôi không hợp làm diễn viên à?"

"Chẳng có tí năng khiếu nào. Làm diễn viên quần chúng trong kịch của Shakespeare còn không được nữa là. Cậu bỏ mộng diễn viên đi thì hơn, Shion à."

"Tiếc quá nhỉ. Nhưng mà tôi sẽ nghe lời cậu."

"Thế mới là trẻ ngoan."

Cậu đang cười. Không phải nụ cười méo xệch xấu xí. Cậu biết, trên gương mặt mình vừa nở một nụ cười yếu ớt. Cùng lúc, cậu thấy trên đầu như mở ra một khoảng không thoáng đãng.

Nhờ giọng nói của Nezumi, Shion có thể cười và nhìn thấy bầu trời. Khi nằm lăn trên bãi cỏ sẽ thấy được bầu trời xanh ngắt tuyệt mỹ, còn bầu trời trên đầu cậu hiện giờ lại nhuộm màu bóng tối. Thế

giới này đầy rẫy những điều tàn độc và giả dối. Quả thật là như vậy. Nhưng đó không phải tất cả. Trên thế giới này, hoặc giả là trong tim của mỗi người, chắc hẳn vẫn tồn tại một điều đẹp đẽ như màu trời xanh trong vắt.

Giọng nói của Nezumi trở thành dòng suối thấm nhuần cơ thể Shion. Giọng nói ấy thật tuyệt diệu, có thể đánh thức linh hồn, giúp con người tái sinh.

"Thêm chút nữa thôi là chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi."

Nezumi quay người lại. Shion nhìn thấy ánh sáng mờ ảo phía sau bờ vai nó. Ánh sáng đó không nhấp nháy như những bóng đèn nhỏ ngoài lối vào, tuy mờ nhưng chẳng le lói hắt hiu.

"Kia là?"

"Là chỗ nghỉ ngơi. Tạm thời thôi."

"Nghỉ ngơi... Chúng ta có thể nghỉ sao?"

Shion cứ tưởng phải đi mãi không ngừng, tưởng chừng nếu dừng lại thì sẽ không bao giờ thoát khỏi đây.

Hóa ra có thể nghỉ ngơi à?

Cậu thở hắt ra. Cậu muốn chạy nhanh ra khỏi đây nhưng hai chân mỏi nhừ, chỉ có thể đi từng bước.

Họ rời khỏi lối đi hẹp. Shion bất giác nín thở khi thấy cảnh vật trước mắt đột ngột thay đổi.

Bên ngoài là một căn phòng khá rộng, cả tường và sàn đều trắng toát. Nhờ thiết bị chiếu sáng trên trần nhà, bóng đêm dày đặc

chuyển thành sắc chạng vạng, tuy vẫn mờ ảo nhưng đã có thể nhìn mọi thứ rõ ràng hơn.

Ngay đối diện lối đi là một cánh cửa màu xám. không có lấy một khung cửa sổ hay món đồ nội thất nào, cũng không còn mùi máu tanh hay những tiếng rên siết. Căn phòng trắng tinh trống trải. Vài người rúm ró ở góc phòng, họ thuộc nhóm người bị nhét vào thang máy đầu tiên. Hình như họ đã sống sót và trốn được đến đây. Shion ngã gục gần lối vào, toàn thân rệu rã.

"Đừng có ngủ đấy."

Nezumi quỳ xuống bên cạnh cậu.

"Ngủ sao được mà ngủ."

"Từ đây chúng ta sẽ đi tiếp đến đâu?"

"Đích đến cuối cùng mà là chỗ này thì còn gì vui nữa. Chẳng phải cậu đến đây để gặp một cô nàng dễ thương sao?"

Safu.

Shion siết chặt tay rồi đảo mắt nhìn quanh phòng. Tất nhiên cậu không thể trông thấy Safu, người đã bị Cục Trị an bắt giữ và hiện giờ có thể đang bị giam ở Trại Cải tạo.

"Không biết Safu có bình an vô sự không?"

"Biết thế nào được. Chỉ ít là, nếu cô ta còn sống thì chắc chắn đang ở một nơi có điều kiện khá khảm hơn chỗ này nhiều. Có khi còn đang vui vẻ thưởng thức trà chiều ấy chứ. Nhưng chỉ trong trường hợp cô ta chưa chết thôi."

"Safu chưa chết."

"Đây là niềm tin khiên cưỡng của cậu. Ước muốn ích kỉ của bản thân cậu."

"Cậu cũng nghĩ như tôi mà. Nếu không thì cậu đã chẳng đến đây cùng tôi."

"Đời nào!"

"Bộ tôi nói sai à?"

"Shion, thỉnh thoảng cậu nên thử thay đổi cái lối suy nghĩ ngây ngô đó đi."

"Nezumi, nhưng mà... a..."

Cậu ngậm miệng lại. Trước mắt cậu, một người đàn ông loạng choạng bước đi, mới được vài bước đã ngã sấp xuống sàn. Người đàn ông đi sau vấp phải người trước rồi cũng ngã sõng soài. Cả hai đều nằm bất động, Shion chỉ biết họ còn thở do nhìn thấy lưng họ phập phồng. Tuy nhiên, người đàn ông ngã xuống trước chẳng mấy chốc đã không còn động tĩnh gì nữa.

"Cậu không giúp anh ta sao?"

Trước câu hỏi của Nezumi, lần này Shion chỉ im lặng.

"Sao thế? Bình thường cậu đã lao ngay ra để đỡ người ta dậy rồi."

"Tôi không thể."

Cả tay và chân cậu đều nặng như chì, cử động một ngón tay cũng hết sức khó khăn. Phải gồng hết mình mới đứng nổi thì làm sao chìa tay giúp đỡ người khác. Ngoài ra...

Đỡ anh ta dậy rồi sao nữa? Cậu không thể trị vết thương hay an ủi người đó, đến nước cũng chẳng có mà cho.

Người đàn ông đột nhiên rên rỉ. Anh ta ho sặc sụa, rồi lại rên rỉ. Chắc vết thương nặng lắm. Tiếng rên nghe đau đớn như xé ruột cào gan.

"Có ai không... Cứu tôi với..."

Anh ta rên lên và thở hồng hộc như một con thú bị thương.

"Có ai không... Làm ơn..."

Shion bịt chặt tai, nhắm nghiền mắt. Cậu thấy mình thật hèn nhát. Chẳng phải cậu đã được dạy đi dạy lại rằng tai ngơ mắt lấp là hành động vô cùng xấu hổ hay sao?

Nhìn đi. Nghe đi. Đừng trốn chạy nữa. Hãy chống lại cái ý muốn trốn tránh đó đi! Kẻ thù không chỉ ở bên ngoài. Chúng tồn tại ngay trong bản thân. Phải chiến đấu với chính mình, với cái tôi muốn lảng tránh những thứ không muốn nhìn, muốn bịt tai trước những chuyện không thích nghe.

Tôi hiểu, tôi rất hiểu, Nezumi. Nhưng bây giờ thì không được. Tôi lúc này bất lực và yếu ớt, không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn hay nghe thêm gì nữa.

Người đàn ông ngẩng mặt lên. Mắt chạm mắt. Shion giật thót, co người lại. Người đàn ông đang hấp hối, anh ta vẫn chưa chết mà

tiếp tục quần quai trong cơn đau.

"Cứu tôi... với."

Không biết do gãy xương sườn hay nội tạng bị dập nát, máu trào ra từ miệng anh ta, toàn thân co giật. Có lẽ chết là cách duy nhất giúp anh ta thoát khỏi đau đớn. Vậy mà cái chết lại đang đùa cợt với anh ta. Nó không chịu đến nhanh hơn mà vẫn thong dong nhìn sự sống giãy vò anh ta.

Người đàn ông lết tới gần, mắt dán chặt vào Shion. Đôi mắt ấy vừa như một đầm lầy nhầy nhụa, vừa như một hố sâu thăm thẳm.

"Cứu tôi..."

Làm ơn. Hãy cứu tôi. Giải thoát cho tôi khỏi nỗi đau đớn vô tận này. Mau lên, hãy giúp tôi được yên nghỉ.

Shion nuốt nước bọt. Cậu chợt nhận ra mình đang quỳ xuống bên cạnh người đàn ông nằm ngửa. Cái cổ gầy trơ xương lộ ra khỏi tấm áo rách nát. Có lẽ ngay cả lúc ở trên mặt đất, anh ta cũng không được sống tử tế. Sống sót được đến đây đã khá lắm rồi.

Người đàn ông nhìn Shion đau đáu. Đôi mắt như đám lầy nhầy nhụa, như hố sâu thăm tới ấy chẳng phản chiếu thứ gì, cũng không chứa đựng điều gì, đến cả chớp mắt cũng không. Chỉ có vành môi rướm máu đang mấp máy.

"Tại sao... lại như vậy..."

Phải, tại sao lại như vậy? Chỉ vì người này là cư dân West Block nên phải chịu cảnh bị đập chết như côn trùng, chết trong đau đớn khổ sở như thế này sao?

"Tại sao... Tại sao..."

Môi người đàn ông không ngừng cử động. Anh ta cứ lặp đi lặp lại câu hỏi đó bằng tất cả sức tàn.

Tại sao vậy? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Shion chậm chậm lắc đầu.

Tôi không thể trả lời. Không thể cho anh một câu trả lời nào hết.

"Xin lỗi."

Nếu có một việc cậu có thể làm thì đó là...

Cậu đặt tay lên cổ người đàn ông, da thịt ở đó ẩm ướt và lạnh lẽo. Chỉ cần vận sức một chút là hơi thở đang yếu dần này sẽ tắt lịm. Anh ta sẽ được yên nghỉ. Việc duy nhất cậu cần làm là bóp tay lại.

Bàn tay, ngón tay chạm vào da thịt và xương người sống, cảm nhận được cơn co giật và mạch đập yếu ớt. Miệng người đàn ông há hốc, máu tươi ộc ra cùng tiếng rên siết. Đầu lưỡi ngọ nguậy trong khoang miệng.

Tay Shion run lên, chẳng có chút sức lực nào.

"Thôi đủ rồi."

Vai cậu bị kéo ra sau. Cổ của người đàn ông nọ trượt khỏi tay cậu, như một sinh vật phủ đầy chất nhầy.

"Thế thì không chết một cách nhẹ nhàng được đâu."

Shion quay lại, nhìn chăm chăm vào Nezumi. Trong khoảnh khắc, đôi mắt xám sáng ngời sụp tối, như đang thương hại Shion.

"Nezumi, tôi..."

"Cậu không làm được đâu."

Một tiếng thở dài khe khẽ thoát ra từ bờ môi nó.

"Cậu làm đao phủ còn tệ hơn làm diễn viên."

Đẩy Shion qua một bên, Nezumi bước đến bên người đàn ông. Anh ta vẫn đang nằm ngửa, hơi thở gấp gáp. Cổ họng phát ra tiếng ồ ọc sau mỗi nhịp thở. Ngón tay co quắp, quờ quạng vào khoảng không c đâu không hề thuyên giảm. Anh ta chỉ biết kêu ư ử, giống như đã chẳng còn sức lực để mà vùng vẫy trong cơn đau nữa.

Nezumi khụy một chân, cúi người thì thầm vào tai anh ta.

"Đau không?"

Chỉ có tiếng thở dốc đáp lại nó.

"Không sao nữa rồi. Anh sẽ được yên nghỉ ngay thôi."

"Yên... nghỉ..."

"Đúng vậy. Anh đã cố gắng nhiều rồi. Không phải chịu đau đớn thêm nữa. Hãy an lòng nhắm mắt đi."

"Tôi đã... phạm tội..."

"Phạm tội?"

"Có lần... tôi đã... đánh... một đứa trẻ."

"Ồ."

"Tôi đã lừa... một cụ già... rồi ăn cắp... tiền."

"À."

"Tôi đã... nói dối... rất nhiều... rất nhiều lần."

"Ừ."

"Tôi đã... phản bội... nhiều... nhiều người."

Nezumi xỏ tay vào đôi găng da rồi nhẹ nhàng vuốt má người đàn ông.

"Được rồi, tôi đã nghe rõ mọi chuyện. Không sao đâu, mọi tội lỗi của anh đều được tha thứ."

"Tha... thứ."

"Đúng thế, mọi tội lỗi của anh đều được tha thứ. Không phải sợ gì nữa."

Nezumi áp tay lên miệng và mũi của người đàn ông.

"Anh đã chịu đựng rất nhiều để sinh tồn. Tôi sẽ dành tặng anh một bài hát bằng cả tấm lòng."

"Bài hát... dành... cho tôi..."

"Phải, dành riêng cho anh."

Nửa dưới khuôn mặt của người đàn ông bị che kín, Shion chỉ nhìn thấy đôi mắt anh ta khẽ nhắm lại. Anh ta đang cười. Shion tròn mắt, nhìn đắm đắm vào đôi mắt mang nét cười ấy.

Anh ta đang mỉm cười.

"Từ từ nhắm mắt lại, cơn đau sẽ ra đi nhanh thôi."

Giai điệu êm ái ngân lên, hòa cùng giọng hát dịu dàng, vắng vắng trong không gian. Shion cảm thấy cơ thể như đang bay bổng, tựa như bông xấp trôi bồng bềnh trong gió, như cánh chim nương theo gió bay lượn trên bầu trời, có thể rũ bỏ mọi thứ, hướng tới tự do.

Bài hát của tên đó có thể tiến đưa những linh hồn đang vùng vẫy giữa sự sống và cái chết, giúp linh hồn tách khỏi thể xác, giống như cánh hoa cuốn theo chiều gió vậy.

Inukashi từng nói như thế. Quả không sai chút nào. Tiếng hát của Nezumi có thể dễ dàng dẫn dắt linh hồn rời khỏi thể xác, đi đến một nơi khác. Tiếng hát của nó có thể khép lại cuộc sống của người ta một cách nhẹ nhàng.

Bài hát kết thúc. Xung quanh tĩnh lặng lạ thường. Shion không biết mình đã nhắm mắt từ lúc nào. Bầu không khí lặng ngắt như tờ thúc giục cậu mở mắt. Cậu nhìn thấy Nezumi vẫn đang quỳ một chân, từ từ bỏ tay khỏi mặt người đàn ông nọ.

Hai mắt anh ta nhắm nghiền, miệng vẫn lẩm lem máu nhưng không còn méo xệch nữa.

"Anh ta đi rồi à?"

"Chỉ vừa mới đây thôi."

Nezumi dựa vào tường thở hắt ra một hơi dài. Nó tháo găng rồi siết chặt nắm tay.

"Chết tiệt."

Nó cất tiếng chửi.

"Nezumi..."

"Đồ đại ngốc chết tiệt."

"Cậu đang nói ai vậy?"

"Cậu chứ ai."

Đôi găng tay bay vù tới, đập thẳng vào mặt Shion rồi rơi xuống sàn.

"Cậu hết thuốc chữa rồi! Đúng là một tên ngốc ngây thơ vô dụng hết thuốc chữa!"

"Ừ."

Shion nhặt đôi găng lên. Đúng vậy. Cậu là kẻ ngu ngốc, ngây thơ và vô dụng hết thuốc chữa. Dù bị mắng mỏ thậm tệ đến thế nào, cậu cũng chỉ có thể gật đầu chấp nhận mà thôi.

"Không chỉ mình cậu."

Nezumi vén tóc mái rồi gục đầu xuống.

"Cả tôi và gã vừa chết nữa, tất cả đều là đồ chết tiệt."

"Cậu thì khác!"

Shion đến trước mặt Nezumi. Nezumi ngẩng đầu, nhíu mày nhìn cậu.

"Cũng như nhau thôi. Cả cậu và tôi."

"Không. Hoàn toàn khác nhau."

"Khác thế nào?"

Shion nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám.

"Cậu đã cứu người đó."

"Tôi á? Tôi chỉ giúp gã ta ngưng thở mà thôi."

"Thế không phải là đã cứu giúp anh ta sao?"

Nezumi khẽ chớp mắt.

"Là sát nhân đấy."

Shion không khỏi ngạc nhiên trước câu nói đó. Nezumi chớp mắt rồi chìa tay ra.

"Trả găng tay lại đây."

"Hả?"

"Găng tay của tôi ấy. Trả đây."

"À... ừ."

Nhận lại đôi găng da, Nezumi tặc lưỡi phàn nàn rằng chúng bị lấm bẩn.

"Dính nước dãi và máu của gã ta rồi. Tiếc quá, đây là đôi găng yêu thích của tôi."

"Nezumi, cậu nói sát nhân... nghĩa là sao?"

"Nghĩa đen luôn. Bịt miệng một người còn sống khiến gã tắt thở, những việc đó chính là giết người. Shion, nếu cậu không hiểu thì để tôi nói cho mà biết, hành vi đó gọi là sát nhân đấy."

"Nhưng mà, nhờ thế anh ta mới được cứu. Chẳng phải anh ta đã được giải thoát khỏi đau đớn ư?"

"Thì sao?"

"Thì... thì là cậu đã cứu anh ta. Anh ta đã yên nghỉ, được giải thoát khỏi cơn đau, sám hối tội lỗi và ra đi trong thanh thản, không phải à? Việc cậu làm không phải sát nhân mà là cứu rỗi."

Vẫn dựa vào tường, Nezumi lại chớp mắt.

"Thật ngạo mạn."

"Ngạo mạn?"

"Đúng, cậu thật ngạo mạn. Ngạo mạn đến mức dám nói rằng việc giết người là cứu rỗi. Shion, cậu là thánh thần à? Cậu vĩ đại đến mức có thể can thiệp vào cả cái chết của con người sao?"

"Nezumi, tôi chỉ..."

"Lẽ ra người đàn ông đó không được phép yên nghỉ."

"Hả?"

"Lẽ ra gã phải tiếp tục chịu đựng đau đớn cho đến chết. Phải cảm hận, nguyên rủa cái chết bất công mà số phận đã giáng xuống cho mình, phải hấp hối trong vật vã chứ không được sám hối và chết thanh thản như thế. Cậu hãy nhìn đi."

Nezumi hát cầm.

"Hãy nhìn căn phòng này rồi nhớ lại tình cảnh trong phòng tử hình lúc nãy đi. Làm sao có thể ra đi thanh thản sau khi bị đập nát, giết hại và hành hạ như lũ côn trùng chứ? Chắc chắn là không thể rồi. Phần lớn những người bị bắt trong cuộc săn người đều không được giải thoát, mà sẽ chết rất thê thảm. Vậy thì những kẻ sắp chết phải buông lời cay đắng rửa xả trong cơn hấp hối. Chí ít cũng phải để lại suy nghĩ chân thật, dù cho đó chỉ là oán hận, nguyên rủa, thờ than, thì chúng ta cũng không có quyền tước đoạt những suy nghĩ đó. Cái chết thanh thản gì chứ, toàn là đối trá. Bị hành hạ, đối xử như sâu bọ mà có thể tươi cười ra đi sao? Cứu rồi cái nỗi gì chứ? Tất thấy là nguy hiểm. Một kiểu che đậy đáng kinh tởm. Ở đây chỉ có những cái chết tàn nhẫn. Đến nước này rồi, cậu cũng nên hiểu ra đi."

"Ừ."

"Hiếu chưa? Vậy thì..."

Nezumi không nhìn Shion nữa. Tròng mắt xám chỉ mới rời đi nhưng Shion lại cảm thấy ánh sáng rọi vào người mình đã bị bóng đêm nuốt chửng. Mặc dù nghe thật hoang đường nhưng cậu thật sự cảm thấy như vậy.

"Bớt kiêu căng ngạo mạn đi. Tôn trọng cái chết tự nhiên một chút, đừng có nghĩ tới chuyện giúp người khác ra đi trong an lành nữa."

Cũng đừng có làm mấy trò như thò tay bóp cổ người ta."

Shion xòe hai bàn tay ra. Những ngón tay vẫn còn lưu lại cảm giác khi chạm vào cổ người đàn ông đó. Những ngón tay run run.

Nếu đôi tay này còn chút sức lực, nếu đôi tay này sở hữu sức mạnh mang đến cái chết êm ái, tiễn đưa linh hồn như Nezumi thì mình sẽ làm gì?

Shion tự hỏi. Những đầu ngón tay run rẩy thay thế cho câu trả lời.

Có lẽ mình đã không lời tay... Nếu việc đó gọi là sát hại thì mình đã trở thành kẻ sát nhân. Thế nhưng... làm vậy là xấu ư?

"Nezumi."

"Gì?"

"Huyền hoặc người đang hấp hối là việc xấu sao?"

"Cậu nói gì thế?"

"Được giải thoát khỏi đau khổ vào giây phút lâm chung lẽ nào lại là sai trái? Mỉm cười ra đi lẽ nào là tội lỗi?"

Dù biết mọi điều mình làm chỉ là huyền hoặc lừa dối, nhưng Shion vẫn không thể phủi sạch ước nguyện được ra đi thanh thản và mong muốn thực hiện điều đó như Nezumi. Nezumi thờ dài.

"Shion, cậu vẫn chưa hiểu ư? Nơi này chất chứa nỗi căm ghét và lòng hận thù của hàng chục... à không, tính đến nay cũng phải hàng trăm con người bị sát hại, cậu định xem như chưa có chuyện gì xảy ra hay sao?"

"Không, tất nhiên không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Tuyệt đối không thể được. Nhưng đó là chuyện của những người còn sống. Tiếp tục sống, ghi nhớ rồi kể lại chân tướng mọi việc đã phát sinh ở đây, đó là nghĩa vụ của những người sống sót như chúng ta phải khắc ghi chuyện này vào tận xương tủy. Nhưng mà... những người sắp chết không nên mang theo thù hận xuống suối vàng, chí ít..."

"Chí ít cũng phải cho họ một cái chết yên ả?"

"Đúng vậy."

"Đúng là nằm mơ giữa ban ngày."

"Tôi không cho rằng việc đó là sai trái, chí ít tôi không nghĩ hành động của cậu là sát nhân. Tuyệt đối không phải như vậy."

Nhịp thở của Nezumi hơi xáo trộn, mắt nó thoáng sa sầm, ánh nhìn hướng về Shion dường như đang dao động theo hơi thở.

"Ghi nhớ là nghĩa vụ của người sống sót... Thật ngây thơ. Cậu dám chắc sẽ có người sống sót thoát khỏi đây ư? Cậu chỉ đang nhìn nhận mọi chuyện dựa trên tiền đề là cậu sẽ sống sót thôi. Đúng là đồ công tử bột lạc quan không tưởng."

"Chúng ta đã hứa với nhau là nhất định sẽ sống sót trở về."

"Ý cậu là dù xảy ra chuyện gì cũng không chết?"

"Đúng vậy. Tôi sẽ sống và cùng cậu quay lại căn phòng ấy."

Quay lại căn phòng ấy, căn phòng dưới lòng đất, nơi cậu ở cùng Nezumi. Hình ảnh căn phòng hiện lên sống động như thật. Đổng

sách cậu đã mất một tuần mới sắp xếp gọn ghẽ, kệ sách như bức tường sừng sững cao đến tận trần nhà, quyển sách được đóng bìa đẹp lộng lẫy kể về những miền đất xa xôi mà Nezumi đã nói. Máy chiếc ghế cũ kĩ bạc màu nhưng vẫn còn chắc chắn, cái giường cứng thô sơ, chiếc nồi bốc hơi nghi ngút, lũ chuột nhỏ chạy quanh phòng, Cravate, Hamlet và Tsukiyo.

Shion ép chặt lồng ngực. Cậu nhớ nơi đó da diết.

Cậu muốn quay về, muốn sống lại những ngày tháng yên bình ấy. Hình ảnh về nó không vỡ vụn như ảo cảnh về No.6, cũng không lập lờ, mờ lung mà sinh động chân thực, từ mùi hương cỏ cây đến tiếng kêu của lũ chuột. Niềm khát khao như vòng dây siết chặt con tim, khiến cậu muốn giơ tay cào cấu vào da thịt để vơi đi nỗi niềm. cậu nhớ nơi đó tha thiết. Cậu muốn quay về.

Nếu có thể sống sót, căn phòng ấy là nơi duy nhất cậu phải trở về.

Nezumi búng tay khe khẽ.

"Nếu cậu còn sống trở về, tôi nghĩ cậu nên viết một quyển hồi kí về chuyến đột nhập vào Trại Cải tạo này. Chắc chắn sẽ bán đắt như tôm tươi."

"Trước đây cậu từng nói tôi không hợp với nghề viết lách."

"VẬY Ơ? Tìm ra công việc phù hợp với cậu đúng là khó thật. Nhưng phải công nhận rằng cậu khá thành thạo việc tắm chó và sắp xếp sách."

"Nói mới nhớ, quyển sách cậu đọc dở vẫn nằm trên đầu giường."

"Quyển nào?"

"Một câu chuyện của nước ngoài, kể về một người đàn ông bán linh hồn cho quỷ dữ."

Nhắm mắt vài giây, Nezumi lẩm bẩm.

"Shion."

"Hử?"

"Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi."

"Tôi biết. Từ giờ sẽ còn nhiều sự kiện nữa."

"Tôi vô cùng mong chờ."

"Hả? Mong chờ chuyện gì?"

"Mong chờ những bước tiếp theo của cậu. Chính cậu đã nói nghĩa vụ của kẻ sống sót là ghi nhớ mọi việc, tôi chống mắt lên xem thử cậu sẽ thực hiện được bao nhiêu phần những điều cậu nói? Cậu thật sự sẽ nghiêm túc ghi nhớ tất cả mọi chuyện sắp xảy ra, hay sẽ cố buộc bản thân phải quên đi? Tôi rất muốn biết cái miệng thích tuôn ra những lời hoa mỹ đó sẽ méo máo đến mức nào."

Giọng điệu lãnh đạm, không chút mỉa mai, giận dữ hay khó chịu. Âm thanh vô cảm, không hiểu sao nghe thật nặng nề. Shion siết chặt tay, hỏi lại.

"Cậu không tin tôi sao?"

"Tôi tuyệt đối tin tưởng vào khả năng ghi nhớ của cậu."

"Nghĩa là cậu nghi ngờ bản chất con người tôi."

"Tôi khá là nghi ngờ đấy."

Nezumi tóm lấy cằm Shion, nheo mắt. Shion thấy đôi mắt xám của nó quắc lên.

"Chúng ta không thể hòa hợp được. Tôi vẫn luôn nghĩ vậy. Dù có sống chung bao lâu, cùng trải qua bao nhiêu chuyện, cả đời này tôi vẫn không tài nào hiểu nổi cậu. Shion, thành thật mà nói, thỉnh thoảng... có những lúc... tôi thấy ghét cậu đến mức muốn giết quách cậu đi cho xong."

"Tôi biết."

"Cậu biết ư?"

"Tôi biết rằng cậu ghét tôi."

Đầu ngón tay nó bấu chặt vào cằm cậu.

"Cậu giống hệt No.6, lúc nào cũng phun ra những lời hay ý đẹp nhưng bộ dạng thật sự lại xấu xí vô cùng như một con quỷ độc ác khoác lớp vỏ bọc xinh đẹp hào nhoáng."

"Cậu nghĩ thế thật à?"

Shion giật tay Nezumi ra khỏi cằm mình.

"Trong mắt cậu, tôi là người như thế đấy à?"

Không có câu trả lời. Shion bóp chặt cổ tay Nezumi.

"Tôi khác với No.6. Khác hoàn toàn. Cậu không hiểu gì hết."

Đầu ngón tay cậu nghe thấy mạch đập của Nezumi. Cậu nắm chặt cổ tay nó hơn.

"Khác thế nào?"

"Tôi không lừa dối cậu, cũng không khoác lớp vỏ bọc nào hết. Tôi vẫn luôn bộc lộ bản chất trần trụi nhất của mình trước mặt cậu."

"Shion, thả tay ra. Đau quá."

"Tôi vẫn luôn là chính mình. Chính cậu mới là người bị No.6 làm mờ mịt. Cậu không quên được nó, nên chẳng bao giờ chịu nhìn thẳng vào tôi. Bộ dạng thật sự? Đừng có đùa chứ. Cậu đã bao giờ nghiêm túc nhìn nhận con người thật của tôi chưa?"

Cảm xúc dâng trào. Lửa giận bùng bùng.

Người không chịu đến gần tìm hiểu là cậu kia mà? Đã ghét tôi đến thế thì sao không giết quách tôi đi? Cậu chỉ nhìn tôi qua cái bóng của No.6 rồi kết tội tôi. Nếu sau khi cậu toàn tâm toàn ý thấu hiểu tôi mà vẫn thù ghét đến mức muốn giết tôi thì tôi sẵn sàng đón nhận cái chết mà cậu ban tặng.

Tại sao cậu không chịu hiểu điều đó?

Cơn giận vượt quá đỉnh điểm, như dung nham sôi ùng ục. Nezumi lắc đầu, như muốn phủ nhận điều cậu nói.

"Buông ra."

Nó giăng cổ tay ra khỏi những ngón tay của Shion.

"Chắc, đừng có dùng sức tùy tiện như vậy, chẳng may cổ tay tôi gãy thì sao?"

"Xương cốt của cậu làm gì mà mỏng manh thế chứ?"

"Tay cậu khá là khỏe đấy, nhưng tôi mong cậu sử dụng nó vào những lúc cần thiết hơn. Này, nhìn đi. Đỏ hết cả rồi."

Trên cổ tay nó có những vết hằn đỏ nhàn nhạt. Có vẻ như cậu hơi quá tay thật.

"Cậu không biết tay mình khỏe đến mức này à?"

"Không, tôi không biết"

"Chuyện của bản thân mà cậu còn không biết nữa là."

Nezumi đeo găng vào, che đi phần tay ửng đỏ.

"Cậu không biết mình là người thế nào. Có lẽ cả người mẹ giỏi làm bánh của cậu cũng không biết. Chắc bà vẫn nghĩ rằng cậu là đứa con trai thông minh, hiền lành và dễ thương."

"Cậu cũng có biết gì đâu."

"Tôi ư? Hừm, sao nhỉ? Ít nhất thì... Có lẽ tôi biết nhiều hơn cậu và mẹ cậu. Shion, như cậu đã nói, tôi mãi đắm chìm vào nỗi hận thù với No.6 nên không chịu nhìn vào con người thật của cậu. Tuy nhiên, không phải lúc nào cũng như vậy. Thỉnh thoảng... chỉ thỉnh thoảng thôi... Có lúc tôi cảm giác đã nắm bắt được bản chất của cậu."

"Những lúc ấy cậu sẽ muốn giết tôi?"

"Không, không phải. Tôi không muốn giết cậu, mà thấy..."

"Mà thấy?"

"Sợ. Có lẽ thế."

"Sợ? Nghĩa là thế nào?"

Nezumi lặng thinh. Môi cử động rất khẽ.

Quái vật.

Phải chăng hai chữ đó vừa thoát ra từ đôi môi mỏng tuyệt đẹp kia?

Quái vật?

Shion cảm thấy bối rối. Cậu toan hỏi lại thì nghe thấy tiếng bước chân. Dồn dập, của nhiều người, nghe vững chãi hơn người đàn ông lúc nãy. Vài người đàn ông và một cô gái lão đạo đi từ sau lưng Shion và Nezumi ra rồi ngồi bệt xuống giữa phòng. Ai cũng thở dốc nhưng trông không có vẻ gì là sắp chết.

"Tất cả đã kết thúc rồi."

Trừ những kẻ đi đời trước khi bước vào thang máy, toàn bộ những con người xấu số của West Block bị bắt sau cuộc săn người đều đã rơi xuống chốn này. Không phân biệt già trẻ gái trai, tất cả bị ném xuống đây. Nezumi muốn nói đến việc đó.

"Giờ thì cùng đi nào."

"Hả?"

"Không hử hả gì cả. Phải đi nước cờ tiếp chứ. Đứng đây tán nhảm với cậu mãi thế này thì làm được gì? Mà tôi với cậu cũng chán chuyện trò rồi."

"Nezumi, khoan đã. chuyện ban nãy tôi còn chưa nói xong..."

"Đủ rồi."

Nezumi ngắt lời Shion.

"Tình thế lúc này không cho phép chúng ta thông dong chuyện phiếm ở đây. Khỉ thật, mỗi lần ở bên cậu là tôi lại rối hết cả lên. Đấy, cậu là đồ chết tiệt thế đấy. Cậu phải hiểu rằng, dù có đợi bao lâu cũng chẳng ai mang trà ra mời đâu. Hết giờ giải lao rồi. Nhanh chóng di chuyển thôi."

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Quay lại. Men theo con đường vừa nãy và vòng ngược trở lại. Đơn giản phải không? Cậu chắc chắn sẽ làm được."

"Quay lại? Để làm gì?"

"Để tiến lên."

Nezumi cất bước. Shion đuổi theo nó. Mùi máu tanh liên tục xộc vào mũi cậu. Mùi có trọng lượng nặng nhẹ không nhỉ? Nếu có, thì mùi của máu tươi chảy ra từ cơ thể người vô cùng nặng nề, nó ám xuống sàn rồi lại trườn lên chân.

Shion phát hiện mình đã quen với mùi máu tanh hơn, cơn lợm giọng và ý nghĩ muốn lấy tay che mũi đã vơi đi nhiều so với lúc đi vào. Cậu đã quen với mùi máu. Nghĩa là cậu đã mạnh mẽ hơn? Hay là giác quan của cậu đang dần tê liệt?

Shion sải bước thật rộng, tựa như muốn xé toạc mùi tanh hôi đang bao vây mình.

Quái vật.

Lời thì thầm không thành tiếng của Nezumi có ý nghĩa gì? Dù có hỏi cũng chẳng được đáp lại.

Cậu ngẩng mặt lên. Vai Nezumi đang ở rất gần, chỉ cần đưa tay sẽ chạm tới. Mùi máu tanh đậm đặc hơn. Tiếng kêu rên của những người đang hấp hối cũng rõ dần lên. Tất cả những thứ đó đưa cậu trở lại khoảnh khắc đứng giữa hai bờ sống chết.

"Nezumi."

Nó không đáp lại, chỉ khẽ rướn vai phải.

"Trên sơ đồ Trại Cải tạo, ngoài khu vực mới được xây dựng, có một khoảng trống khá rộng dưới lòng đất, đúng không?"

"Ừ."

"Khoảng trống đó là nơi này à?"

"Đúng thế."

Nó đáp, vô cùng rành mạch.

"Cậu đã biết về nơi này từ trước rồi phải không?"

"Nếu vậy thì sao?"

"Đường dẫn từ khoảng trống xuống dưới là gì vậy?"

Nezumi không quay lại, chỉ bước chậm hơn.

"Cậu cũng nhận ra à?"

"Bởi vì trông nó khá kì cục..."

Đường dẫn kì lạ. Trong sơ đồ cấu trúc của Trại Cải tạo, ngoài mạng lưới dây điện chằng chịt, vô số vách ngăn đều tắm tấp và hằng hà gian phòng, Shion phát hiện có hai khoảng trống. Một là khu vực mới xây dựng ở tầng trên cùng, nơi còn lại là phần ngầm dưới lòng đất này. Từ đây có đường dẫn màu trắng chạy xuống sâu hơn nữa. Nó là một đường thẳng, không phải dây điện hay đường ống mà trông rất giống một lối đi. Thế nhưng nó chẳng dẫn tới đâu, ngay cả một khoảng trống cũng không. Đường dẫn đó đã đứt đoạn giữa chừng. Trong Trại Cải tạo, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất nhất cũng được tính toán kĩ lưỡng nhằm ngăn chặn triệt để mọi âm mưu đột nhập hay tẩu thoát, mọi chức năng đều được thiết lập để thực hiện công việc hiệu quả nhất. Ở một nơi như thế này, đường dẫn trông có vẻ vô nghĩa đó thật bất thường.

Nezumi dừng lại, nghiêng người, liếc xéo Shion.

"Cậu đoán là gì?"

"Là thứ tôi có thể tưởng tượng ra à?"

"Không. Với trí tưởng tượng nghèo nàn của cậu, dù có nghĩ thế nào cũng không đoán ra đâu. Chỗ này đã ngoài tâm cậu rồi, nói chi đến thứ đó."

Trí tưởng tượng của cậu đã tan tành từ lâu. Có nằm mơ cậu cũng không ngờ tới trên đời lại tồn tại một thế giới như thế này.

Cậu từng không biết gì cả. Nhưng bây giờ thì đã biết.

Hai khoảng trống. Trí tưởng tượng hạn hẹp của cậu không thể đoán biết khoảng trống ở tầng trên cùng là gì, nhưng thứ dưới lòng

đất thì đã biết, thậm chí vô cùng tường tận. Khoảng trống màu trắng dưới lòng đất trên sơ đồ là địa ngục sống do thành phố Thánh tạo nên giữa thế gian này. No.6 là một đô thị do con người cai quản, nói vậy con người đã trở nên độc ác đến thế sao? Loài người còn có thể tàn bạo đến mức nào? Làm sao để ngăn chặn được những hành vi tàn bạo đó? Vậy thì...

Shion cắn chặt môi, lắc đầu quày quặt.

Bây giờ không được. Chẳng có thời gian hay sức lực để suy nghĩ nữa. Nhưng một ngày kia... Chắc chắn một ngày kia cậu sẽ tìm ra câu trả lời.

Loài người còn có thể tàn bạo đến mức nào?

Làm sao để ngăn chặn những hành vi tàn bạo đó?

Một ngày kia cậu nhất định sẽ tìm ra đáp án.

Shion hít sâu một hơi, mùi máu xộc vào mũi. Cậu thấy tự tin từ tận đáy lòng. Cậu tin rằng có ngày mình sẽ tìm được câu trả lời bằng chính sức mạnh của bản thân. Niềm tin đó vững chãi như một bức tường thành, nó giúp cậu vững lòng rằng, dù rơi vào hiểm cảnh nào, cậu vẫn sẽ luôn là một con người đúng nghĩa.

Nezumi ngoảnh lại nhìn Shion. Ánh mắt hai người chạm nhau.

Đúng vậy, Nezumi. Tôi tin rằng chừng nào còn ở bên cậu, tôi vẫn sẽ là một con người.

"Gì thế?"

Nezumi nháy mắt.

"Cậu đang cười đấy."

"Tôi đang cười ư?"

Cậu đưa tay sờ mặt. Mồ hôi lẫn với máu đã khô lại trên mặt cậu.

"Tôi đã cười à?"

"Cậu đã cười. Trong tình cảnh này mà cậu còn cười được cơ đấy? Làm tôi cứ tưởng tôi phát điên rồi."

"Tôi vẫn tỉnh táo. Có lẽ vậy."

"Nếu thế thì tốt. Ở nơi này, tỉnh táo và điên dại cách nhau chỉ trong gang tấc thôi."

"Tôi mà phát điên thì cậu có bỏ mặc tôi không?"

"Có chứ. Lúc đó mà kéo cậu theo chẳng hóa ra tôi vác thêm cục nợ à? Cho tôi xin đi."

"Nói cũng phải."

Ha ha.

Khóe môi Nezumi cong lên. Nó cũng đã cười, dù đang rơi vào tình cảnh tồi tệ. Không phải nụ cười gượng gạo hay mỉa mai, mà là nụ cười vui vẻ.

"Tôi sẽ không bỏ rơi cậu đâu, Shion."

Shion rụt cằm. Chắc chắn câu tiếp theo không phải lời ngọt ngào có cánh kiêu như "Dù có là gánh nặng tôi vẫn sẽ dắt cậu theo".

"Tôi sẽ cắt cổ cậu thật ngọt."

Nezumi vừa cười vừa giơ một ngón tay lên. Tròng mắt xám không hề có nét cười, mà tĩnh lặng như mặt hồ đóng băng.

Shion bất giác ôm lấy cuống họng, vết thương Nezumi gây ra vài ngày trước vẫn còn. Vết thương do dao xẹt ngang, chỉ rỉ máu, đã liền miệng từ lâu, ấy vậy mà giờ lại nhức nhối âm ỉ.

"Yên tâm, Tôi vốn thương người lắm. Do đó tôi sẽ kết liễu cậu thật nhẹ nhàng và nhanh chóng. Sẽ không đau đớn gì đâu."

"Cảm ơn."

Shion vừa ôm họng vừa nói.

"Cậu tốt với tôi quá."

"Lúc nào tôi cũng tử tế với cậu mà. Lắm lúc tôi còn tự hỏi có phải mình đã nuông chiều cậu quá mức không."

"Cũng có thể là nhất thời bán loạn thôi."

"Cái gì cơ?"

"Cậu phải xác định cho rõ xem tôi đã thật sự phát điên hay chỉ nhất thời bán loạn do chịu đả kích thôi, xác định rồi hãy cắt cổ tôi vẫn chưa muộn."

"Ai rảnh mà đi xác định chuyện đó."

"Gì chứ? Chờ chút nào."

Vết sẹo vẫn đang nhoi nhói dưới ngón tay.

Nếu phải chết trong tay Nezumi, cậu sẽ không oán thán. Có lẽ nó sẽ cắt cổ cậu thật nhẹ nhàng và nhanh gọn như đã hứa. Cậu vừa tận mắt chứng kiến được chết thanh thản là một điều hạnh phúc đến nhường nào. Thế nên, cậu sẽ không oán trách Nezumi. Nhưng, cậu không muốn chết vô nghĩa. Cậu muốn sống để trở về căn phòng đó, bằng bất cứ giá nào.

"Tôi biết là rất phiền toái nhưng cậu làm ơn hãy xác định thật kĩ trước khi ra tay."

"Xác định bằng cách nào?"

"Tạt nước cũng được, ừm, không có nước thì... cứ tát thẳng vào mặt tôi như ban nãy. Bị tát mạnh như vậy thì có kích động tới mức nào cũng phải bình tĩnh lại thôi."

"Tôi sẽ hôn cậu."

"Hả?"

"Tôi sẽ trao cho cậu một nụ hôn rồi mới xuống tay cắt cổ cậu, để trước khi lên thiên đường, cậu hiểu được nụ hôn giã biệt của tôi ấn tượng hơn nhiều so với cái nụ hôn vụng về của cậu khi trước."

"Nezumi..."

Mặt cậu chắc đã đỏ kè từ má đến tận mang tai rồi. Nóng quá. Trán lấm tấm mồ hôi. Lời Nezumi nói nghe như đang bỡn cợt, nhưng cậu biết nó hoàn toàn nghiêm túc.

Bất kể là nổi điên hay bị thương, một khi không thể cử động nữa thì tất cả sẽ kết thúc. Cho nên, nó sẽ hôn từ biệt trước khi cắt cổ cậu...

Nụ hôn chết chóc, Shion bỗng thấy rung động từ sâu thẳm linh hồn. Cậu vội lắc đầu. Nếu điều đó dẫn đến cái chết, thì dù hấp dẫn đến đâu cậu cũng kiên quyết chối từ.

"Không được. Cậu nghĩ cách khác đi, vì làm vậy sẽ phiền lắm."

"Tại sao?"

"Làm vậy chỉ khiến tôi thêm bấn loạn thôi."

Nezumi quay sang hướng khác rồi phì cười. Dù đã cố nén nhưng toàn thân nó vẫn run lên.

"Cậu... đúng là... ngây thơ hết chỗ nói! Lại còn trả lời nghiêm nghị như vậy nữa, buồn cười chết đi được."

"Buồn cười đến thế sao?"

"Chứ còn gì nữa."

Tháo găng ra, Nezumi lấy tay dụi mắt.

"Thật không tin nổi là tôi lại có thể cười ngặt nghẽo ở nơi này. Vỡ bụng mất thôi."

"Tôi không nói đùa đâu."

"Rồi rồi, tôi tin là cậu sẽ không phát điên. Thế đã được chưa? Cậu làm ơn đừng chọc cười tôi nữa."

Nezumi lại dụi mắt rồi hít một hơi ngắn.

"Hóa ra con người dễ bật cười đến thế. Phát hiện mới đây."

Nụ cười biến mất, gương mặt Nezumi lại vô cảm, lạnh lùng như đang đeo mặt nạ. Nó hất cằm.

"Đi thôi."

Đã đến cuối đường. Họ lại quay về chỗ vừa đi qua.

Dường như bóng tối dày đặc hơn so với lúc trước.

Núi nạn nhân đã chất cao hơn sau khi tốp người thứ ba bị ném xuống. Dù biết đó là lẽ đương nhiên nhưng Shion vẫn bất giác lùi lại.

Những người bị ném xuống ngã đè lên nhau, máu thịt bầy nhầy đã tăng lên...

"Hừm, thế này có vẻ ổn rồi."

Đứng giữa vòng vây của bóng tối, mùi hôi thối và tiếng rên rỉ của những kẻ sống dở chết dở, Nezumi nhỏ giọng lầm bầm. Shion bỗng thấy lạnh sống lưng.

"Nezumi, bây giờ chúng ta phải..."

"Leo lên."

"Leo lên?"

"Cậu từng leo núi thật, hay chơi trò leo núi trong nhà chưa?"

"Nezumi... cậu nói gì vậy? Leo lên... Chẳng lẽ là..."

"Chính là điều cậu đang nghĩ đấy. Không còn đường nào khác, cũng chẳng có biển báo, bản đồ, hay đèn pin, chỉ có thể lặn mò

bằng chính thân thể của mình thôi. Hiểu chưa? Lo mà theo cho kịp đấy."

Nezumi đặt chân lên một khối thịt đen ngòm. Shion đứng im như trời trồng, miệng há hốc.

"Cậu đang làm gì vậy? Mau lên."

Tiếng Nezumi vọng xuống, giọng điệu không hề nhuốm nét khó chịu hay mỉa mai, nhưng lại khiến Shion đau đớn dữ dội như bị ai lấy roi quật vào người.

Không được phép lưỡng lự. Chúng ta đã không thể lùi bước, chần chừ hay tìm lối khác nữa rồi. Chỉ còn cách tiến lên thôi. Lúc này mà còn do dự ư? Tôi không cho phép đâu, Shion.

Tôi biết. Tôi biết. Tôi biết.

Shion đưa tay về phía ngọn núi đen ngòm. Ngón tay run lẩy bẩy, không tài nào nắm lại được.

"Shion!"

Tôi biết rồi. Cả sợ hãi cũng không được phép.

Shion cắn chặt vào tay mình để chặn đứng cơn run rẩy. Bỗng nhiên, cậu cảm thấy ngọn núi đen ngòm trước mắt rung chuyển, hết như động đất. Toàn thân cậu cứng đờ ra.

Không phải động đất, mà là tiếng rên của con người. Ngọn núi đen đặc này đều là con người. Không được quên. Phải sống và ghi nhớ tất cả. Sống sót và truyền đạt lại sự thật này.

Tuyệt đối không được do dự.

Cậu vươn tay ra.

Ngón tay không còn run rẩy nữa.

NO.6 TẬP 5

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tiếp theo tôi sẽ kể về hai vị thần thuở ban sơ của thế giới. Thần thiện nói với thần ác rằng, "Những tư tưởng, điều răn, ý nghĩ, lựa chọn đức tin, ngôn ngữ, hành động, cái tôi bên trong và linh hồn ta không bao giờ thống nhất.

- Thần thoại Ba Tư

Đứa bé quấy đành đập trong tám vai lấm bầm rách lỗ chỗ, khóc văng lên.

Trời ạ, đủ lấm rồi đấy.

Inukashi tặc lưỡi, cát mấy đồng xu đang đếm dở vào túi. Đó là tiền lời của cả ngày hôm nay. Cũng được kha khá.

Đã một đêm trôi qua kể từ cuộc săn người, West Block vẫn đang chìm trong ai oán và hỗn loạn. Không ai biết có bao nhiêu người bị giết, bao nhiêu người bị bắt, hay bao nhiêu người đã trốn thoát. Dù muốn biết cũng chẳng có sức lực và biện pháp để tìm hiểu.

Rạng sáng hôm nay, Inukashi dắt chó dạo quanh chợ, chính xác là dạo quanh nơi-cho-đến-hôm-qua-còn-là-chợ.

Hơn phân nửa nhà cửa, mặc dù Inukashi không chắc mấy gian hàng xập xệ đó có đáng được gọi là nhà cửa không, đã sập thành gạch vụn. Có vẻ như đợt săn người lần này được thực hiện với quy

mô lớn gấp nhiều lần bình thường. Không, không chỉ đơn giản như thế.

Theo thông lệ, dù có tàn phá hay đánh sập vài ngôi nhà để truy bắt thì cũng không hủy hoại tàn khốc đến mức ấy. Nếu hóa thành chim bay lên trời và nhìn xuống, có lẽ sẽ thấy được quang cảnh quái dị, giữa chợ xuất hiện một hố to, quanh miệng hố chất đầy gạch đá cát bụi.

Con phố có những gian hàng tồi tàn san sát, với gái điếm, kẻ trộm, trẻ em đói khát, ăn mày, gián và chuột cống lúc nhúc này, tuy hỗn loạn nhưng tràn đầy sức sống.

Thế mà nó đã bị xóa sổ chỉ trong chốc lát.

Thật đáng kinh ngạc!

Inukashi đứng trên đồng đồ nát, thở hắt ra. Không phải là tiếng thở dài nào nùng. Nó không đa sầu đa cảm tới mức đứng đây sầu não trước cảnh tượng thảm khốc này. Nó chỉ thấy sững sờ thôi.

Bọn chúng ra tay tàn nhẫn nhường này cơ à?

West Block là nơi tụ tập của những con người không vũ trang, không sức mạnh, chẳng phải thù địch hay bè đảng thống đối gì. Vậy tại sao lại phải càn quét West Block đến mức ấy?

Không đau khổ hay giận dữ, Inukashi chỉ thấy sững sờ.

Tàn phá khủng khiếp! Hung bạo cùng cực! Thật ngoài sức tưởng tượng.

Inukashi cúi nhặt một nắm gạch đá dưới chân. Chúng vỡ nát nhưng không hề có vết cháy. Xem ra trong cuộc săn người này, No.6 không sử dụng vũ khí kiểu cũ như đại bác, súng phóng lựu hay máy phóng lửa để thiêu rụi mọi thứ như những lần trước.

Inukashi đưa nắm gạch đá lên mũi người. Khứu giác nhạy bén của nó cũng không đánh hơi được chút mùi khói lửa nào, chỉ có mùi hôi thối nồng nặc của xác chết. Một thứ vũ khí không lưu lại mùi hay dấu vết sau khi tàn phá ư?

Tấn công bằng sóng âm?

Inukashi lẩm bẩm. Trước đây nó từng loáng thoáng nghe Nezumi nói tới sóng âm lúc bàn về cá voi. Inukashi chẳng thể nhớ nổi vì sao lại bàn về cá voi. Nó chưa nhìn thấy hay sờ vào cá voi lần nào, ngay đến biển nó còn không có khái niệm gì. Thế giới mà Inukashi biết chỉ gói gọn trong khách sạn bỏ hoang và khu vực lân cận. Nó vẫn sống trong khu vực này từ xưa đến nay, chưa một lần nghĩ đến việc rời khỏi West Block. Cuộc sống của nó quanh đi quẩn lại giữa khách sạn, chợ và chợ, thế là quá đủ rồi. Nó chẳng hứng thú đi đâu cả. Nezumi chỉ là kẻ qua đường, chợt đến chợt đi không có nơi dừng chân cố định. Inukashi không tin những kẻ qua đường, cũng không muốn thân cận với hạng người đó. Thế nhưng, thế giới qua lời kể của Nezumi lại hấp dẫn Inukashi, thế giới ấy Inukashi chưa từng thấy, và chắc cả đời cũng không có cơ hội chiêm ngưỡng tận mắt. Biển cũng vậy. Nơi chốn xanh thẳm rộng lớn chứa đầy nước muối với những loài động vật khổng lồ sinh sống, chỉ nghe thôi đã thấy xốn xang. Dù chẳng muốn đi đâu cả nhưng trái tim Inukashi vẫn bị thu hút bởi thế giới bí ẩn trong câu chuyện của Nezumi. Có lẽ cũng nhờ cách kể cuốn hút và giọng nói mà Inukashi chỉ biết miêu tả bằng từ "đẹp" ấy, những điều Nezumi nói mới có sức hấp dẫn lớn lao đến

thế. Để được thưởng thức giọng nói và lời ca đó, các cư dân của West Block đã dốc từng đồng xu ít ỏi lũ lượt kéo đến nhà hát tồi tàn của Nezumi.

Ai nấy đều dễ dàng sập bẫy tên đó, nhưng Inukashi này thì không đâu. Tuy đã ngần ngơ nghe tên đó kể chuyện, nhưng Inukashi này vẫn giữ cho mình cái đầu lạnh vô cùng tỉnh táo.

Inukashi ưỡn ngực, dù nó đang đứng trên bãi đỗ nát, chẳng có ai để tự mãn cùng.

Inukashi đã phát giác được một chuyện. Nó nhận ra giọng điệu Nezumi có chút thay đổi khi nói về cá voi. Giọng Nezumi trở nên lãnh đạm, không còn sự dịu dàng êm ái tựa lông hồng vẫn dùng để ve vuốt con tim khán giả. Bây giờ, Inukashi vừa bỏ vào miệng con bọ nó bắt được từ cổ một con chó.

"Tấn công bằng sóng âm?"

Inukashi vừa liếm ngón tay vừa hỏi lại.

"Đó là gì vậy?"

"Là biến sóng âm thành vũ khí công kích khiến con mồi tê liệt rồi bắt giữ."

"Mấy con... cá nhà láng làm được chuyện đó à?"

"Cá nhà táng."

"Ồ, thật đáng nể. Săn mồi bằng sóng âm ư, nghe ấn tượng quá. Giờ mà có một con ở ngay trước mặt thì tao cũng muốn xin chữ kí đấy."

"Có lẽ con người cũng làm thế nữa."

"Hả?"

"Ý tao là có thể con người cũng bắt đầu sử dụng rồi."

"Cái chiêu tấn công bằng sóng âm ấy hả?"

"Đúng vậy."

"Để sẵn thức ăn ư?"

"Để hủy diệt."

Dùng sóng âm để hủy diệt? Chẳng hiểu gì sất. Ngay từ đầu, quá nửa những điều Nezumi nói Inukashi đã không hiểu nổi. Mà nó cũng chẳng muốn hiểu. Tuy nhiên, những câu chữ không hiểu nổi đó vẫn canh cánh trong lòng nó.

Để hủy diệt.

"Tên đó..."

Inukashi siết chặt nắm gạch vụn trong tay.

Phải chăng tên đó đã lờ mờ đoán được chuyện sẽ xảy ra? Tên đó đã biết trước về thảm cảnh này?

Gió đang thổi. Thật mĩ mai làm sao, hôm nay là một ngày nắng đẹp, bầu trời trên đầu xanh ngấn ngắt. Màu xanh ấy đẹp đến nhức mắt.

Inukashi hít thở thật sâu. Cả thân thể như run lên trước niềm vui rằng ngay lúc này đây, mình vẫn còn sống và hít thở. Nhiều người

đã chết. Nezumi và Shion đều bật vô âm tín. Họ đang bị chôn vùi dưới đồng hoang tàn này hay đã đột nhập thành công vào Trại Cải tạo? Dù là trường hợp nào thì cũng không còn cơ hội tái ngộ nữa. Chắc thế.

Mọi người đều đã chết. Ai cũng bị xóa sổ. Nhưng tôi vẫn sống sót.

Inukashi liếm môi dưới, nở nụ cười băng quơ.

Tôi vẫn còn sống.

Niềm hân hoan vui sướng dâng trào, Inukashi chỉ muốn hét thật to, toàn thân nó run lên dữ dội.

Mất mát ư? Suy sụp ư? Rồi hơi đâu mà nghĩ đến những điều đó. Kẻ còn sống là kẻ thắng cuộc. Tôi còn sống, cho nên phần thắng thuộc về Inukashi này. Phải không, hả Nezumi?

Một con chó cất tiếng sủa, chân trước đào bới đồng đồ nát, ngửi khịt khịt rồi lại đào tiếp.

"Có gì không?"

Con chó lông xám tai cụp sủa một tiếng, ra chiều đắc thắng rồi chạy đến nhả thứ đang ngậm lên tay Inukashi. Là một đồng bạc.

"Giỏi lắm."

Nó xoa đầu con chó.

"Đào nữa đi. Tìm thêm nhiều tiền nào."

Được chủ khen ngợi, con chó mừng rỡ vẫy đuôi rối rít.

"Chỗ này lúc trước là hàng thịt, đào tiếp có khi tìm thấy thịt. Đó sẽ là bữa tối của bọn mày đấy. Thịt và tiền. Tìm cho kĩ nào."

Lần này là tiếng sủa của con chó nhỏ lông trắng. Miệng nó ngậm chiếc ví bằng vải.

"Ồ ồ, tuyệt vời."

Không có đồng vàng nào nhưng đầy ắp xu lẻ và vài đồng bạc. Inukashi suýt nhảy căng lên. Thành thật mà nói, nó không nghĩ sẽ vớ bẫm thế này.

May mắn quá. Hôm nay chắc là ngày thời vận của mình tốt nhất từ trước đến giờ.

Inukashi thúc giục lũ chó đào bới.

Nghe nói lão chủ hàng thịt tích góp được một đồng tiền. Vừa nãy Inukashi đã thấy lão nằm tắt thở dưới đồng gạch vụn, cánh tay lông lá thò ra dưới bức tường đổ sập. Cánh tay đó vẫn thường ném cành cây, gạch đá vào lũ trẻ và đám ăn mày hay mon men trước hàng của lão. Chính Inukashi cũng dính đòn vài lần. Ngón cái và ngón trỏ của lão chủ đeo hai chiếc nhẫn vàng to sụ, mỗi lần lão vung tay, chúng lại lấp la lấp lánh. Chiếc nhẫn ở ngón trỏ đang yên vị trong túi Inukashi. Chiếc kia thì chẳng biết đã cùng ngón cái của lão vắng tới nơi nào rồi.

Lão là một kẻ tham lam bủn xỉn, nhưng cũng thật đáng thương. Bởi vì chết rồi thì lão chẳng thể dành dụm hay tiêu tiền được nữa.

Inukashi dự định đào xong hàng thịt sẽ đào sang tiệm quần áo cũ bên cạnh, biết đâu lại kiếm được hai ba mảnh áo mảnh quần còn nguyên vẹn. Tốt nhất là một cái áo ấm dày dặn, còn không thì sơ mi

hay áo khoác cũng được. Tiếp đến là tiệm ăn. Nếu đào thấy cái nồi lớn họ hay dùng để đun nóng đồ thừa trên bếp thì hay quá.

Có hơi người. Inukashi đảo mắt, khẽ chép miệng. Một đám đông chẳng biết từ đâu kéo đến đông đảo nát và bắt đầu đào bới. Có kẻ cũng kêu lên khi tìm được gì đó như Inukashi lúc nãy. Những đứa trẻ lấm lem giành giật miếng vải trông như một tấm chăn. Ở West Block bây giờ, đồ vật có giá hơn tiền bạc. Tiền bạc thật vô nghĩa ở một nơi bị tàn phá như thế này. Tuy nhiên, chưa đầy một tháng nữa, nơi đây sẽ lại trở thành khu chợ hết như trước kia. Các gian hàng vẫn san sát nhau, người đến rồi đi, ngập tràn tiếng kêu la, nói cười í ới, đủ loại mùi hỗn tạp nồng nặc. Gái điếm nấp trong những con hẻm u tối, ăn xin lê la khắp nơi. Đến lúc đó, ai có đồng vàng đồng bạc thì có quyền lớn tiếng hạch sách.

Đám người kéo đến đào bới càng lúc càng đông. Xem chừng bọn họ túa ra từ những căn nhà bị đánh sập. Nhiều đối thủ cạnh tranh quá, còn chần chừ ở đây thì người ta sẽ lượm lặt hết các thứ đáng giá mất thôi.

Thật là một đám phiền phức!

Inukashi tặc lưỡi lần nữa rồi mỉm cười. Nó ngẩng đầu nhìn về dãy tường bằng hợp kim đặc biệt bao quanh No.6 ở đằng xa.

No.6, hãy nhìn chúng tôi đi! Dù có bị giày xéo, giẫm đạp bao nhiêu lần, chúng tôi cũng ngẩng cao đầu chứ không chịu khuất phục. Dù có ngã gục, bò trườn dưới đất, chúng tôi vẫn sống. Chúng tôi cứng cỏi hơn các người nghĩ nhiều đấy.

Inukashi nheo mắt lại. Bức tường hợp kim đặc biệt lấp lánh dưới nắng trời. Thường ngày nó đều né tránh ánh sáng ấy, vì quá chói

mắt. Nhưng hôm nay thì khác. Bức tường lấp lánh ấy trông rẻ tiền y hệt hai chiếc nhẫn của lão hàng thịt.

"Có lẽ chính các người mới là kẻ yếu đuối."

Inukashi giật bắn. Nó đảo dác nhìn quanh xem có phải ai khác vừa lên tiếng không, nhưng sát bên nó chỉ có mấy con chó. Chỉ mình nó nói được tiếng người.

Inukashi bặm chặt môi, cau mặt.

Không được suy nghĩ về chuyện của No.6. Không được dây dưa với nó. Thành phố Thánh đó luôn ngự trị ở nơi cao. Nó là một tên bạo chúa, nắm giữ quyền lực tối thượng và chà đạp West Block dưới chân. Nhưng mặt khác, thông qua những con đường bất hợp pháp, một số người và hàng hóa của No.6 đã tới West Block. Đây là sự thật. Một sự thật khác là bản thân Inukashi đã hưởng một phần lợi lộc không nhỏ từ bọn người và hàng hóa đó.

Inukashi sống bám vào No.6 như lũ ve rận bám trên thân chó. Đối với No.6, những kẻ như nó chỉ là kí sinh trùng nhỏ nhoi như loài ve bọ. Mặc dù có lẽ cư dân nội thành chưa lần nào nhìn thấy rận hay bọ cả.

Inukashi vẫn luôn nghĩ như vậy.

Thành phố Thánh ngự ở nơi cao. Bên dưới là những kẻ không khác gì sâu bọ như nó.

Suy nghĩ đó chẳng khiến Inukashi nao núng, bởi nó đã vứt bỏ tự trọng và liêm sỉ từ lâu rồi. Một khi dẹp đi những thứ dư thừa và chấp nhận sự đời, nó có thể sống được ở bất cứ nơi đâu.

Đây là triết lý sống mà Inukashi ngộ ra. Tuân theo triết lý ấy, nó có thể sống vô tư lự cùng đàn chó của mình.

Vậy mà dạo này, có gì đó khang khác. Trục chính của triết lý bắt đầu lệch hướng.

Ví như việc nó cảm thấy bức tường sừng sững bao quanh thành phố Thánh trông như một món đồ chơi rẻ tiền, rồi như việc nó đứng đây lăm bằm mấy câu như "Có lẽ chính các người mới là kẻ yếu đuối"... Tất cả đều kì cục.

Mình đang nhìn No.6 bằng ánh mắt thù địch, có ý định thách thức nó ư?

Lẽ nào, lẽ nào...

Inukashi lắc đầu. Thật là nực cười. Nực cười hết sức. Ve rận thì mãi là ve rận. Chỉ cần cẩn thận để khỏi bị nghiền nát và lẳng lặng hút máu vật chủ là đủ, tuyệt đối không được nghĩ tới chuyện cắn đứt động mạch của vật chủ.

Inukashi tự nhủ, rồi lại cau mày. Nó biết mình cũng nên tự đi đào bới tìm kiếm, chứ không thể giao hết cho lũ chó. Thế nhưng, nó vẫn chôn chân ở đây.

Vẫn đứng thẳng hai tay, Inukashi nheo mắt nhìn về phía bức tường.

Thành phố Thánh ngự ở nơi cao.

Bên dưới là những con người không khác gì sâu bọ. Nó có thể khuấy đảo mối quan hệ đó, phá sập những bức tường giả mạo, phơi bày bộ mặt trần trụi của No.6. Ý nghĩ ấy đã xâm chiếm đầu óc nó

mất rồi. Là lỗi của hai kẻ đó. Chính Shion và Nezumi đã nhen nhóm tư tưởng này trong đầu nó.

Bỗng nhiên, khuôn mặt Shion hiện lên trong đầu Inukashi. Nó giật mình đến mức bật ngửa, suýt thì ngã lăn ra đất

Shion, cậu thiếu niên Nezumi dẫn về, là cư dân của No.6, ngây thơ ngờ nghệch hết thuốc chữa. Thật khó mà tin nổi cậu ta lại là tội phạm nguy hiểm bậc nhất.

Không thể nào tin nổi. Cậu ta còn chẳng giết nổi một con ve chó nữa là. Cả mái tóc nữa, còn trẻ mà tóc đã bạc trắng, lạ lùng hết sức. Nhưng mà mái tóc đó cũng không tệ, óng mượt và hiếm có. Nếu khéo léo cắt ra làm thành bộ tóc giả, chắc sẽ bán được bộn tiền... Mà không chỉ ngoại hình, con người cậu ta cũng kì quặc nữa.

"Phải."

Inukashi nhớ tới câu trả lời quả quyết của Shion khi nó hỏi cậu rằng cư dân của No.6 có phải cũng giống như người ở West Block hay không. Shion đã đáp rành rọt, "Phải."

Mặc dù cười nhạo Shion ngờ nghệch, nhưng khi nghe câu trả lời của cậu, Inukashi chợt thấy trống ngực đập dồn.

Đều là con người. Vậy ra những người sống ở bên trong và bên ngoài bức tường đều như nhau cả?

Đúng thế.

Inukashi biết Shion không phải nói cho có lệ mà cậu thật sự tin như vậy. Dường như đối với Shion, bất kể sống ở đâu, bất kể màu da màu tóc thế nào, chỉ cần là người thì cậu đều quy vào phạm vi

"con người" cả. Suy nghĩ kì quặc đến khó tin. Lẽ ra lúc ấy nó nên hỏi Shion đã hình thành quan điểm này từ đâu.

Còn Nezumi nữa, tên đó cũng chẳng phải hạng đàn hoàng gì. Hành tung bí ẩn và nguy hiểm hơn Shion nhiều. Nezumi nung nấu ý định một ngày nào đó sẽ lật đổ No.6, phanh thây thành phố Thánh như thể dùng con dao bén nhọn mổ bụng moi hết ruột gan người ta vậy.

Inukashi sờ tay mình, da gà đã nổi hết cả lên, nhưng không phải vì lạnh. Mỗi lần nghĩ đến Nezumi, Inukashi đều ớn lạnh vì sợ. Đánh chết nó cũng không muốn mở miệng thừa nhận mình sợ Nezumi, nhưng Nezumi thật sự khiến nó khiếp hãi, ngay từ lần đầu gặp mặt. Đôi mắt xám, giọng nói có thể đánh cắp linh hồn, cách sử dụng dao thuần thực, tất cả đều không bình thường. Nezumi là một kẻ thâm sâu khó lường. Inukashi không hiểu lắm nhưng nó vẫn thấy sợ. Thêm mà lạ lùng thay, Nezumi đáng sợ đó lại sợ Shion. Tuy không dám khẳng định nhưng Inukashi lờ mờ cảm nhận được. Mà cảm nhận của nó thì ít khi sai.

Nezumi sợ Shion, tuy không rõ nguyên nhân nhưng chắc chắn là thế. Tóm lại, đó là hai kẻ quái gở không sao hiểu nổi. Ấy vậy mà nó lại tin lời của Shion và Nezumi, tin rằng một ngày kia bức tường lưng lửng của thành phố Thánh sẽ sụp đổ.

Lũ chó sủa um lên. Hình như bọn chúng phát hiện được mấy miếng thịt. Nước dãi nhỏ tong tong, chúng ngược nhìn chủ với vẻ van lơn.

"Ăn đi."

Inukashi hắt cằm. Ba chú chó nhảy xổ vào đám thịt. Có đứa bé trai hai má gầy hóp đứng xó rớ nhìn chòng chọc vào lũ chó. Inukashi cố ý lớn tiếng khịt mũi.

Xin lỗi nhé nhóc con. Ở đây muốn ăn thì phải tự thân vận động, không ai bố thí cho nhóc đâu.

Đứa bé bỏ chạy. Lũ chó ngoạm lấy mấy miếng thịt. Bầu trời xanh không một gợn mây.

Shion, Nezumi.

Inukashi nhìn lên trời.

Hai người đã biến mất thật ư? Chúng ta không thể gặp lại nữa sao? Hai người bỏ lại một mình tôi ở đây à?

Niềm hân hoan mới nãy đã bay biến mất.

Ở cái West Block thiếu vắng hai người, tôi phải đối mặt với bức tường kia như thế nào đây?

Ặng Ặng.

Có tiếng chó kêu nhưng không phải là lũ chó mà Inukashi dắt đến. Inukashi có thể phân biệt tiếng sủa của từng con chó mà nó nuôi.

Tiếng kêu này là...

Inukashi nhảy khỏi đồng đồ nát và huýt một tiếng ngắn. Một con chó to lông màu nâu phóng ra từ trong góc tối của nơi đã từng là hàng thịt, lao về phía Inukashi.

"Mày vẫn còn sống ư?"

Khi cuộc săn người sắp diễn ra, lảng vảng ở khu chợ sẽ rất nguy hiểm, nhưng cứ chui rúc ở khách sạn thì chẳng làm ăn được gì, vì vậy Inukashi đã ra lệnh cho con chó này đi do thám tình hình khu chợ. Tối qua không thấy con chó quay lại nên Inukashi cứ ngỡ nó đã mất mạng trong cuộc săn người, nào ngờ nó vẫn còn sống.

"Tốt lắm, mày đã cố gắng sống sót. Nhưng tại sao không quay về ngay? Hử? Có bị thương ở đâu không?"

Inukashi sờ khắp mình con chó, không có vết máu, trông nó cũng chẳng có vẻ gì là đau đớn. Tuy người ngợm lắm lem nhưng xem ra không bị thương ở đâu hết.

"Mày đã làm gì thế? Còn sống thì phải lo về nhà ngay chứ..."

Inukashi khựng lại. Có tiếng khóc. Không phải tiếng chó. Đây là... tiếng người? Không những vậy, hình như là tiếng em bé. Con chó nâu ngoạm tay áo Inukashi, giật giật.

"Gì thế?"

Con chó muốn dẫn mình đi đâu đó. Inukashi bỗng có linh cảm chẳng lành. Nó hiếm khi có linh cảm tốt, và sự thật là chẳng có chuyện tốt lành nào hết, nhưng linh cảm xấu thì có thừa và luôn luôn đúng.

Này này, không lẽ...

Con chó dẫn Inukashi vào khoảng đồ nát giữa hàng thịt và tiệm quần áo cũ, rồi quay lại nhìn chủ, tai phe phẩy như thể chờ khen thưởng. Inukashi nhìn chăm chăm thứ đang co cuộn giữa kẽ hở của

mảnh tường vỡ và mặt đất. Nó ngẩng lên, nhìn xung quanh, chớp chớp mắt rồi lại cúi đầu nhìn chòng chọc vào kẻ hở kia.

Là một đứa bé. Nhìn kiểu gì cũng là một đứa bé loài người đang nằm rúm ró trong tấm vải đen đen, khóc văng lên từng hồi. Tiếng khóc chói tai hoàn toàn không hợp với cảnh tượng đìu hiu nơi đây.

"Mày đã ở lại cả đêm để sưởi cho nó khỏi chết cóng à?"

Con chó vẫy đuôi lia lịa thay cho câu trả lời.

"Đồ ngốc."

Inukashi buột miệng mắng.

"Nhặt một đứa bé về để làm gì? Thứ này không bán cũng chẳng ăn được. Mày đang nghĩ cái gì thế?"

Có lẽ do nghe thấy tiếng Inukashi quát tháo, đứa bé bỗng gào khóc to hơn, đến mức Inukashi nảy ra suy nghĩ có lẽ bức tường này sập là tại tiếng khóc đinh tai nhức óc kia.

Chả lợi lộc gì khi rước về một đứa bé. Nếu là lợn hay dê thì còn giết thịt ăn hoặc lấy sữa được, nuôi súc vật không bị lỗi. Nhưng nuôi một đứa trẻ loài người thì chỉ mang lại phiền toái và gánh nặng chứ chẳng được ích lợi gì. Thật ra ở West Block cũng có vài kẻ hành nghề buôn trẻ em, nên có thể nuôi đứa bé này lớn một chút rồi đem bán.

Nhưng Inukashi không làm thế.

Inukashi hầu như chưa bao giờ từ chối bất cứ thương vụ gì có thể kiếm ra tiền, cũng không ngại để tay mình vấy bẩn. West Block

này không phải nơi dễ dàng sinh tồn. Để tồn tại, nó sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, và sẽ luôn như vậy. Riêng việc mua bán trẻ em thì không. Chỉ có những kẻ xấu xa, thấp kém, đòi trụ đến tận cùng mới nhúng tay vào vụ đó. Inukashi không nói lời hoa mỹ, nhưng nó không muốn mình sa lầy tới mức ấy. Tuy vậy, Inukashi không hề có ý định cứu giúp đứa bé đang khóc văng trời văng đất kia. Nếu đã biết cứu nó chỉ đem lại phiền toái thì Inukashi sẽ chẳng đời nào dây vào. Nó không tốt đến thế đâu.

Cứ bỏ mặc ở đây, đứa bé sẽ chết. Trời bắt đầu phủ bóng mây, có lẽ đến chiều tuyết sẽ rơi. Tối xuống, mặt đất lạnh như băng, dễ dàng cướp đi những sinh mệnh yếu đuối bất lực.

Thế thì sao? Số phải chết thì chết sớm một chút lại hóa hay. Ra đi khi chưa biết ném mùi khở sở cũng là một loại may mắn. Inukashi nghĩ mình có thể đắp một phần mộ cho đứa bé. Đào một cái hố nhỏ là được, khỏe hơn chôn chớ nhiều.

Gâu!

Con chó sữa văng óc rồi tông thẳng vào Inukashi, khiến nó suýt ngã.

"Này, dừng lại! Mày có thôi đi không thì bảo?"

Inukashi hét toáng lên. Mắt chạm mắt. Trong lũ chó sống ở khách sạn bỏ hoang, con này thuộc dạng thông minh. Nó mang dòng máu của con chó mẹ đã nuôi nấng Inukashi.

Mắt nó giống y chang mẹ.

Đôi mắt hiền hòa, thông thái.

Phải chi tất cả mọi người đều có đôi mắt giống mẹ...

Thỉnh thoảng Inukashi lại nghĩ vậy.

Nếu mọi người đều có đôi mắt giống mẹ, thế giới này sẽ tốt đẹp hơn phần nào.

Con chó lôi đứa bé ra khỏi bức tường đổ rồi dùng hai chân trước cào cào mặt đất.

"Gì chứ... rốt cuộc mày..."

Inukashi hít một hơi. Mảnh vải quần đứa bé trông rất quen. Inukashi bồng đứa bé lên xem xét, và nhận ra đó là một chiếc áo khoác, tuy đã cũ nhưng chất lượng khá tốt.

"Shion..."

Đây là áo của Shion, là cái áo khoác Rikiga đã mua và bắt Shion mặc cho bằng được.

"Tại sao Shion lại..."

Con chó phủ phục dưới chân chủ. Inukashi chợt nhớ ra con này rất thích Shion và có vẻ Shion cũng vậy. Hầu như ngày nào cậu ta cũng chải lông cho con chó này. Có lẽ những kẻ đầu óc sáng láng thường hợp cạ với nhau.

"Shion giao đứa trẻ cho mày hả?"

Con chó sủa một tiếng thay cho lời khẳng định.

"Đừng... Đừng có đùa chứ? Tại sao tao lại phải dính dáng đến đứa trẻ? Có chết tao cũng không chăm sóc con đồ đâu. Đừng có

đùa chứ trời."

Đứa bé ngọ nguậy trong vòng tay Inukashi, không khóc nữa, mắt ươn ướt nhìn Inukashi. Tròng mắt nó màu đen ánh tím, dưới ánh sáng, sắc tím càng rõ rệt. Đôi mắt ngấn nước khiến Inukashi liên tưởng tới mặt hồ đêm sóng sánh. Màu mắt của đứa trẻ thật giống mắt Shion, gần như y hệt.

"Chắc nhóc không phải là con của Shion đâu nhỉ? Cậu ta làm gì có khả năng sinh em bé chứ."

Inukashi nói. Đột nhiên đứa bé nhoẻn miệng cười, vừa nhìn Inukashi vừa cười khúc khích. Nụ cười làm tim Inukashi thất lại, nó tưởng mình sắp khóc đến nơi. Chuyện gì thế này?

Đứa bé đang cười còn mình thì muốn khóc, Inukashi bỗng thấy hoang mang, chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Nắng tắt dần, mây đen kéo tới, gió cuốn quanh người. Inukashi thấy lạnh lạnh gáy, rồi chợt nhận ra mình đang toát mồ hôi.

Về thôi.

Inukashi giẫm chân, tiếng gạch đá lạo xạo vang lên.

Mình phải về thôi. Ờ mà... phải làm sao đây... Đúng rồi, mình sẽ nhét đứa trẻ vô dụng này về chợ cũ và vẫy tay chào tạm biệt. Rồi thì, rồi thì... Nhanh chóng trở về khách sạn bỏ hoang... A, trước đó còn phải đào chỗ tiệm quần áo cũ xem có gì đáng giá không...

Inukashi liếc nhìn xung quanh, suýt thì khóc thét. Số người tụ tập đã đông gấp ba vừa nãy, phần lớn đều đang tay không đào bới những gì còn sót lại dưới lớp gạch đá, chẳng quan tâm tay có chảy

máu hay sút móng không. Vào mùa đông khắc nghiệt, những thứ giữ ấm quan trọng chỉ sau thực phẩm. Chúng không vỡ tan như chén đĩa hay giập nát như trái cây. Chỉ cần đào lên, giặt sạch, sửa sang lại là có thể bán được.

Chậm chân mất rồi.

Inukashi chép miệng. Bây giờ có chen vào đám đông đó chắc cũng chẳng kiếm chác được gì ra hồn nữa. Hay gọi đàn chó đến đuổi bọn người đó đi nhi? Inukashi lập tức gạt bỏ suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu. Quá nguy hiểm. Cư dân của West Block luôn chặt vật để sống qua ngày, và hôm nay, họ sẽ quyết liệt hơn bao giờ hết. No.6 đã thổi bay mọi đạo lý và trật tự ít ỏi ở mảnh đất này cùng với khu chợ rồi.

Nếu xua lũ chó ra, có lẽ đám đông sẽ tạm thời lánh đi. Tuy nhiên, sau đó thì sao? Mình sẽ bị cả lũ bao vây. Họ sẽ không nương tay với những kẻ có ý đồ độc chiếm nhu yếu phẩm trong cảnh hỗn loạn hoang tàn này. Nếu họ nhân nhượng thì sẽ bị mất phần. Chính vì vậy, họ sẽ không khoan nhượng, cũng không được phép khoan nhượng bất cứ ai uy hiếp tới tồn vong của mình.

Inukashi thừa biết con người bị dồn đến đường cùng sẽ trở nên hung tợn nhường nào. Chẳng khác gì những con sói đói. Đồng thời nó cũng hiểu rằng một khi sự hỗn loạn lắng xuống thì trật tự tối thiểu sẽ được tái thiết. Trong một bầy sói hoang còn có trật tự, khuôn phép, con người cũng vậy.

Tóm lại, hôm nay đến đây thôi. Inukashi tự khuyên mình nên hài lòng với số chiến lợi phẩm từ hàng thịt. Thật ngu xuẩn khi trở thành kẻ thù của đám đông chỉ vì chút lòng tham trước mắt

Biết lúc nào nên rút lui cũng là một kĩ năng cần thiết để sinh tồn ở đây.

"A ba."

Đứa trẻ kêu lên, tay vớ về phía trước. Bàn tay mềm mại chạm vào má Inukashi. Hình như nó muốn uống sữa, vì môi cứ chu ra chúm chím. Có vẻ nó đã được nuôi nấng, chăm sóc chu đáo, không ốm đói tong teo chút nào. Thật hiếm có đối với một em bé ở West Block.

Từ cánh tay truyền đến sức nặng và hơi ấm của đứa trẻ.

Inukashi thờ dài nhìn xuống.

Mình lỡ bồng nó mất rồi. Mắt đã chạm mắt. Tay cũng cảm nhận được hơi ấm và sức nặng.

Gì thế này?

Inukashi muốn ngửa mặt lên trời than thở.

Tôi phải làm gì với cục nợ này? Tôi phải làm sao đây?

Trên đầu Inukashi, mây phủ đầy trời. Gió càng thêm lạnh.

Tôi phải làm gì hả, Shion?

Con chó nâu vẫy đuôi lia lịa, ra chiều động viên khuyến khích.

Inukashi chưa từng nuôi dạy đứa bé loài người nào. Tuy nhiên, nó đã chăm sóc rất nhiều cún con. Nó tự nhủ là rồi sẽ có cách thôi.

Người và chó chắc không khác nhau là mấy.

Inukashi nghĩ vậy. Chỉ khác ở chỗ hai chân hay bốn chân, có đuôi hay không mà thôi.

Inukashi hạ quyết tâm. Mình sẽ nuôi nó.

Một khi đã bế về nhà thì mình sẽ không vứt bỏ. Mình sẽ nuôi nó bằng cách của riêng mình. Nếu may mắn thì nó sẽ lớn khôn, còn không thì... cũng chẳng có gì ghê gớm. Cùng lắm là chết chứ mấy.

Hai con trong bầy chó cái đã sinh trái mùa. Cún con sinh trái mùa phần nhiều là chết yểu. Mỗi chó mẹ đều sinh được bốn con nhưng một nửa số đó vừa sinh ra thì đã chết.

"Vậy phải cố lên đây. Bởi vì việc nhóc có sống sót được không đều phụ thuộc vào vận may của nhóc cả. Nếu xui xẻo thì không phải do tao mà là tại thần linh... À không, hãy đi mà oán trách Shion ấy, hiểu chưa?"

Inukashi đặt đứa bé sát vào bụng con chó cái lông đen. Chó mẹ vừa mất con vẫn nằm im, thở một hơi dài thườn thượt. Đứa bé mở to mắt nhìn lên Inukashi.

Trông mắt như mặt hồ đêm, không phản chiếu gì nhưng tưởng như có thể nuốt chửng tất cả. Inukashi lảng sang chỗ khác rồi quay phắt đi. Phải kiểm tra chiến lợi phẩm của hôm nay mới được. Inukashi lập tức đắm chìm vào những đồng bạc chồng trên bàn.

Nhiều tiền hơn nó tưởng. Hơi tiếc vì không lấy được quần áo cũ và nồi, nhưng kiếm được ngần này tiền nên nó cũng không than phiền gì nữa.

Một đồng, hai đồng, ba đồng... Lão chủ hàng thịt tham lam tích cóp được khá quá nhỉ. Inukashi ta đây sẽ giữ hết chỗ tiền này cho

ông, nên cứ an tâm mà về thế giới bên kia đi nhé.

Kẹp mấy đồng bạc giữa những ngón tay, Inukashi tự nhiên ngoác miệng cười.

Giá như đứa bé đó cũng mang bên mình một túi đầy tiền thì hay biết mấy.

Có điều... Nắm chặt những đồng bạc trong tay, Inukashi nghĩ.

Mình cũng hiền từ quá rồi.

Inukashi lại thở dài, tự hỏi mình sao lại mang đứa bé đó về đây.

Inukashi nhặt chiếc áo khoác dưới sàn lên. Là áo của Shion. Con chó nâu đã kể gần hết sự việc cho nó nghe. Shion quần chiếc áo này cho đứa bé rồi gửi gắm lại cho con chó. Không, gửi gắm lại cho Inukashi.

Inukashi, đứa trẻ này nhờ cả vào cậu đấy.

Chẳng cần phải nghe con chó nâu kể, trong khoảnh khắc đứa bé nhìn mình, bên tai Inukashi đã vang lên giọng nói của Shion.

Inukashi, đứa trẻ này nhờ cả vào cậu đấy.

Cảnh cậu thiếu niên tóc trắng giấu đứa bé dưới đồng đồ nát giữa cuộc săn người, giữa sự hỗn loạn đến tột cùng của khu chợ như đang hiển hiện trước mắt. Do đó, Inukashi không thể từ chối. Nó không thể bỏ mặc thứ Shion đã gửi gắm giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Nếu khoanh tay đứng nhìn đứa bé chết thì Shion sẽ...

Chắc cậu ta sẽ không trách móc mình. Chỉ là, cậu ta sẽ rất thất vọng. Sắc tím trong mắt cậu ta sẽ tối đi, khuôn mặt sẽ trở nên buồn

bã. Nhìn thôi cũng đủ nhói lòng. Mình... không thích điều đó.

Inukashi hít một hơi. Những đồng bạc trong tay lăn tròn trên bàn. Nó tự hỏi mình.

Inukashi, mày đang nghĩ có thể gặp lại họ, rằng họ còn sống và sẽ trở về ư?

Nó tự trả lời.

Không, chuyện... chuyện đó không thể nào xảy ra được.

Hoàn toàn không thể. Chuyện đó giống một phép màu viển vông, hệt như chuyện sáng mai thức giấc, đồng hoang tàn này đã biến thành cánh đồng hoa.

Ừ... đúng thế... Có thể là vậy, nhưng mà...

Nhưng mà? Này, mày đang nghĩ gì vậy? Là sẵn người đó. Mày đã thấy đồng đồ nát ấy rồi còn gì? Tại sao mày dám chắc là Shion và Nezumi không bị chôn vùi dưới cái đồng ấy? Không, có Nezumi đi cùng thì họ sẽ không bị vùi lấp dễ dàng như thế đâu. Kẻ bị nghiền nát dưới bức tường nhà mình là lão chủ hàng thịt. Ha ha. Dù lão thoát khỏi kiếp nạn bị chôn vùi thì sao? Chạy đường nào rồi cũng bị vây bắt và áp giải tới Trại Cải tạo.

Bị áp giải đến... Trại Cải tạo.

Đúng, là Trại Cải tạo, nơi một khi đã bước vào thì không bao giờ có cơ hội sống sót trở ra. Họ đã đi vào cửa tử, vào địa ngục mất rồi. Không quay trở về nữa đâu. Họ không bao giờ xuất hiện trước mặt mày nữa đâu, Inukashi ạ.

Inukashi cắn chặt môi, đấm mạnh vào ngực mình.

Những người đã vào cửa tử sẽ không quay về dương gian nữa. Mình biết điều đó. Nhưng mà...

Lý trí hiểu rất rõ, nhưng nơi này vẫn không chịu chấp nhận.

Inukashi mở bàn tay, xoa lồng ngực gầy gò.

Trái tim nó vẫn đang kêu gào chống đối, không chịu thỏa hiệp.

Hai người đó đã nói rằng họ sẽ đi vào địa ngục nhưng sẽ sống sót trở ra. Cả Nezumi và Shion đều dùng cách nói của riêng mình để cam đoan rằng, họ nhất định sẽ quay lại. Đúng rồi, ngoài ra, ngoài ra, Nezumi cũng đã hứa với mình...

Về sau khi mày bị cơn đau đốn giày vò, tao nhất định sẽ đến bên mày ngay lập tức. Bất kể mày ở nơi nào, tao chắc chắn sẽ hát cho linh hồn mày nghe.

Inukashi không thể nào quên giọng nói nghiêm túc đã thì thầm như thế. Tuy không muốn thừa nhận nhưng câu nói đó vẫn luôn khích lệ tinh thần Inukashi. Chỉ cần được đấm mình trong lời ca tuyệt đẹp ấy, mọi khổ đau sẽ tan biến trong tích tắc, thay vào đó là cái chết không vương bận. Không sợ hãi trước cái chết cũng chính là không sợ hãi cuộc sống. Nhờ Nezumi, Inukashi có thể sống mà không mấy may lo sợ đến chuyện mất mạng.

Nezumi đã hứa, và Inukashi tin vào lời hứa đó.

Một người là cậu ấm ngây thơ, một kẻ là tên lừa đảo nguy hiểm, nhưng cả hai đều luôn giữ chữ tín.

Vì vậy, họ sẽ trở về.

Nhận ra sau lưng mình im ắng khác thường, Inukashi đứng dậy, ngoảnh lại nhìn.

Đứa bé ghé miệng vào núm vú của con chó cái đen và mút sữa. Con chó ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đứa trẻ loài người đang cố ngoạm lấy núm vú của mình.

"Ồ."

Inukashi thực sự ngạc nhiên.

"Nhóc cũng cứng cỏi đấy nhỉ."

Inukashi không ngờ đứa bé có thể tự mình bú sữa chó giỏi đến thế. Đứa trẻ này đã trốn thoát khỏi cảnh tàn sát của cuộc săn người, xem ra số mạng nó rất lớn.

Sống chết có số, phải nghe theo phán quyết của thần linh. Nhưng muốn bám víu, nắm bắt sự sống thì phải dựa vào chính sức mình.

"Cố mà sống nhé."

Inukashi chọt ngón chân vào mông đứa bé. Không phải đá, chỉ đụng một cái thật nhẹ như cù thôi, thế mà đứa bé khóc òa lên. Tay chân quấy đành đạch, nấc từng hồi, và rồi, nó khóc càng lúc càng dữ.

Inukashi vội vàng bế đứa bé lên vỗ về, tiếng khóc lập tức ngưng bật.

"Đừng khóc chứ, đồ ngốc. Tao còn phải đếm tiền nữa. Bận rộn lắm, không rảnh mà dỗ dành mày đâu."

Inukashi đặt đứa bé xuống thì nó khóc òa, bế lên lại nín bật, còn nhoẽn miệng cười nữa.

Không còn cách nào khác, Inukashi đành bế đứa bé đi quanh phòng. Đứa bé tỏ ra rất vui và dễ chịu khi được bế. Cứ thế, nó thờ ơ dần và ngủ thiếp đi trong vòng tay Inukashi.

Inukashi nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống thảm rồi đắp chiếc áo khoác của Shion cho nó. Con chó nâu rón rén đến bên cạnh. Sau một lúc lưỡng lự, con chó cái lông đen cũng nằm cuộn xuống như ấp đứa bé vào bụng.

Gì thế, thằng nhóc này? Mới bé tẹo mà đã được lòng lũ chó rồi cơ à?

Đàn chó của Inukashi không phải chó nhà, cũng chẳng phải chó hoang. Dù chung sống với con người trong thế giới loài người, chúng vẫn không tin tưởng họ. Chúng cảnh giác, sợ hãi, có lúc còn cắn cả người. Chúng thận trọng và hung hãn, tuyệt đối không dễ dàng đón nhận ai ngoài Inukashi. Cho dù chỉ là một đứa bé yếu đuối không có khả năng phòng vệ, việc lũ chó của mình dễ dàng chấp nhận che chở cho đứa bé như thế cũng khiến Inukashi kinh ngạc, Inukashi đã nghĩ tới cảnh đứa bé sẽ bị lũ chó táp vài ba chỗ cơ đấy...

Gì đây, bộ nhóc này có máu mủ gì với Shion thật à? Đừng nói là khi lớn lên nó cũng sẽ ngây ngô như Shion nhé.

Nghĩ tới đó, Inukashi thấy buồn cười. Nói gì thì nói, ở đây đứa bé sẽ không lo bị cắn, cũng có chỗ ăn chỗ ngủ đảm bảo. Đối với Inukashi, đây là môi trường sống tuyệt vời nhất. Vậy mà đứa bé lại khóc. Chẳng hiểu nó có gì bất mãn mà mới xa Inukashi chưa đầy

năm phút đã khóc toáng lên. Được bé sẽ nín, nhắm mắt ngủ, nhưng đặt xuống liền mở mắt ra ngoác mồm khóc. Cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến Inukashi không sao đếm tiền được.

"Đồ ngốc. Tào cũng muốn khóc luôn đây này. Nín ngay, bằng không tao bỏ mày vào nồi nấu cho chó ăn bây giờ."

Inukashi cau có chửi bới, nhưng đứa bé lại toét miệng cười.

Những lúc thế này, chắc Nezumi sẽ ngâm nga một khúc hát ru tuyệt diệu, ru đứa bé ngủ say sưa đến sáng.

Inukashi chẳng biết bài hát ru nào. Được chó nuôi nấng, bên tai Inukashi chỉ có tiếng gió rít gào và tiếng chó sữa. Những âm thanh ấy không thể ru ngủ mà chỉ mang đến bất an.

Ngày mai có tìm được thức ăn không?

Ngày mai có tránh được rét không?

Ngày mai có trốn được trận đòn bầm dập không?

Ngày mai có sống sót được không?

Gió thổi tuyết tới, tiếng sữa báo hiệu nguy hiểm. Lúc nào cũng vậy.

Nguy hiểm, nguy hiểm. Hãy cẩn trọng. Không được lơ là dù chỉ một giây. Nhìn đi, sơ suất đó sẽ cướp đi mạng sống đấy. Nhìn kìa, nguy hiểm quá, phải thật cảnh giác.

Những cơn gió và lũ chó luôn thềm thì như thế bên tai Inukashi. Chẳng ai hát ru đưa nó vào mộng đẹp cả.

Inukashi dừng bước, đứng đưa đưa bé trong tay.

Lần tới gặp Nezumi, nhất định phải bắt tên đó hát ru cho nhóc này mới được. Tất nhiên là miễn phí. Nhóc này có dây mơ rễ má với Shion, nên Nezumi hẳn sẽ không từ chối.

Mình cũng muốn nghe. Inukashi nghĩ. Nó cũng muốn nghe Nezumi hát ru, dù chỉ một lần.

Inukashi sờ má đứa bé. Săn chắc nhưng không thô ráp, rất dễ chịu.

Ăn chắc ngon lắm nhỉ.

Inukashi nghĩ, nửa đùa nửa thật. Dạ dày chỉ có chút cơm thừa của nó co bóp, sôi ùng ục. Nước bọt ứa ra trong miệng. Quả nhiên, thịt vẫn hơn bài hát ru. Một cái bụng no vẫn quan trọng hơn giấc ngủ. Inukashi nuốt nước bọt.

A a, đói bụng quá đi.

Không khí dịch chuyển. Bầu không khí quanh khách sạn bỗng hoang xao động bởi tiếng chó sủa.

Ai vậy?

Có người đến. Những con chó nằm ngủ bên ngoài đang cất tiếng cảnh báo, nhưng trong tiếng sủa to nhỏ lẫn lộn không có sự hoảng loạn, cũng chẳng có tí đe dọa nào.

Không phải là kẻ thù, cũng chẳng phải người lạ đi lạc vào hay kẻ trộm đột nhập. Đối tượng không được chào đón cho lắm nhưng mức độ nguy hiểm thấp.

Inukashi khịt mũi. Nó ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng. Cùng lúc, một chú cún con sút tai phải chạy vào, cất tiếng sủa to để báo ai đang đến. Inukashi ra hiệu cho nó im lặng, ừm, lũ chó của mình biết nghe lời hơn nhiều, bảo im là im ngay.

"Biết rồi, biết rồi. Mùi rượu bay đến tận đây, còn ai ngoài lão bợm đó nữa."

Inukashi liếc mấy đồng xu đặt trên bàn.

"Thôi chết!"

Inukashi đẩy đũa bé cho lũ chó rồi vội vàng vàng vơ tiền lại. Khi mấy đồng tiền cuối cùng yên vị trong túi thì Inukashi cũng nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

Cửa phòng mở toang.

"Ít nhất ông cũng phải gõ cửa chứ!"

Inukashi ngả lưng xuống ghế, giả bộ nhăn nhó.

"Lỡ tôi đang thay đồ thì sao?"

"Mày... mà thay đồ á... Cả đời được... bao nhiêu lần?"

Rikiga dựa lưng vào tường, thở hồng hộc.

"Này ông chú, phổi ông sắp nhũn ra vì rượu chè rồi, cứ chạy kiểu đó có ngày đứt hơi mà chết đấy."

Rikiga vừa thở hắt hắt vừa chìa tay phải.

"Gì thế, bắt tay à?"

"Cho tao... cốc nước."

"Một đồng."

"Cái gì?"

"Nếu muốn uống nước thì phải đổi cho tôi một đồng "

"Inukashi... mày được lắm."

"Đây là khách sạn bỏ hoang, làm gì có vòi nước như nhà ông? Nước phải lấy từ suối lên nên quý lắm. Một cốc một đồng, không thối tiền thừa."

Rikiga tặc lưỡi. Thời tiết lạnh thấu xương nhưng trán ông lại lấm tẩm mồ hôi. Có lẽ do học tốc chạy tới đây nên hơi thở của Rikiga vẫn chưa ổn định trở lại. Rikiga thở khò khè, ngồi xuống ghế và cất giọng châm biếm.

"Đừng có nói với tao rằng... ngồi ở đây cũng phải mất phí nhé."

"Miễn phí cho ông đấy. Vậy, ông đến đây có việc gì?"

"Cuộc săn người diễn ra rồi."

"Ừ."

"Shion đã bị bắt đi rồi."

"Hình như vậy."

"Tao thấy vô cùng lo lắng, đến mức đứng ngồi không yên."

"Cho nên ông mới chạy như bay đến đây à? Vất vả cho ông chú quá."

Rikiga đâm mạnh xuống mặt bàn. Một đồng bạc còn sót lại rơi xuống lăn tròn trên đất. Inukashi dùng chân chặn lấy rồi nhặt lên.

"Nhưng mà, ông có lo đến mấy cũng đâu ích gì. Hơn nữa, như thế này chẳng phải đúng ý chúng sao? Chúng đã thâm nhập được vào Trại Cải tạo. ông phải mừng cho chúng chứ."

Inukashi thổi phù phù đồng bạc rồi chùi nó vào tay áo.

"Nếu thằng bé sống sót trở về thì mới là chuyện đáng mừng."

Rikiga thở dài nảo nuột, hơi thở nồng nặc mùi rượu, dưới cằm râu ria lởm chởm.

"Shion, thật đáng thương... Chẳng biết nó phải đã mặt với chuyện khủng khiếp gì... Thằng bé ngoan như vậy... Shion à, cháu phải bình an vô sự đấy."

"Này ông chú."

"Thật lòng tôi chẳng thêm bận tâm đâu nhưng mà ông quên rồi à?"

"Quên? Chuyện gì?"

"Thì Shion đâu có đột nhập vào Trại một mình. Hừm, nói cho đúng hơn là cậu ta bị bắt vào, nhưng đâu có bị bắt một mình. Đi cùng Shion còn một tên đồng bọn nữa, ông không lo cho tên đó sao?"

Rikiga nhăn nhó, ra chiều ghê tởm còn hơn bị người ta ném thẳng xác chết đã thối rữa vào mặt.

"Ý mày là Eve? Thằng nhóc ấy ra sao mà chẳng được. Tao sẽ vỗ tay hoan hô nếu nó mắc kẹt vào cái bẫy chuột nào đấy."

"Về điểm này thì tôi đồng ý với ông. Chỉ cần tưởng tượng cảnh Nezumi vùng vẫy trong bẫy chuột thôi cũng đủ buồn cười rồi. Nhưng mà này, hình như ông hâm mộ hán kia mà? Tôi nghe nói ông hay lui tới nhà hát lắm."

Rikiga khịt mũi, lảng sang hướng khác.

"Tao mù mẫm quá nên mới đi hâm mộ thằng nhóc! Ai mà ngờ người sở hữu khuôn mặt như thế giọng ca như thế lại tai quái vậy? Đúng là đồ hồ ly tinh."

"Tên đó là con trai đấy."

"Trai gái gì cũng vậy, đều là hồ ly tinh hết."

Hồ ly tinh à? Ví von hay đấy. Tuy Nezumi giống sói hơn hồ ly, nhưng hồ ly còn thích hợp hơn cái tên "chuột".

Inukashi nhún vai, chớp chớp mắt.

"Có con hồ ly tinh đó đi cùng, Shion sẽ ổn thôi."

Rikiga nhào người nắm lấy cánh tay Inukashi, siết mạnh đến mức nó toan hét toáng lên. Inukashi tưởng Rikiga muốn cướp tiền của mình nên lập tức nắm rịt lấy miệng túi quần.

"Thật chứ?"

Rikiga mở to đôi mắt đã vằn đỏ cả lên.

"Mày nghĩ vậy thật sao?"

"Nghĩ... nghĩ vậy là sao? Đau quá! Lão bọm, buông tôi ra.

"Mày thật sự nghĩ rằng Shion sẽ bình an vô sự ư?"

"Ai mà biết."

Inukashi rút tay lại. Rikiga bắt đầu lẩm bầm.

"Eve là một tay lừa đảo, bịp bợm, xảo trá chẳng ra gì, nhưng những lúc cấp thiết lại đáng tin cậy."

"Ông đang khen ngợi hay chê bai hần thế?"

Mặc kệ Inukashi, Rikiga tiếp tục lẩm nhẩm.

"Đúng vậy, thằng nhóc đó rất đáng tin cậy. Eve chắc chắn sẽ bảo đảm an toàn cho Shion. Phải không hả, Inukashi?"

"Đã nói là tôi không biết rồi mà."

Inukashi ngậm miệng, nhìn lên trần nhà. Nezumi quả thật là một tay lừa đảo, bịp bợm, xảo trá nhưng đồng thời cũng rất đáng tin. Nezumi xảo quyệt và thận trọng hơn bất kì ai mà Inukashi từng biết. Nezumi cũng bình tĩnh, lạnh lẽo và kiên cường nữa, hết như một con sói không chịu lệ thuộc vào bầy đàn.

Inukashi chưa từng thấy sói thật nhưng mẹ đã kể cho nó nghe rất nhiều về sói.

Sói là sinh vật đáng sợ. Chúng không bao giờ mở lòng với con người như loài chó chúng ta. Chúng thà chết còn hơn để con người chăm sóc. Lòng tự trọng của chúng rất cao. Lại khôn khéo và sắc sảo. Chúng tham lam và tàn nhẫn vô cùng, không hề biết thương xót. Đó là sự khác biệt giữa chó và sói. Nghe này, con là một con chó, không phải người hay sói. Là chó. Đừng quên điều đó.

Sinh vật kiêu ngạo và tàn nhẫn. Hình ảnh con sói qua lời kể của mẹ trong lòng Inukashi trùng khớp với Nezumi. Tên đó sẽ rất đáng sợ nếu trở thành kẻ địch, nhưng lại là một người hộ tống hoàn hảo.

Nếu Nezumi hết lòng bảo vệ thì Shion vẫn có khả năng sống sót trở về từ Trại Cải tạo. Tuy hi vọng mong manh nhưng chưa phải là con số không, Nezumi sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ Shion. Chắc chắn là vậy. Miễn là Shion đừng làm vướng tay vướng chân thì nhất định bọn họ sẽ sống sót trở về như đã hứa.

Inukashi thấy an tâm. Nó cũng muốn nói điều này với Rikiga.

Không biết đọc được gì từ biểu cảm của Inukashi, Rikiga ngồi thẳng người lại, gật gù ra chiều thấu hiểu.

"Nếu vậy thì chúng ta cũng phải hành động thôi."

"Hả? ông nói cái gì thế?"

"Chúng ta phải hỗ trợ từ bên ngoài để Shion có thể trở về. Đã quyết như vậy rồi còn gì."

"Quyết hồi nào? Tôi xin kiếu. Tôi đã làm mọi nể cho bọn họ. Thế là cống hiến quá nhiều rồi."

"Nói như thể mày tham gia hoạt động tình nguyện ấy nhỉ? Mày đã được trả công hậu hĩnh mà."

"Chừng đấy nhằm nhò gì? Nói chung tôi không định dây dưa với bọn họ hay Trại Cải tạo thêm lần nào nữa. Nhất quyết là không. Tuyệt đối không."

"Mày không định giúp Shion sao?"

"Nghe này, ông chú. Tôi không có nghĩa vụ hay trách nhiệm gì với cái tên đầu đất ấy cả. Chúng tôi đâu phải bạn bè, anh em, thân thích hay cha con gì của nhau."

"Chúng ta chẳng phải là đồng đội sao?"

"Đồng đội?"

Inukashi rút cổ lại. Nó không ngờ sẽ nghe thấy từ "đồng đội" từ miệng một gã nát rượu chuyên xuất bản tạp chí đòi trụ, làm tiền từ việc bán thân các cô gái như Rikiga.

Đồng đội ư?

"Chúng ta là đồng đội mà, không đúng sao?"

Đúng gì mà đúng. Đồng đội á? Inukashi khinh khỉnh. Nó nín thinh, không biết nên cười hay nên nổi giận. Ngược lại, Rikiga càng luôn mồm.

"Shion là chiến hữu không thể thay thế của chúng ta, phải không nào? Này, Inukashi, mày cũng thích Shion mà?"

"Không... ờ thì, tôi cũng không ghét bỏ gì cậu ta."

"Một đứa trẻ trong sáng thánh thiện như thiên thần, người như vậy không dễ kiếm đâu."

"Ồ, thế cơ à? Xin lỗi nhé, tôi chỉ là một đứa bần thủ."

"Có ai nói mày bần thủ đâu. Shion không bao giờ suy diễn lời người khác méo mó như thế. Thằng bé luôn đón nhận mọi điều một cách thẳng thắn và chân thật nhất. Tấm lòng đó giống hệt mẹ nó. Không biết giờ này Karan ra sao rồi? Phải chăng cô ấy đã ngã bệnh vì lo lắng cho con trai?"

"Karan là ai? Chẳng phải chúng ta đang nói về Shion sao? Còn nữa, ông chú, từ nãy đến giờ ông cứ Shion thế này Shion thế khác, còn Nezumi thì sao? Nếu Shion là đồng đội thì Nezumi cũng thế mà."

"Eve mà là đồng đội ư? Dẹp ngay cho tao nhờ. Tao thà làm bà con với ốc sên còn hơn trở thành đồng đội với con hồ ly xấu xa đó."

"Ông thiên vị Shion quá đấy."

Inukashi liếc khuôn mặt đỏ lựng vì say rượu của Rikiga.

Đứa trẻ trong sáng thánh thiện như thiên thần ư? Ông chú này nghĩ thế thật à?

Nezumi rất khó hiểu và Shion cũng thế thôi. Đằng sau bộ dạng thiên thần trong sáng thánh thiện đó rốt cuộc là chân tướng thế nào? Nói không chừng sẽ gớm ghiếc hung tợn hơn mọi người tưởng tượng nhiều. Chẳng phải trong Shion tồn tại một hố sâu đen tối mà ngay cả Nezumi còn phải khiếp sợ sao?

Rikiga thiên vị Shion quá. Thiên thần gì chứ, thật ngớ ngẩn. Con người có thể biến thành ác quỷ, nhưng không bao giờ hóa thành thiên thần được. Ngoài ra, có lúc thiên thần còn tàn độc hơn ác quỷ nhiều. Một kẻ lỗi đời như ông ta phải hiểu rõ điều này hơn ai hết chứ.

Hôi quá.

Ngoài mùi rượu ra còn mùi hôi khác nữa, nhưng Inukashi không ghét mùi đó. Nó luôn thích mùi thịt thối rửa hơn những đóa hoa ngát hương.

Bắt gặp ánh mắt của Inukashi, Rikiga cười.

"Này, Inukashi, thật can đảm phải không?"

"Tôi ấy à?"

"Mày thì đào đâu ra tí lòng can đảm nào? Tao đang nói về Shion ấy. Vì bạn bè mà sẵn sàng mạo hiểm tính mạng đột nhập vào Trại Cải tạo. Thằng bé đặt cược sinh mạng của mình vì người khác đấy."

"Ở West Block này, mọi người gọi mấy kẻ như thế là đồ đại nghịch cơ."

"Inukashi, đừng lì lợm nữa. Chúng ta mà không giúp thì hai đứa nó biết làm sao? Shion chắc chắn đang chờ chúng ta chi viện đấy."

"Ông chú này."

"Hử?"

"Tôi có thể hợp tác với ông tùy vào tình hình."

"Ồ ồ, thế mới đúng là Inukashi của khách sạn bỏ hoang chứ. Thái độ tuyệt vời đấy."

"Đừng nịnh nọt nữa. Cho tôi biết sự thật đi."

"Sự thật gì?"

"Mục đích thật sự của ông. ông đang nhắm đến cái gì ở Trại Cải tạo?"

Rikiga chớp mắt.

"Nhắm đến cái gì ư? Mà nói thế là sao? Tao chỉ một lòng muốn giúp đỡ Shion thôi..."

"Ông sẽ kiếm chác được bao nhiêu?"

Vẫn nắm chặt túi quần, Inukashi nhòai người tới trước. Rikiga liếc lùi lại.

"Sao lúc nào mà cũng nghĩ đến lợi lộc vậy? Không nghĩ về thứ gì khác được à?"

"Tôi nghĩ tới nhiều thứ lắm, nào lúc nào cũng hoạt động hết công suất. Cũng giống ông chú đây, đầu óc và lòng tham luôn xoay chuyển không ngừng. Thứ mụ mị vì men rượu chắc chỉ có máu của ông thôi. Này, lão bọm, ông chẳng bao giờ nhúng tay vào việc không sinh lời. Hơn nữa, đối thủ lại là Trại Cải tạo, cơ quan dưới quyền của Cục Trị an. Đó là một đối thủ cực kì nguy hiểm. Cả tôi và ông đều bị Nezumi lừa gạt, dụ dỗ nên mới ra tay giúp đỡ bọn họ đột nhập vào đó. Theo lẽ thường thì tới đây là chấm dứt được rồi. Nhận số tiền xứng đáng với việc đã làm xong ai rúc về xó nấy, chẳng cần quan tâm chuyện xảy ra tiếp theo. Lẽ thường là thế."

"Inukashi, nghe đây..."

"Vậy mà lần này ông lại đòi chui ra khỏi hang ổ yên ả để đâm đầu vào một nơi đầy rủi ro. Vì Shion ư? Không đời nào. Tôi tuyệt đối không tin. Bảo mấy con chó nhà tôi kêu be be như cừu còn đáng tin hơn."

"Bởi thế, chuyện đó..."

Inukashi xua tay. Nó chán ngấy mấy lời ngụy biện, dối trá rồi. Không hiểu sao nó thấy hơi khó chịu. Quá nhiều lời lừa dối, trá trở khiến nó như muốn nổi tung. Nó phát ốm trước cái kiểu che đậy thực tâm bằng những lý lẽ gian dối và cố dò xét tâm ý người khác.

Ít nhất...

Inukashi hít một hơi. Luồng khí lạnh ngất trong căn phòng không có máy sưởi ulla vào phổi, ít nhất hai người đó không lừa dối nhau, Inukashi không nghĩ Nezumi và Shion đã phơi bày mọi thứ về bản thân cho người kia biết. Nhất là Nezumi. Nhưng họ cũng không lừa lọc. Họ chẳng hề cố ý thao túng người kia hay che đậy cảm xúc thật sự của mình. Không vì được mất, ham muốn, cũng chẳng có toan tính, họ chỉ sống vì nhau.

Inukashi chưa thấy mối quan hệ nào như thế. Nó biết có những người mẹ vì con mà không màng tính mạng hay các cô gái đã bán thân vì gia đình. Nhưng Shion và Nezumi không bị ràng buộc bởi một mối quan hệ mà người này chết thì người kia nhất định phải cứu giống như quan hệ mẹ con hay gia đình ruột thịt.

Đó là tình bạn, tình yêu, tình đồng đội, sự đồng cảm, thương hại hay gắn kết? Gọi thế nào cũng không đúng bản chất của mối quan

hệ giữa họ.

Họ có thể sống vì nhau mà không màng được mất, tham vọng, toan tính và hi sinh.

Nó chợt thấy khát khao. Chỉ một chút thôi, nó thấy ganh tị với Shion và Nezumi.

Inukashi lại hít một hơi nữa.

Không cần phải ganh tị, mình có lũ chó mà. Chắc như bắp là một lúc nào đó, con người sẽ trở mặt với nhau. Loài người không một lòng một dạ dâng hiến tất cả như loài chó. Có lũ chó là quá đủ rồi.

"Hiểu rồi."

Rikiga lắc vai. Nụ cười trơ tráo hiện lên trên môi. Đúng là một lão già quỷ quyệt có thể vì tiền mà làm mọi chuyện xấu xa, từ lừa đảo đến hãm dọa và hãm hại người khác.

Đúng thế, cứ hiện nguyên hình đi. Lão bợm cứ đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa mãi thì làm sao đàm phán đảng hoàng được.

"Inukashi, có lẽ chẳng còn nhiều thời gian nữa."

"Ồ vậy à? Tiếc quá nhỉ. Mà tôi cũng nghĩ thế. Hậu quả của thói nghiện rượu đúng không? Ông còn di sản gì thì mau đưa hết ra đây."

"Ai nói về chuyện của tao chứ? Tao đang nói về No.6 cơ."

"No.6?"

"Đúng thế. Là thành phố Thánh đẹp đẽ đấy."

"Không còn nhiều thời gian là sao? Ông mau nói rõ hơn đi."

Rikiga toét miệng cười, là nụ cười khi thấy cá đã cắn câu. Có những lúc dù đã thấy móc câu nhưng vẫn phải há miệng đớp, bởi miếng mồi quá hấp dẫn, không thể cưỡng lại.

"Có chuyện gì sắp xảy đến với No.6 nữa à?"

"Ừ, chuyện lạ phát sinh ở khắp nơi."

Hình như Rikiga đang nói thật lòng, ông không cười nữa, giọng điệu cũng không còn mỉa mai.

"Đầu tiên là có người mắc bệnh lạ trong nội thành. Hiện vẫn chưa biết là bệnh gì và có truyền nhiễm hay không. Fura đã nhắc đến việc này, nhớ chứ? Cơ sở mới xây dựng của Trại Cải tạo có liên quan đến Cục Dịch tễ. Là Cục Dịch tễ đấy. Nó làm nhiệm vụ gì nào?"

"Chăm sóc sức khỏe và quản lý việc chữa trị cho người dân..."

"Chính xác. Nghĩa là căn bệnh lạ và Trại Cải tạo cũng có liên quan với nhau. Mà nắm được đoạn này chưa?"

"Cũng tạm tạm. Lúc diễn trò bắt tay cán bộ cấp cao kia tôi có nghe qua rồi."

"Con bé bạn của Shion có vẻ đã bị bắt cóc và giam ở Trại Cải tạo. Ngoài ra, thông tin này vẫn chưa được xác thực nhưng mà... người có liên quan đến việc xây dựng cơ sở mới bên trong Trại Cải tạo đã đột tử. Dĩ nhiên người đó là một cư dân của No.6."

"Bị giết ư?"

"Tao cũng không chắc. Nói chung là mùi tử khí đang bốc lên nồng nặc từ nội thành. Một chuyện nữa là đợt tấn công bằng sóng âm. Chỉ một phát đã tan tành khu chợ. Chúng nó sử dụng loại vũ khí mới chỉ để phá mấy căn nhà xập xệ, cứ như giết gà mà dùng dao mổ trâu vậy."

"Ví von hay đấy. Xem ra ông cũng có học thức phết."

"Cảm ơn lời khen. Thành phố Thánh đang bí mật chế tạo vũ khí dù hành vi này đã bị cấm theo Hiệp ước Babylon. Không những thế, chúng đã bắt đầu đưa vào sử dụng. Cuộc săn người vừa qua là nhằm thử nghiệm số vũ khí đó."

Inukashi lắc đầu.

Rikiga chạy thục mạng đến đây vì lo lắng cho Shion. Dù vậy, ông ta cũng đã cẩn thận thu thập tin tức về cuộc săn người và xem xét tàn dư của vụ oanh tạc, có thể cũng đã bỏ túi mấy thứ đáng giá ở hiện trường rồi.

Thật là một lão già khó nhằn.

Inukashi cười thầm.

"Mày không thấy lần này quá náo động sao? Lại còn rất nhiều người chết nữa. Không phải ở West Block, mà là ở No.6, nơi được ca ngợi là thành phố hoàn hảo, thành phố Thánh kia kìa. Tao đã qua lại với thành phố đó quá lâu rồi. Nó luôn ra vẻ uy nghi, không bao giờ để rơi mất lớp vỏ bọc thiên đường. Tuy nhiên, dạo gần đây nó bắt đầu bốc mùi hôi hám. Từ trước đến nay chưa lần nào mùi chết chóc lan tỏa dữ dội như lần này. Đương nhiên có cả người bị giết và người tự sát, nhưng mà..."

"Nhưng mà trước kia không lộ liễu như bây giờ?"

"Đúng vậy. Mọi cái chết đều được che đậy khéo léo, biến thành sự ra đi thanh thản. Này, mày có biết về 'ngôi nhà hoàng hôn' không?"

"Đó là gì vậy?"

"Đó là một cơ sở chữa trị, một dạng bệnh viện ấy. Những bệnh nhân chẳng còn sống được bao lâu, phần lớn là người cao tuổi, sẽ được đưa đến đó và đón chờ cái chết không chút đau đớn, chỉ như chìm vào giấc ngủ yên bình."

Inukashi hăng giọng. Nước dãi chực trào ra. Một cái chết như chìm vào giấc ngủ là điều nó hằng ao ước. Được bao bọc dịu dàng, ấm áp rồi cứ thế nhắm mắt, không cần tỉnh lại nữa. Tim ngừng đập, mũi ngừng thở nhưng não vẫn tiếp tục mơ. Giấc ngủ dần biến thành cái chết. Nó sẽ không phải chịu cảnh giam cầm trong bóng tối, mà có thể mỉm cười cho đến phút cuối cùng của cuộc đời.

Nghe thích quá đi mất.

Rikiga nhìn vào mắt Inukashi.

"Này, đừng có ra vẻ thèm thuồng thế chứ. Mày dễ dụ quá đấy, Inukashi. Tao chỉ đang nói về ngôi nhà hoàng hôn theo như công bố của chính quyền thôi."

"Nghĩa là?"

"Có vẻ sự thật không phải vậy."

"Không phải vậy?"

"Hình như ngôi nhà hoàng hôn không phải bệnh viện, mà là nơi hành quyết."

"Nơi hành quyết? Có một nơi như thế tồn tại trong thành phố Thánh sao?"

"Tất nhiên không hành quyết lộ liễu như Trại Cải tạo. Nhân viên của ngôi nhà hoàng hôn sẽ cho những bệnh nhân được đưa tới đó uống thuốc ngủ, rồi... họ..."

Có lẽ ngại nói thẳng ra, Rikiga chỉ khẽ mấp máy môi và thở dài.

"Nhưng tại sao họ lại đối xử như thế với người dân?"

"Vì những người dân đó không còn giá trị nữa."

Rikiga đáp ngay tắp lự. cứ như đã biết trước Inukashi sẽ hỏi vậy.

"No.6 là thành phố như thế đấy. Nó không nhân từ với những kẻ đã trở nên vô dụng. Những kẻ chỉ chờ chết thì dùng thuốc cho chết quách đi, đỡ phí phạm thời gian và tiền bạc."

Inukashi rùng mình, gai ốc nổi khắp người.

Inukashi đã tận mắt chứng kiến nhiều cái chết thảm khốc, nhiều đến mức dùng hết cả đầu ngón tay và ngón chân cũng không đếm xuể. Nó luôn chuẩn bị tâm lý đón nhận bất cứ kiểu chết nào trên mảnh đất West Block này. Nó cứ tưởng chuyện sống chết bên kia bức tường sẽ khác nơi đây, nhưng có vẻ chẳng khác biệt gì cả, đều bi thảm như nhau.

"Ông chú, ông nghe ai kể vậy?"

"Khách hàng. Không chỉ mình Fura lén lút trốn khỏi No.6 vì thèm khát mấy cô nàng của tao đâu. Gần đây kiểm soát rất gắt gao khiến công việc làm ăn khó khăn hơn, dù vậy vẫn còn vài mối khách quen. Trong đó có mấy người làm việc cho những cơ quan trực thuộc thành phố, tuy chức vị không cao bằng Fura. Bọn chúng ba hoa với các cô gái khá nhiều điều. Mà có biết vì sao không?"

"Vì sao á? Vui vẻ xong rồi thì muốn tán phét thôi..."

"Sai, sai bét. Là vì chúng không xem các cô gái bán thân ở West Block là con người, không nghĩ rằng các cô ấy cũng có đầu óc để tư duy và trái tim để cảm nhận giống mình. Do đó, chúng buồn miệng là nói ra hết. Đối với chúng, phát ngôn cũng như nói chuyện với mấy hòn đá ven đường thôi. Vì vậy, chúng dễ dàng tiết lộ bí mật. Con người là loài động vật không biết giữ mồm giữ miệng, nghe hóng được cái gì đều muốn bô bô nói ra. Trong thành phố thì không thể nhưng với các cô gái điếm ở West Block thì có gì phải ngại ngần, họ có hiểu tiếng người đâu. Chúng làm tưởng vậy đấy. Ngược lại, các cô gái luôn lắng nghe cẩn thận. Họ còn biết cách nịnh nọt để khai thác thêm thông tin nữa."

"Rồi ông đem bán những thông tin đó hoặc sử dụng vào việc đe dọa tống tiền chứ gì?"

"Ờ. Thông tin là thứ vàng thau lẫn lộn, lắm khi cũng chẳng dùng được. Nhưng mà nhé, dạo này đám khách No.6 nói nhiều hơn hẳn bình thường. Trước đây bọn chúng chủ yếu khoe khoang phách lối hay kể mấy chuyện giời ời, giờ thì toàn là bất bình, bất mãn, và cả bất an nữa. Nay, Inukashi, No.6 không có hoàn hảo vậy đâu. Thành phố đó chỉ đang thống trị, thao túng người dân một cách tài tình thôi. Và sự thật đang dần bị vạch trần. Cư dân nội thành bắt đầu ngột ngạt dù bản thân đang sinh sống tại một thành phố thiên đường. Họ

bắt đầu tự hỏi tại sao lại như vậy. Tao nghe kể có một tay khách đã nằm lằm bằm câu 'Tại sao?' suốt cả đêm đấy."

"Ra là vậy."

Cuối cùng Inukashi cũng nắm được phần nào tình hình hiện tại.

"Căn bệnh lạ, cơ sở mới tại Trại Cải tạo, thông tin liên tục bị rò rỉ, nổi bất bình, bất mãn, bất an ngày càng gia tăng trong thành phố. Ông muốn ám chỉ rằng hơi ga đang tích tụ bên trong tường bao của No.6?"

"Đúng thế, là hơi ga. Bây giờ vẫn còn khá loãng, nhưng khi nó dày thêm chút nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

Rikiga xòe các ngón tay, diễn tả cảnh tượng thứ gì đó bắn tung tóe.

"Nổ tung? Vậy là No.6 sẽ bị hủy hoại từ bên trong à?"

"Nếu mọi sự diễn ra suôn sẻ. Nhân lúc No.6 chưa nắm giữ được sức mạnh quân sự áp đảo và dùng vũ lực để cai trị cư dân, chúng ta phải châm lửa vào ga. Điểm châm ngòi có lẽ là Trại Cải tạo. Phần lớn bí ẩn đều tập trung tại đó, cho nên phải bóc trần nó trước. Tao rất háo hức chờ xem thứ gì sẽ lộ ra."

"Nezumi cũng từng nói thế."

"Đồ ngốc. Đứa trẻ ranh như nó đời nào phát biểu được một lý luận cao siêu như vậy."

"Đúng là cao siêu, nên cái đầu nát rọu của ông cũng chẳng nghĩ ra đâu. Thế còn chuyện kiếm tiền thì sao? Sau khi thành phố Thánh

nổ tung thì tiền bạc sẽ rơi lả tả xuống đầu chúng ta à?"

"Tiền bạc không tự rơi mà chúng ta phải đào lên."

"Đào lên?"

"Nghe nói có một két sắt trữ tiền bí mật dưới hầm Trại Cải tạo."

"Két sắt bí mật? Ở chỗ trống không ấy à?"

"Tao cũng không biết vị trí cụ thể, chỉ nghe đồn nơi đó chứa hàng vạn tấn vàng thỏi do các cán bộ cấp cao của No.6 bí mật cất giấu."

"Vàng... vàng thỏi ư?"

"Hàng vạn tấn vàng thỏi đấy. Có khi là cả thỏi dài cũng nên. Thế nào, mới tưởng tượng thôi cũng thấy lóa cả mắt rồi, phải không?"

"Nhưng mà... thông tin đó, ông lấy ở đâu ra..."

"Dĩ nhiên là từ gái. Một cô nàng tóc đỏ khá xinh đẹp tên Sulu ở chỗ tao có khách quen là viên chức Cục Tài chính."

Ai thêm quan tâm đến cô nàng tóc đỏ gì đó. Vàng thỏi hấp dẫn hơn thân hình, vóc dáng của người đứng gấp trăm lần ấy chứ.

"Từ tay khách ấy à..."

"Đúng thế. Chuyện phiếm trên giường không đảm bảo chính xác một trăm phần trăm, nhưng ai dám chắc là sai trật hết? Núi vàng thỏi ở một nơi nội bất xuất ngoại bất nhập như vậy an toàn hơn cất giấu ở chỗ khác. Khá là đáng tin."

"Có lấy được vàng không?"

"Sẽ lấy được. Nếu No.6 bị phá hủy thì tình hình sẽ trở nên hỗn loạn. Chúng ta sẽ thừa cơ... Mà thấy sao?"

Inukashi khẽ làu bàu. Chuyện hoang đường thế nào ấy. Nó nên cười nhạo Rikiga hay thử tham gia vào giấc mơ giả tưởng đó?

"Nezumi dự định phá hủy Trại Cải tạo, phải không?"

"Eve? Nếu là thằng nhóc đó thì rất có thể. Thằng nhóc không xây được cái gì, nhưng phá thì rất giỏi. Cứ để Eve làm chuyện đó, cho nó tung hê một trận ra trò."

Trại Cải tạo, tòa kiến trúc tượng trưng cho nỗi khiếp đảm kia sẽ đổ sập. Chỉ tưởng tượng kết cục suy tàn của nó thôi, trái tim Inukashi đã rộn ràng cả lên. Trại Cải tạo sụp đổ và đồng vàng thời lấp lánh, đó là hai điều tuyệt vời nhất mà mình sẽ thu được sau vụ này. Có vẻ đáng để thử đây. Có điều... Inukashi liếm môi, hít đầy mũi thứ không khí nồng mùi chó.

Có điều, nếu phải đặt cược tính mạng thì nó xin rút lui. Inukashi muốn sống với cái bụng rỗng cùng lũ chó ở khách sạn bỏ hoang hơn là bị vùi xác dưới đồng vàng.

"Tôi cần phải làm gì? Chuyện mạo hiểm thì miễn đi nhé."

"Biết rồi. Biết rồi. Sao tao lại để mày lâm nguy được? Tao chỉ muốn sử dụng các mối quan hệ của mày thôi."

"Mối quan hệ?"

"Có một người chuyên chuyển thức ăn thừa từ Trại Cải tạo cho mày phải không?"

Inukashi nheo mắt, khẽ nghiêng hàm. Nó nhìn thấy đằng sau gã đàn ông trung niên rượu chè ngập mặt, Nezumi đang nở nụ cười đắc thắng cổ hữu.

Khá lắm, Nezumi. Mà đã xử đẹp lão già khó chơi này.

Tình cảm chân thành dành cho Shion, khát vọng muốn phá hủy, chứng kiến No.6 sụp đổ, ham mê tiền tài, tất cả những cảm xúc và dục vọng đó đan xen và sục sôi trong tâm trí Rikiga. Nezumi đã nắm lấy mấu chốt để thao túng Rikiga. Thật đáng nể. Có lẽ Rikiga cũng biết mình bị lợi dụng nhưng vì vàng thỏi và Shion, vì lòng tham và cả tình yêu, ông ta đã chấp nhận sắm vai con rối trong vở kịch này.

Inukashi thở dài. Cuộc chiến giữa một con cáo già và một con hồ ly tinh. Nó bỗng thấy nhớ Shion. Dù không nhìn thấu được tâm can, cậu ấy vẫn tốt gấp trăm lần cáo già với hồ ly tinh. Cách hành xử hồn nhiên, những câu nói chân thành và thẳng thắn đến ngỡ ngàng, cả nụ cười vô tư nữa, thật nhớ xiết bao. Muốn gặp lại cậu ấy quá.

"Mày vẫn đang tiếp nhận một lượng đồ ăn thừa khá lớn còn gì? Cung đường đó vẫn chưa bị chặn, đúng không?"

"Ừ."

Nó vẫn chưa bị chặn. Người đàn ông phụ trách việc xử lý rác thải không chỉ lén lút bán lại thứ cặn thừa mà còn tuồn ra cả quần áo, đồ đạc của các tù nhân bị giam. Đôi lúc gã còn phàn nàn vì phải xử lý thi thể nữa. Toàn bộ rác thải và xác chết đều dồn hết về bộ phận của gã, thế nên nó là bộ phận bị coi rẻ nhất Trại Cải tạo, cũng nhờ vậy mà việc quản lý khá lơ lửng. Tuy nhiên, có mượn tay gã cũng khó lòng đột nhập hay tẩu thoát khỏi vùng lõi Trại Cải tạo. Gã nói không

thể bèn mắng nội bộ Trại tù khu xử lý rác thải, hơn nữa mấy cánh cửa dẫn vào sâu hơn lúc nào cũng đóng im ỉm.

"Người như thế thì có dùng được không?"

"Được chứ. Con dao dù cùn đến mấy vẫn có thể cắt."

"Câu này cũng là do Nezumi nói à?"

"Ai nói chẳng được. Mày để tâm đến Nezumi quá đấy. Nghe cho kĩ đây, Inukashi. Phải giữ liên lạc với gã ta, thế nào cũng có lúc hữu dụng. Nếu được cứ cho gã hưởng tí lợi."

"Hiểu rồi."

Tên gã là gì nhỉ? Gã có khuôn mặt vừa gầy vừa dài với đôi lông mày sụp xuống, lại hay thở dài. Gã có vẻ luôn hết lòng vì gia đình... Gã từng than thở rằng không được phép tiết lộ với gia đình về nhiệm vụ tại Trại Cải tạo, dẫu ho he sẽ bị đuổi việc ngay. Gã nói "Thật đau khổ khi không thể kể với con gái về công việc của bản thân". Con gái? À, đúng rồi. Gã có một đứa con gái, lại sắp chào đón một thành viên mới bé bỏng nữa, thế nên gã rất cần tiền. Gã cần nhiều tiền để lo cho gia đình. Hừm, có lẽ cũng không khó thuyết phục lắm đâu.

"Cần có tiền, ông sẽ chuẩn bị cho tôi chứ?"

"Sẽ. Tao không định bắt mày dùng đến mớ tiền rủng rỉnh trong túi kia đâu."

Rikiga vừa gãi cằm vừa cười nhếch nhếch.

"Cuốn được tiền dành dụm của lão hàng thịt rồi cơ đấy? Khá lắm Inukashi. Chú đây phải nhìn mày bằng con mắt khác rồi."

"Ông cũng vậy thôi, vừa nhìn đã biết hết. Inukashi này xin ngửa mũ bái phục."

Lão cáo già quỷ quyệt. Mình tuyệt đối không được sơ suất.

Inukashi vừa nhún vai thì đứa bé òa lên khóc. Rikiga bật dậy khỏi ghế.

"Gì thế?"

"Gì cái gì?"

"Đấy chẳng phải là tiếng trẻ con khóc sao?"

"Hả? Tôi chả nghe thấy gì hết. Ông chú này, giờ ông còn mắc cả chứng hoang tưởng ảo giác nữa à? Thật tội nghiệp."

Rikiga liếc nhìn Inukashi rồi sải bước đến góc phòng, chỗ lũ chó đang cuộn mình nằm ngủ. Cả đám liền đồng thanh gầm gừ đe dọa.

"Inukashi... gì thế này?"

"Chó của tôi chứ gì."

"Thứ nằm giữa bọn chúng, đang khóc bù lu bu loa kia cũng là chó à? Giống mới hay sao mà thiếu đuôi?"

Tiếng khóc càng to hơn. Không còn cách nào khác, Inukashi đành bế đứa trẻ lên. Rikiga lắc đầu.

"Mày lượm cái của nợ này về làm gì? Định đem bán ư?"

"Không phải tôi lợm mà là bị thiên thần của ông tổng cho đấy."

"Shion ư?"

Inukashi bèn giải thích ngắn gọn mọi chuyện Nghe xong, Rikiga trầm ngâm.

"Đúng là phong cách của Shion. Hẳn là Shion đã vội giấu đứa trẻ đi trong lúc nguy cấp, ngay cả khi tính mạng mình đang bị đe dọa. Shion đúng là một thiên thần."

"Thiên thần không vớt con nít cho người khác chăm đâu. Thật là phiền hà hết sức."

"Đừng có cảm ràm nữa. Mà phải biết thông cảm cho Shion chứ. Nhóc này dễ thương quá đi. Là con trai à? Tên nó là gì?"

"Shion."

"Hả?"

"Cậu ta đùn thẳng nhóc cho tôi nên tôi lấy tên cậu ta đặt cho nhóc này, có qua có lại thôi. Này, ông chú, ông có thấy mắt nó rất giống mắt Shion không?"

"Ôi, nói mới thấy, màu mắt giống nhau này, lại trong veo nữa chứ. Đẹp quá."

"Ông cũng thấy vậy hả? Đây là đứa con của thiên thần đấy. Mang về giúp tôi đi."

Inukashi chìa đứa bé ra. Rikiga vừa lắc đầu vừa giật lùi.

"Không, tao là người độc thân."

"Tôi cũng độc thân đây. Chỗ ông có cả đám phụ nữ ngực khủng còn gì?"

"Nhưng không ai có sữa cả. Ở đây, lũ chó sẽ liếm sạch cho thằng nhóc khi nó tè dầm, còn ủ ấm nữa. Mà cũng được nuôi dưỡng như vậy mà. Thật là một môi trường nuôi dạy trẻ tuyệt vời... Đúng rồi, tao sẽ kiếm ít sữa bột gửi sang cho mày."

"Cũng tại Shion tổng cái của nợ này cho tôi hết."

"Tao sẽ tìm cả một tấm chăn mềm mại, sạch sẽ nữa. Không chỉ một, mà hai, ba tấm cũng được. Thế nhé Inukashi. Hôm khác tao lại ghé."

Rikiga chạy biến, chỉ còn tiếng chân âm ỉ vọng lại. Khả năng đánh bài chuẩn chưa hề giảm sút.

Đứa bé trong tay Inukashi toét miệng cười. Nó chộp lấy lọn tóc dài của Inukashi rồi cười thích chí.

"Này Shion, đau quá. Đừng giỡn mặt chứ."

Inukashi chọc vào mũi đứa bé. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngoác miệng cười.

"Mày vui vì đã có tên à? Hãy cố mà sống tốt cho đến khi cha mày trở về, Shion."

Một cơn gió lùa vào phòng. Những đám mây xám xịt đã giăng kín trời.

Phải sống sót nhé, Shion. Cậu phải sống để về mà đón đứa bé này.

Nhìn những đám mây lững lờ trôi, Inukashi thầm thì như đang cầu nguyện.

NO.6 TẬP 5

Asano Atsuko
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Anh trai tôi ăn thịt người.

Tôi là em trai của kẻ ăn thịt người.

Dù bản thân có bị ăn thịt đi nữa, tôi vẫn là em trai của kẻ ăn thịt người.

- Nhật kí người điên, Lỗ Tấn

S-H-I-O-N.

Cô cố gọi tên cậu. Từ lúc bị bắt đến đây, cô đã gọi cái tên ấy bao nhiêu lần rồi? Dù gọi mãi, gọi mãi cũng không thể đến tai người đó được.

Safu thở dài thườn thượt. Tiếng thở vang mồn một bên tai

Không chỉ tiếng thở dài mà cả tiếng trở mình rất khẽ, nhịp tim đập, thậm chí cả tiếng gọi không cất thành lời cũng vang vọng rõ ràng. Vậy mà tầm mắt lại mông lung, cứ như đang bị bao vây bởi sương trắng mịt mờ.

Đây là đâu?

Cô đưa mắt nhìn quanh.

Thế giới trắng xóa như có vô số tấm màn ren che phủ, như được bao bọc bởi sương mù dày đặc. Lúc mới mở mắt ra, cô cứ ngỡ mình đang lạc giữa rừng sâu. Tuy nhiên, cô lập tức nhận ra mình đã lầm. Nơi đây chỉ có bóng đêm trắng xóa che khuất tầm nhìn chứ không hề có tiếng chim hót chuyền cành, tiếng suối chảy róc rách hay tiếng cây cối rì rào. Nơi này cũng chẳng phảng phất hương hoa hay mùi đất ẩm nồng. Không mùi hương lẫn âm thanh, chỉ có tiếng động phát ra từ cơ thể và trí óc bản thân là ngày một rõ rệt.

Giữa rừng sâu...

Safu lại thở dài lần nữa. Có lần cô đã đi dạo trong rừng cùng Shion. Tuy nhiên, đó chỉ là khu rừng ở công viên tọa lạc tại trung tâm No.6 nên toàn bộ hệ sinh thái đều do bàn tay con người quản lý và giám sát. Một nơi như thế khó lòng gọi là rừng. Shion đã nói vậy rồi nhả mặt, tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Aa, để xem nào. Đó là chuyện từ mấy năm trước ấy nhỉ? Mình có thể nhớ lại rất rõ ràng.

Safu mỉm cười. Cảm giác hân hoan chảy khắp cơ thể, ấm áp, dễ chịu và dịu dàng. Mỗi khi nghĩ về Shion, mỗi khi những kỉ niệm về quãng thời gian ở bên Shion trôi dạt, cô lại có thể mỉm cười.

Nhớ ra rồi, khi ở cạnh người đó, mình đã rất hạnh phúc. Shion à, hồi ức, kỉ niệm thật sự rất tuyệt vời. Những kỉ niệm khi ở bên cậu đến nay vẫn khiến mình thấy sung sướng, ừ, đúng thế. Mình không hề quên điều gì cả. Giọng nói, ánh mắt, cử chỉ, mùi hương của cậu... mình thấy đều ghi nhớ.

Lúc đi dạo trong rừng dễ gai ở công viên, cậu đã nói gì nhỉ?

"Gọi là rừng nhưng nó chỉ là một nơi chịu sự kiểm soát của con người, thật sự không giống rừng chút nào. Giá có dịp đi dạo trong cánh rừng tự nhiên ở North Block thì hay biết mấy. Tiếc là việc đó lại chẳng được cho phép."

"Nhưng đây là nơi làm việc của cậu mà?"

"Chính vì vậy mà mình hiểu rõ nó bị kiểm soát chặt chẽ tới mức nào. Tự nhiên phải là thứ gì đó khó đoán hơn, vượt xa trí tuệ của con người. Safu không thấy lạ lùng sao?"

"Ừm... mình chẳng thấy lạ chỗ nào cả. Nơi này đẹp thế cơ mà."

Safu nhìn lên những cành cây đan xen trên đầu. Lá dẻ gai đang chuyển màu vàng, đón lấy nắng thu, trông như tỏa sáng vậy.

"A, nhìn kìa."

"Hử?"

"Có một con sóc. Nó vừa phóng qua cành cây."

"Dẻ gai mùa này đang đậu quả nên bày thú kéo đến tìm thức ăn đấy."

"Quả dẻ gai ăn được à?"

"Ừ. Dẻ gai thuộc nhóm quả kiên, mỗi quả đậu có hai hay ba hạt."

"Quả đậu là gì?"

"Để xem, quả cây sồi Mông Cổ hay cây sồi răng cưa, tóm lại là hạt sồi ấy, phần đuôi của nó chính là quả đậu."

"A, mình biết, mình biết rồi."

Safu mỉm cười. Shion cũng cười. Giữa rừng dẻ gai, ánh nắng lấp lánh xuyên qua tán cây, rọi xuống khuôn mặt tươi cười của họ, in sâu vào tận đáy lòng. Lúc đó, Safu thật muốn bật khóc.

Chỉ hai người đi dạo với nhau, vậy mà toàn nói về quả kiên với chả quả đậu. Không có đề tài nào riêng tư, thân mật hơn ư? Cậu không hề nghĩ đến chuyện lại gần mình, sẽ chia hơi ấm hay sao? Này, Shion, cậu không muốn ôm mình vào lòng ư? Không muốn yêu thương mình ư?

Chắc là không. Cậu tỏ ra rất vui khi ở cạnh mình, hay cười và hoạt ngôn hơn bình thường. À, đúng rồi, dù chỉ có một lần nhưng cậu từng nói, "Ở cạnh Safu, mình rất vui."

Chắc chắn không phải nói dối. Vì cậu là người không bao giờ có thể nói dối được.

Shion, ở bên mình cậu có vui không?

Ừ, vui lắm.

Ước gì chúng ta có thể bên nhau mãi.

Có thể chứ. Đối với mình, Safu là người quan trọng nhất...

Cậu luôn quan tâm, trân trọng mình nhưng lại không yêu mình. Trái tim cậu chưa bao giờ khao khát mình.

Đối với mình, Safu là người bạn quan trọng nhất.

Thật độc ác. Cậu độc ác lắm. Không ai có thể dịu dàng, ngây thơ nhưng lại tàn nhẫn như cậu cả.

Này, Shion, cậu yêu ai? Đang khao khát tìm kiếm ai?

Với bản tính của cậu, chắc cậu sẽ yêu thương người nào đó nồng nhiệt, chân thành và chung thủy đến cùng? Phải chăng cậu và người đó sẽ sống chết có nhau, sẽ cùng nhau hướng đến con đường sống?

Shion, cậu yêu ai? Đang tìm kiếm ai? Tại sao không phải là mình?

Tám rèm trắng lay động. Một bóng đen xuất hiện.

Lại là người đàn ông đó.

Người đàn ông phảng phất mùi máu tanh.

"Xin chào, Safu."

Hình như ông ta đưa một tay lên.

"Em cảm thấy thế nào?"

Đến giọng của ông ta cũng rướm máu. Cô không muốn nói chuyện. Không muốn cất tiếng. Không muốn ông ta tiến lại gần.

"Em nghe thấy giọng tôi đúng không? Ô kìa, phản ứng này là thế nào? Em ghét tôi sao, Safu?"

Người đàn ông bật cười. Giọng cười đen tối, chỉ có âm thanh thuộc dạng cười chứ không xuất phát từ niềm vui trong tâm khảm.

"Buồn làm sao khi bị em ghét bỏ. Hiểu rồi, em không thích giọng tôi phải không? Trời ơi, em phản ứng thái quá rồi đó."

"Tôi không... nhìn được."

"Ôi, em đang đáp lời tôi đấy ư, Safu? Tuyệt quá. Thật vui khi được nói chuyện với em. Chà, cố hơn chút nữa xem nào."

"Tôi không... nhìn được... Chỉ toàn... màu trắng."

"Không nhìn được ư? Àà, vậy à. Em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hệ thống thị giác lại phục hồi chậm nhất nữa. Nhưng sắp rồi, chỉ một chút nữa thôi, Safu, những sự vật mờ ảo sẽ lại hiện ra rõ ràng, Lúc đó em sẽ thấy được hình dạng của bản thân."

Người đàn ông lại cất tiếng cười, Lần này là vui sướng thật sự. Tiếng cười the thé xen lẫn sự bỉ ổi, Thật ghê tởm. Safu thấy ớn lạnh cả người.

"Chao ơi, tôi lại làm em thấy khó chịu ư? Hử? Rung động này... Đây đây, Safu, em không phải ghét mà là sợ tôi à?"

Người đàn ông tiến lại gần. Ngón tay chạm vào cô.

"Dừng lại... Dừng... đến gần."

"Safu, không phải sợ. Tôi không định làm hại em đâu. Em rất xinh đẹp. Nói là người đẹp nhất tôi từng biết cũng không ngoa. Vì vậy, tôi muốn làm em hạnh phúc."

"Hạnh... phúc..."

"Đúng thế. Hạnh phúc. Không khổ sở buồn bã cũng không bệnh tật hay quần quai vì đau đớn. Cũng chẳng già đi, đúng rồi, ngay cả cái chết cũng sẽ không đến với em. Tôi muốn ban cho em niềm hạnh phúc đó."

Người đàn ông thao thao bất tuyệt như bị ma nhập.

"Safu, em đẹp lắm, thật đấy. Tôi không bao giờ nói dối người đẹp cả. Em đừng giận mà. Ban đầu tôi chỉ muốn một mẫu thử trong đám nhân tài nên mới đưa em đến đây. Miễn là nhân tài thì ai cũng được. A, nhưng phải là phụ nữ nhé. Tôi cần một mẫu thử là giống cái... à không, là nữ giới. Tuy nhiên, em quá xinh đẹp, trái tim tôi bị đánh cắp mất rồi. Tôi không thể đối xử với em như những mẫu thử khác. Vì vậy, tôi đã giữ em lại bên mình. Này, Safu, em sẽ hết sợ sớm thôi, còn thấy biết ơn tôi nữa đấy."

"Không... Không... ông rất... đáng sợ."

"Người xinh đẹp ưu tú như em không được ăn nói ương ngạnh như trẻ con thế. Phải rồi, em là học sinh chuyên ngành nghiên cứu về chức năng của não bộ mà nhỉ? Tôi đã đọc qua luận văn em nộp cho kì thi tuyển chọn du học sinh. Nó viết về trụ não, hoạt động của những vi cấu trúc trong vỏ não đúng không? Tên luận văn là 'Mô-đun chức năng trụ não - Cơ chế xử lý thông tin tổng hợp'. Khá thú vị đấy. Tuy triển khai có hơi vụng về, nhưng luận văn của học sinh được như thế là khá lắm rồi."

Một tấm rèm trắng nữa lại được vén lên. Người đàn ông không còn là một bóng đen mờ ảo mà đã có nhân dạng.

"Ái dà? Xem ra thị giác cũng phục hồi kha khá rồi. Thông số tốt đấy. Em không chỉ thông minh xinh đẹp mà còn khỏe mạnh nữa. Quả là hoàn hảo. Tôi thật may mắn khi gặp được người hoàn hảo như em."

Thị giác đang phục hồi? Mình có thể thoát khỏi thế giới trắng xóa này ư?

Safu chẳng thấy vui mừng, cũng không thấy nhẹ nhõm. Ngược lại, cô khiếp sợ. Cô sợ thứ sẽ đập vào mắt, thứ cô sẽ phải chứng kiến khi sương tan và tất cả bức màn được kéo lên.

Shion. Mình muốn gặp cậu. Mình muốn nhìn thấy cậu. Mình muốn nghe giọng nói của cậu. Bây giờ, mình chỉ khao khát mỗi cậu mà thôi.

Shion.

Safu.

Nghe thấy rồi. Cô nghe thấy giọng nói thân thương đang gọi tên mình rành rọt.

"Hả? Này, Safu. Sao thế? Phản ứng này là gì? Em nhận kích thích này từ đâu vậy?"

Safu, hãy chờ mình.

Shion.

Mình sẽ đến, nhất định mình sẽ giải cứu cậu.

Shion...

Shion đang ở gần đây. Cậu ấy đang ở gần mình.

Niềm vui sướng trào dâng trong lòng Safu. Hi vọng lại nảy mầm. Hi vọng là sức mạnh. Sức mạnh rực cháy trời dậy, thấm nhuần cơ thể.

Shion, cậu chính là niềm hi vọng của mình. Mình đang chờ. Chờ cậu đến bên mình.

Shion.

Cậu chụp phải một mớ tóc dài và chắc khỏe, không biết màu gì. Cậu nắm chặt lấy nó như sợi dây cứu sinh và trèo lên. Cậu đang leo lên núi người chắt chồng sừng sừng. Chân đạp lên đầu, hông và vai người, cậu cứ tiến lên nữa, lên mãi.

Có kẻ rên rỉ khi bị Shion đạp trúng. Cậu muốn hét lên, nhưng tiếng hét kẹt lại trong cổ, cào cào cuống họng cậu. Một góc đầu đau biêng biếng, cơ bắp sau lưng căng cứng, mồ hôi chảy dọc xuống lưng và ngực, toàn thân ướt đầm.

Mình đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Cậu cứ tưởng mình đã sẵn sàng kể từ lúc quyết định đột nhập vào Trại Cải tạo, nhưng lòng tin đó giờ đây đã tan thành tro bụi. Nếu biết trước về địa ngục này cậu còn dám hùng hồn tuyên bố sẽ đột nhập Trại Cải tạo nữa không? Trong cái đầu đang đau nhói từng hồi, cậu liên tục tự hỏi mình như vậy.

Sao hả, Shion?

Dĩ nhiên là tôi sẽ đi.

Lời khẳng định nghe thật yếu ớt, thiếu kiên định.

Ý chí mong manh. Quyết tâm hời hợt.

Cậu ngẩng đầu nhìn theo bóng Nezumi.

Nezumi đã biết đến địa ngục này, nhưng vẫn tới đây, còn cậu chỉ là kẻ chẳng biết gì đang vật vã với cái quyết tâm nửa vời. Khoảng cách khác biệt giữa nó và cậu cứ như trời với đất.

Cho dù bị khinh thường hay chế giễu là cậu ám ngờ nghịch cũng đành chịu. Vì đó là sự thật mà.

Cậu trượt chân. Ngón tay vươn ra chạm phải thứ gì mềm mềm. Cậu đã chộp trúng mặt một người, ngón trở thọc vào lỗ tai người đó. Đầu cậu càng lúc càng nhức buốt. Cậu thấy xây xẩm. Chân tay mềm nhũn. A a, không được nữa rồi...

"Shion!"

Ai đó nắm chặt lấy cổ tay và kéo cậu lên.

"Đến nơi rồi."

"Đến nơi?"

"Đã lên tới đỉnh, dù mới được nửa hành trình. Cậu vất vả rồi."

Đỉnh của ngọn núi người á?

"Rất tiếc không có cơm hộp, nhưng cứ nghỉ một lát đã nhé?"

"Nghỉ một lát... ở đây à?"

"Còn chỗ nào khác nữa thì cậu cứ tới đó mà nghỉ."

Tiếng rên siết dội lên âm ì. Phải, âm thanh ấy đang dâng lên từ dưới chân.

"Vẫn có... người còn sống..."

"Khá nhiều là đằng khác. Những người rơi xuống đầu tiên thì chết chắc, nhóm thứ hai và ba thì có trường hợp chi gãy xương thôi.

Này, Shion, may là chúng ta ở nhóm thứ hai. Nếu ở nhóm đầu tiên thì đã đáp xuống sàn rồi."

Shion nhớ lại cảm giác lúc mới rơi xuống, cảm giác va đập vào cơ thể người. Những người bị nhét vào nhóm đầu tiên, những kẻ xui xẻo rơi thẳng xuống sàn nhà đã làm đệm đỡ giảm xóc cho cậu.

Đó mà gọi là may mắn à?

"Ồn chứ? Nếu thấy khó chịu thì nôn ra hết sẽ khỏe hơn đấy."

"Nezumi..."

"Hả?"

"Xin lỗi."

"Hả? Sao lại xin lỗi?"

Cậu đưa hai tay bưng mặt. Mũi người thấy mùi mồ hôi và máu, tai nghe thấy tiếng kêu than của những kẻ sắp chết. Chúng ăn sâu vào da thịt, xói mòn xương cốt cậu.

Quá đủ rồi. Mình không thể chịu đựng thêm được nữa.

"Tôi... không được rồi."

Mình chỉ có thể đi đến đây thôi. Đến đây là sức cùng lực kiệt rồi. Không thể dấn thêm bước nào nữa. Lúc này mà không có Nezumi thì mình đã trượt chân lăn xuống rồi. Chỉ với sức của bản thân mình sẽ chẳng làm được trò trống gì cả.

"Tôi chỉ... làm vương tay vương chân cậu thôi."

"Giờ này mà cậu còn nói gì vậy? Cậu làm vướng tay vướng chân tôi ngay từ đầu đấy, có phải đến bây giờ mới vậy đâu."

"Nezumi... cứ bỏ mặc tôi ở đây đi."

"Bỏ cậu ở lại một mình ư?"

Shion gật đầu.

"Cậu sẽ chết đấy, Shion."

"Ừ..."

"Chết không dễ như vậy đâu. Tôi còn không biết tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu. Dù mùa đông có băng giá đến mấy, cứ để thế này, xác chết ở đây cũng bắt đầu thối rữa. Cậu sẽ phát điên mà chết trong mùi hôi của thi thể hoặc ngất lên ngất xuống vì thiếu không khí rồi yếu dần đi..."

"Hoặc là... tự kết liễu."

"Shion, đừng nghĩ cái chết đơn giản thế. Cứ xem nhẹ nó như vậy sẽ gặp chuyện chẳng hay ho gì đâu. Cậu có mang độc dược công hiệu tức thời bên người à? ở cái nơi chẳng có dao để cắt họng hay dây thừng để thắt cổ thì cậu định tự tử kiểu gì? Dù có cắn đứt lưỡi hay nhảy từ đây xuống cũng không thể chết nhanh gọn như vậy."

"Cậu có... mang theo dao mà."

Vai Nezumi giật nhẹ.

"Ra vậy."

Tóc cậu bị giật mạnh, đầu bị lôi về phía sau. Một con dao gí vào cổ họng trần trụi. Chỉ cần hít thở mạnh, lưỡi dao bén ngót sẽ lập tức cứa vào da thịt.

"Cậu muốn chết dưới tay tôi à?"

Shion khẽ hít một hơi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu bị chính tay Nezumi cắt cổ ngay lúc này? Máu có phụt ra nhuộm đỏ người Nezumi không?

"Shion."

Giọng Nezumi run rẩy.

"Cậu muốn tôi giết cậu à?"

"Hả?"

"Không hử hả gì cả. Tôi đang hỏi có phải cậu muốn bắt tôi tiếp tục giết người không?"

"Làm gì có chuyện đó."

Cậu lắc đầu. Nezumi thả tay ra.

"Làm sao tôi lại muốn cậu giết người chứ? Tuyệt đối không."

Nezumi thở một hơi dài. Con chó già ở chỗ Inukashi thỉnh thoảng cũng hay thở dài như vậy.

Trời ơi là trời, thật là một đứa trẻ hết thuốc chữa.

"Này, nghĩ kĩ đi. Tôi mà cứa cổ cậu thì sẽ mang tội sát nhân đấy. Đưa dao cho cậu cũng là tiếp tay cậu tự sát. Kiểu gì cái chết của

cậu cũng sẽ đổ lên đầu tôi. Cậu đang bắt tôi phải chịu trách nhiệm đấy à? Còn nữa..."

Tóc cậu bị giật mạnh hơn cả lúc này.

"Cậu học thuộc sơ đồ Trại Cải tạo để làm gì? Bây giờ là lúc cần đến bộ não của cậu đấy. Đã đến tận đây rồi, tôi không cho phép cậu bỏ cuộc. Tuyệt đối không."

Đầu tóc bị kéo mạnh không thương tiếc. Cơn đau như những cây kim đâm vào nhận thức mơ hồ của Shion.

"Không có cậu thì gần như không thể chạy trốn khỏi đây được. Cậu muốn chết, tôi không cấm, nhưng đợi thoát ra ngoài rồi hãy chết. Có hiểu lời tôi nói không?"

"Hiếu."

"Vậy thì nghe đây. Giờ chỉ mới bắt đầu thôi. Hiếu chưa, Shion? Tôi cần cậu."

"Ừ."

Shion dồn sức vào hai chân, khó nhọc đứng dậy.

"Ngoan lắm."

"Ừm."

"Giờ thì đi thôi."

"Ừ."

Bây giờ sẽ đi đâu, leo lên hay trèo xuống, cậu hoàn toàn không đoán được chặng đường phía trước sẽ thế nào. Cậu cũng chẳng buồn hỏi. Không còn sức nữa. Sức có bao nhiêu phải để dành cho việc bám theo Nezumi. Viễn cảnh trở nên hữu ích cho Nezumi hấp dẫn hơn nhiều việc phải chết ngay tức khắc. Suy nghĩ đó chừng tò trong cậu vẫn còn ý chí sinh tồn. Vẫn còn... ý chí. Có vẻ trái tim cậu vẫn chưa héo úa.

Nezumi huýt một hơi ngân. Âm thanh trong trẻo cao vút vang lên trong đêm tối. Khi âm thanh đó tan biến, sự yên lặng ập tới. Cả tiếng rên của những kẻ sắp chết cũng tắt lịm.

Chít.

"Hả?"

Chít chít.

Hai đốm sáng tí hon màu đỏ hiện lên giữa khoảng không tối đen.

"Hamlet?"

Là màu mắt của lũ chuột. Những ngôi sao đỏ thường lấp lánh trên gối Shion khi cậu chìm vào giấc ngủ, trên những chồng sách cao ngất hay ở dưới gầm giường.

"Không phải Cravate hay Tsukiyo nhĩ, lẽ nào là..."

"Đã bảo đừng có tự ý đặt mấy cái tên ngớ ngẩn ấy cho lũ chuột của tôi, Với lại, bọn chúng làm sao mà có mặt ở nơi này được chứ."

"Cũng phải."

"Đều là chuột cả thôi. Chuột nhỏ không tên."

Nezumi lại huýt sáo. Lần này là một giai điệu. Đóm sáng vụt tắt trong nháy mắt rồi lại hiện ra sát bên cạnh. Nezumi gỡ cuộn dây nhỏ quấn quanh cổ tay ra rồi nhẹ nhàng ném nó về phía đóm sáng đỏ.

"Trông cậu vào mày cả đấy."

Chít chít chít.

Con chuột kêu lên. Đóm sáng biến mất. Hình như nó đã ngậm một đầu dây rồi chạy đi.

"A... nó còn bé."

"Cậu nói gì thế?"

"Chuột nhỏ không tên. Nó nhỏ hơn bọn Hamlet phải không?"

"Làm sao cậu biết? Có nhìn thấy hình dạng của nó đâu."

"À... ờ, nhưng mà, tôi có cảm giác nó vẫn còn bé lắm."

Sau vài giây im lặng, cậu nghe thấy tiếng tặc lưỡi.

"Chậc. Trực giác của cậu toàn nhay bén vào những chuyện không đâu. Chẳng biết nên nói cậu dễ hiểu hay khó hiểu nữa."

"Tôi chỉ thấy sao nói vậy thôi. "

"Ha. Mới nãy còn nói không ra hơi mà giờ nhiều chuyện nhỉ? Xem ra cậu còn dư sức lắm."

"Cậu đã nói cần tôi, nên tôi sẽ cố gắng."

"Đồ ngốc, đừng có đối đáp ngây thơ như con nít thế. Tôi chỉ cần cái đầu của cậu thôi. Lát nữa nó sẽ phải vận hành hết công suất đấy. Bây giờ lo mà tận hưởng kì nghỉ đi. Đây, tóm lấy."

Shion nhận lấy sợi dây. Hình như nó được bện bằng một loại sợi đặc biệt, rất dẻo dai và chắc tay. Tùy theo cách dùng, sợi đặc biệt có thể treo được vật nặng trên một tán hay cắt ngọt một sợi tóc.

Sợi dây căng lên, xem chừng đã được buộc vào đầu đó.

"Hãy quấn sợi dây này quanh người, thật thật chặt rồi bay nhé."

"Bay á?"

"Đúng thế, bay trong bóng tối như những cánh chim đêm. Quấn xong chưa?"

"Xong."

"Tốt, chuẩn bị nhảy nào. Lấy hơi đi."

Nezumi kéo Shion lại, ôm lấy cậu, rồi cả hai đu người trong không trung. Bóng đêm bốn bề lay động, Shion cảm thấy mình đã hóa thành quả lắc đồng hồ. Cậu ngửi thấy mùi đất. Sắp đập vào tường rồi.

"Hai tay giữ chặt dây. Đừng có ngây ra, bám chân vào tường ấy. Đến giờ leo núi rồi, Shion."

"Rất tiếc. Tôi chưa leo núi bao giờ."

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, cậu tự trấn an. Mùi đất phảng phất giúp cậu có thêm can đảm. Không phải mùi máu, mùi dịch nôn hay

mùi tử thi. Shion hít một hơi. Như để làm mẫu cho cậu, Nezumi leo lên trước.

"Không phải leo cao lắm đâu, cứ từ từ mà leo lên. Dễ hơn núi người nhiều."

"Đúng thật."

Nói thì nói vậy, nhưng việc leo lên bức tường gần như dựng đứng là một nhiệm vụ khó khăn vô ngần. Cậu thấy mình chỉ đang vật lộn với sợi dây mà thôi.

"Con chuột kia leo bằng đường này à?"

"Bọn chúng có lối đi riêng. Cậu yêu thích lũ chuột quá nhỉ. Xem này, đặt tay vào đây, chỗ có hòn đá nhô ra ấy .. Đúng thế, tiếp theo là chỗ này, có khoảng hơi lõm vào phải không nào. Cứ thế nâng người lên."

Được hướng dẫn tỉ mỉ, Shion toàn tâm chiến đấu với bức tường. Hình như Nezumi chỉ bám vào sợi dây bằng một ngón tay nên người nó đong đưa suốt. Có lẽ độ dài của sợi dây không đủ để cả hai người quán quanh eo. Không chỉ vướng chân vướng tay, mình còn đang khiến tính mạng Nezumi bị đe dọa. Vô dụng đến thế là cùng.

Một lần nữa, Shion nhận ra sự thật rằng cậu là kẻ vô dụng.

Thế nhưng...

Tôi cần cậu.

Cậu nuốt chửng câu nói đó như nuốt một liều thuốc kích thích. Toàn thân như được tiêm thêm sức mạnh, Shion bấu chặt móng tay

vào bức tường đất, nhích lên từng chút một.

Ngón tay chạm phải thứ gì đó cứng cứng. Lúc nhận ra cũng là lúc cả người được kéo bổng lên. Cậu thở hổn hển, áp mình vào một bề mặt cứng đờ và lạnh.

Đây là... đá à?

Chít chít chít.

Lũ chuột kêu rít rít. Shion cảm thấy có con thú bé nhỏ đang chạy lung tung trên lưng mình. Mỗi khi đòi ăn hay chơi, đám Cravate cũng hay chạy loạn trên bụng và lưng cậu như thế này.

Cậu từ từ đứng dậy, nắm lấy sợi dây quấn quanh eo, bắt đầu tiến bước. Đầu kia của sợi dây được buộc chắc chắn vào hòn đá nhô ra. Hòn đá có một cái lỗ tròn, trông thật kì lạ. Hẳn là chuột nhỏ đã chạy qua chạy lại cái lỗ để cố định sợi dây. Nó đã được huấn luyện để làm thế ư? Nếu vậy thì hòn đá này cũng là một mỏ neo do con người tạo ra à? Cậu tháo sợi dây khỏi eo rồi quấn vào quanh tay.

Cậu định trao lại sợi dây cho Nezumi nhưng nó vẫn ngồi xồm dưới đất, không ngẩng mặt lên, hơi thở rất gấp. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nó vừa phải coi chừng cậu, vừa hướng dẫn và hỗ trợ cậu lên đến tận đây. Tất nhiên là mất sức hơn hẳn khi leo một mình. Ngực cậu đau nhói.

"Nezumi... Xin lỗi. Tôi..."

"Đừng xin lỗi."

Nezumi ngắt lời Shion. Giọng nó khàn hơn bình thường.

"Cậu lúc nào cũng xin lỗi. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Xin lỗi thì giải quyết được gì? Chẳng phải nó chỉ thỏa mãn cho cái lòng tự trọng ích kỉ của cậu thôi sao?"

"Ừm."

"Đừng có đem lời xin lỗi ra làm lá chắn cho bản thân, hãy thành khẩn suy ngẫm về hành động của mình đi."

"Ừ."

Đúng vậy. Dù có đưa ra mấy vạn câu xin lỗi cũng chẳng giải quyết được việc gì. Phải nuốt hết mấy lời nói đầu môi chót lưỡi đó vào bụng. Trước khi buông lời xin lỗi phải im lặng nhận thức cho được tội lỗi của mình đã. Cậu ngấm gương mặt trông nghiêng, đôi môi hé mở và bờ vai lên xuống do thở dốc của Nezumi.

Một ngày kia, tôi sẽ báo đáp. Cậu đã nói cậu cần tôi, vì vậy, tôi sẽ đáp lại tấm lòng của cậu, sẽ liệu mình để bảo vệ cậu.

"A... Nezumi."

"Phiền nhiều quá. Đã nói đừng xin lỗi nữa rồi mà."

"Không, không phải vậy, tôi có thể nhìn thấy mặt cậu."

"Đồ ngốc... Giờ mới nhận ra à? Từ đoạn này trở đi sẽ có ánh sáng, dù rất ít ỏi nhưng cũng là món quà tuyệt vời lắm rồi."

Cậu nhìn xung quanh. Chỗ này rộng hơn mặt giường một chút, lát đây những hòn đá đủ hình đủ dạng vài viên trong số đó tỏa ánh sáng trắng.

"Đây là... LED..."

"Đúng thế, đi-ốt phát quang. Dân No.6 chắc quá quen với thiết bị chiếu sáng này rồi. Ở No.6 thì nó sáng hơn nhiều."

"Tại sao ở đây lại có đèn LED? Lối đi phía dưới chỉ có bóng đèn bình thường thôi mà? Nezumi, chúng ta vào bên trong Trại Cải tạo rồi ư?"

"Rất tiếc là vẫn chưa."

"Nhưng mà... bức tường chúng ta vừa leo lên là tự nhiên chứ không phải nhân tạo, đúng không?"

"Ồ, cậu cũng nhận ra à?"

"Vẫn nhận ra chứ. Nếu là nhân tạo thì một là tôi có thể leo lên dễ như trở bàn tay, hai là tuyệt đối không leo lên được dù có cậu hỗ trợ đi chăng nữa. Nhưng bức tường đó không thuộc cả hai trường hợp trên. Nó có chỗ để bám tay, đặt chân, nhưng muốn leo lên vẫn hết sức khó nhọc, ừm, mặc dù tôi leo lên được toàn là nhờ cậu giúp đỡ."

"Cậu tức tối vì không thể tự mình trèo lên à? Trông vậy mà dễ tự ái ghê."

"Phải, đang tự ái lồng lộn đây này. Nezumi, bên dưới Trại Cải tạo lại có một hang động tự nhiên nổi thẳng tới khu tử hình, chuyện này thật ra là thế nào?"

Nezumi đứng dậy. Một con chuột nhất lông xám, đuôi dài hơn bọn Cravate đã chễm chệ trên vai nó tự bao giờ.

"Nơi đây vốn là một hang động khổng lồ có cấu trúc phức tạp. Sau đó một phần của nó trở thành khu tử hình của No.6. vậy đấy."

"Nhưng mà, những hòn đá này không phải đá tự nhiên. Nơi đây cũng có bàn tay con người tác động nhưng hoàn toàn khác với Trại Cải tạo. Nghĩa là nó được tạo nên bởi một người khác."

Nezumi vươn tay ra. Shion còn chưa kịp hỏi gì đã bị nó bịt mũi.

"Nói nhiều quá. Im lặng đi theo tôi nào."

"Hiểu rồi. Theo ngay đây."

"Shion này, cậu không chỉ dễ tự ái mà còn dễ nổi lòng hiếu kì nữa. Mắt sáng long lanh lên kìa."

Đau, đau quá. Lòng hiếu kì đang đập thành thành vào tim Shion. Tiếp theo đây là gì? Đoạn đường phía trước không đơn thuần là địa ngục. Nó dẫn đến một thứ gì đó, một thế giới khác với địa ngục gớm ghiếc kia.

Đó là gì?

Thứ gì đang chờ đợi mình?

Nezumi đi chậm chậm xuống một đoạn dốc khá hiểm trở. Bóng lưng nó như trôi lững lờ giữa ánh sáng mờ ảo.

Con đường hai người đang đi giống như chen vào giữa đất đá. Trần rất thấp, phải khom lưng mới qua được. Thỉnh thoảng Nezumi đứng lại hít một hơi thật sâu, vai hạ xuống. Hình như nó thấy không thoải mái.

Shion vừa định hỏi Nezumi có sao không thì thấy nó lảo đảo, dựa hẳn lưng vào vách.

"Nezumi!"

Cậu tưởng Nezumi sẽ giống như lần trước, đột nhiên gục xuống, bất tỉnh nhân sự. Cơn đau đó lại đến sao? Shion vội chìa tay ra, định đỡ lấy Nezumi, nhưng nó không quy ngã. Nó đứng dựa vào vách, lẩm bẩm khe khẽ.

"Lại nữa."

"Hả?"

"Không..."

"Cậu có đi được không?"

"Dĩ nhiên là được. Chân vẫn sờ sờ ra đây, đi khỏe hơn cậu nhiều."

Hắt tay Shion ra, Nezumi bước tiếp. Shion lắc bàn tay bị hắt rồi tiếp tục bám theo.

Con dốc đã thoải thoải hơn. Mặt đất dưới chân bằng phẳng hẳn. Trần cũng đột nhiên cao lên.

"Đây là..."

Shion mở to mắt. Đây chắc là trung tâm của hang động, tuy có những hòn đá gồ ghề nhưng vẫn khá rộng rãi, thoáng đãng. Trong hang tối mờ mờ, không thể nhìn rõ từng góc ngách. Nhưng bóng tối ở đây không phải thứ bóng tối đen kịt mà vẫn có ánh sáng leo lắt. Nguồn sáng đó không bắt nguồn từ những đi-ốt phát quang.

"Nén?"

Có vài cây nến nằm giữa những khe đá. Lần đầu tiên cậu thấy dụng cụ chiếu sáng này là ở West Block.

"Nezumi, nơi đây là..."

Cậu hỏi ghen lại trong họng. Cậu thấy khuôn mặt Nezumi căng thẳng tột độ, yết hầu chuyển động liên hồi. Thật hiếm khi thấy Nezumi ở trong trạng thái này.

"Sao thế? Có gì..."

"Shion, cúi xuống!"

Cùng lúc với tiếng la, cậu bị đẩy mạnh, ngã giập mông xuống đất. Có bóng đen lướt qua trước mặt.

Kec kec.

Nghe như tiếng bánh răng gỉ sét khi chuyển động. Không đúng, là tiếng kêu của sinh vật sống.

Nezumi vung tay. Bóng đen lăn ra ngay bên chân Shion.

"Ồi."

Cậu ngã người về phía sau. Đó là một con chuột lông xám. Khá to. Chắc là chuột cống.

Kéc kec. Kéc kec. Kéc.

Lũ chuột cống liên tục tấn công. Một con nhảy lên vai Shion, ngoác mõm chuẩn bị cắn phập vào cổ họng cậu. Cậu tóm lấy nó ném ra xa. Hơi hám quá. Cơn đau nhói chạy qua tay. Một con khác đang ghim răng vào tay cậu. Trước khi kịp thấy sợ, tay cậu đã tự cử động.

"Chết tiệt."

Cậu nện tay thật mạnh vào vách đá.

Kéc kẹc.

Tiếng kêu đục ngầu vang lên liên hồi. Chúng đang báo động.

Vô số đốm sáng đỏ nhấp nháy. Những đôi mắt đỏ nhìn xuống Shion từ mấy tầng đá. Cậu đang bị bao vây bởi mấy chục con chuột cống. Cứ như đang tính toán cơ hội tấn công tiếp theo, những con thú mắt đỏ nhìn chăm chăm vào hai thiếu niên.

"Shion, cậu ổn không?"

"Ổn."

"Tôi nói trước là giả tiếng mèo kêu không qua mặt được bọn chúng đâu đấy."

"Tôi biết. Đến mèo thấy chúng còn sợ chạy mất dép nữa là."

"Đã lâu không gặp mà tiếp đón thô bạo quá đi mất."

"Hả? Đã lâu không gặp á?"

Nezumi đưa hai ngón tay lên môi huýt sáo. Giai điệu trầm bổng ngân lên. Lần đầu Shion nghe bài này. Cậu liên tưởng đến màn sương trôi dạt giữa rừng cây tối. Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh mập mờ như một thước phim trắng đen.

Chít.

Một con chuột cống gần đó kêu lên rồi chậm chậm bò lại. Nezumi nhẹ nhàng chìa tay ra. Con chuột sục mũi ngửi ngửi các đầu ngón tay. Nezumi âu yếm vuốt ve lớp lông xám của nó.

Chít, chít, chít.

Một con, rồi một con nữa xuống khỏi những tảng đá. Nezumi liếc Shion. Cậu gật đầu ra hiệu đã hiểu. Cậu ngồi xổm xuống, bắt chước Nezumi đưa tay ra.

Chít.

Một con chuột nhỏ hơn cọ vào tay cậu. Cậu gãi gãi sau tai nó.

Đôi mắt đỏ híp lại, ra chiều khoan khoái lắm.

Gì chứ, chẳng khác gì đám Cravate cả.

Lũ chuột nhất rất thích được gãi tai. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, chúng luôn vùi vỉnh để được gãi tai. Bầy chó ở chỗ Inukashi cũng vậy. Chúng vô cùng sung sướng khi được chải lông thật kĩ.

"Được rồi được rồi, này, chờ tí đã. Mày cũng muốn được gãi à?"

Shion nhận ra vài con chuột cống đang ngồi trên đầu gối mình. Tuy không dễ thương bằng lũ chuột nhất nhưng chúng chẳng đáng sợ chút nào. Con hung hãn đã biến đi đâu hết, cứ như ban nãy chỉ là một trò đùa. Lũ chuột cống leo lên chân cậu mỗi lúc một đông, bắt đầu thấy nặng.

"Trông cậu kìa."

Nezumi ngừng huýt sáo, lắc đầu.

"Người thổi sáo thành Hamelin còn phải chào thua ấy chứ."

(Nhân vật trong bộ truyện cổ Grim cùng tên, có khả năng thổi sáo dẫn dụ lũ chuột và mê hoặc trẻ em)

Nói rồi nó ngửa mặt nhìn vào không trung.

"Nghĩ thức chào mừng đến đây là kết thúc chưa?"

Giọng nói tuyệt diệu của Nezumi dội vào trần đá, ngân vang miên man. Nghe cứ như đang ở một sân khấu với thiết bị âm thanh chất lượng cao vậy.

"Ra đây mau. Lũ chuột cống của anh vô dụng rồi."

Một hòn đá nhỏ lăn xuống. Bóng tối lách mình nơi khe đá. Một khối đen ào ra như xé tan màn đêm. Nó tiếp đất không tiếng động.

Lũ chuột chạy tán loạn khỏi đầu gối Shion. Trong thoáng chốc, chung hòa vào màn đêm.

Là người... ư?

Hình như người đó đang quấn một tấm áo choàng đen. Khi thấy tấm áo bay phấp phới, Shion không khỏi hoảng hốt, đứng bật dậy, không dám thở mạnh.

Một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ hiện hình. Toàn thân hắn là màu xám, cả mái tóc dài ngang hông và làn da đều là màu xám. Tròng mắt đang nhìn chòng chọc về phía này cũng vậy. Không phải màu xám tro óng ánh như mắt Nezumi. Đó là màu của cát, của sa mạc. Nó chối bỏ nguồn sống, không dễ dàng đón nhận các sinh mệnh khác, cũng chẳng nuôi dưỡng thứ gì, có thể thả mình theo gió bất cứ lúc nào, Cậu cảm nhận được sự sống từ Nezumi, nhưng chỉ nhìn thấy một thế giới khô cằn, tiêu điều và ảm đạm từ người đàn ông này.

"Vì sao mày quay lại?"

Người đàn ông cất tiếng, môi gần như không mấp máy. Không hiểu sao, Shion thấy lạnh run. Cậu nắm chặt tay mình.

"Đã quay lại đây thì phải chết."

"Hãy cho tôi gặp Lão."

Nezumi tiến tới nửa bước.

"Có việc rất quan trọng. Hãy cho tôi gặp đi."

Người đàn ông cũng tiến nửa bước.

"Mày phải chết. Đó là luật."

Quả nhiên là sa mạc. Gần như chẳng có dấu vết gì của sự sống, Shion càng thấy lạnh gáy.

"Mày phải chết, đó là luật."

Shion cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo thổi ra từ người đàn ông nọ. Là ảo giác ư?

Nezumi khẽ thở dài.

Bóng tối ẩn hiện trên gương mặt nó.

Shion không thể nhìn thấu cử động của người đàn ông. Có lẽ vì trong hang khá u ám, nếu bóng tối dày hơn thì thân hình màu xám của hắn sẽ nổi bật hẳn. Thế nhưng trong không gian lờ mờ chỉ có ánh nền bập bùng này, hắn như tan nhòa vào cảnh vật. Shion gần như không thể nhìn thấy gì với thị lực của mình. Tuy nhiên, dù giữa thanh thiên bạch nhật chắc cũng khó lòng bắt kịp cử động của hắn, bởi hắn di chuyển với tốc độ quá nhanh. Thân hình màu xám trượt

đến tấn công Nezumi. Nhanh như cắt, Nezumi lặn ngang người. Hấn đuổi theo, chân đá lên, Nezumi dùng tay phản đòn. Hấn chỉ hơi loạng choạng rồi lại lập tức lao đến. Tất cả mọi việc đều diễn ra trong tĩnh lặng.

Một con chuột cống trèo lên vai Shion.

Chít chít chít.

Nó kêu lên, hai chân trước chắp lại, vẽ hào hứng theo dõi trận chiến. Chẳng biết nó cổ vũ cho bên nào.

"Mày nhìn thấy à?"

Chít chít chít.

"Vậy à, mày thấy được à? Nezumi... Nezumi có sao không?"

Shion căng mắt nhìn vào màn đêm tối mờ. Cậu chỉ có thể tập trung cao độ mà thôi.

Không làm được gì hơn ngoài giương mắt nhìn.

Lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng vậy, nhưng mà, nhưng mà, bây giờ chi thể thôi thì không được. Phải làm gì đó, làm gì đó.

Người đàn ông nói Nezumi phải chết. Đó chẳng phải lời hù dọa suông. Giọng hấn đều đều vô cảm nhưng đầy sát khí. Hấn thật sự muốn kết liễu Nezumi.

Chi chi chít chít.

Con chuột cống nhào mình ra, tiếng kêu cao hơn. Đồng thời có tiếng da thịt va mạnh vào nhau. Nezumi ngã quỵ dưới chân Shion.

"Nezumi!"

"Đồ ngốc! Đừng có đến đây."

Nezumi ho sặc sụa rồi run rẩy đứng dậy.

"Sao thế?"

Từ bên kia bóng tối, người đàn ông hỏi vọng lại, giọng vẫn lạnh lùng.

"Ở trên mặt đất dài ngày, mày ủy mị yếu đuối hẳn đi nhỉ?"

"Chắc là... tôi đã hưởng thụ... kì nghỉ quá lâu rồi."

Shion nghe tiếng Nezumi thở dốc. Cậu tiến lên trước.

"Điên rồ. Đứng còn không vững mà đòi đánh nhau với tao sao?"

"Dĩ nhiên rồi!"

Shion hét lớn. Không thể thấy rõ hình dạng người đàn ông nhưng cậu có thể nói chuyện.

"Ông nghĩ Nezumi đã hao tổn bao nhiêu sức lực để đến tận đây hả? Tôi không biết ông là ai, nhưng hãy làm được như thế đi rồi hãy to mồm. Thử trèo bức tường ấy mà xem. Không những vậy còn phải kéo theo một cục nợ như tôi nữa."

Lặng phắc như tờ. Trên vai Shion, chuột cống vẩy chiếc đuôi dài.

"Cậu ta là thế nào vậy?"

"Chỉ là cục nợ thôi."

Nezumi trả lời.

"Tại sao lại dẫn cậu ta đến đây?"

"Vì tôi muốn cho cậu ta gặp Lão."

"Gặp rồi thì sao?"

"Có chuyện muốn kể."

"Chuyện của cậu ta à?"

"Của tôi."

"Ở đây không ai rảnh tai nghe chuyện của một tên ngốc dám mặt dày quay lại cả."

"Chưa thử thì làm sao biết được."

Nezumi đến bên cạnh Shion. Có vẻ ánh sáng tù mù này đã quá đủ để nó nhìn rõ mọi thứ.

"Shion, nghe nhé."

Nezumi thì thầm bên tai cậu.

"Giữa vách đá sau lưng cậu có một lối đi hẹp. Hãy lẩn vào đó rồi chạy đi."

"Cậu thì sao?"

"Kệ tôi, nhanh lên!"

Nezumi xô vào ngực Shion, Cậu bắt đầu chạy.

"Đừng hòng trốn thoát."

Sát khí của người đàn ông ập đến như làn sóng. Nezumi thốt lên một tiếng.

Đi đi. Hay là, chạy đi... nhỉ?

Shion dừng chân, quay đầu lại. Hai bóng đen đang vật lộn. Bóng tối vẫn mịt mờ, nhưng cậu có thể nhìn thấy. Cậu có thể.

"Nezumi."

Người đàn ông đang cười lên người Nezumi, hai tay siết cổ nỏ. Nezumi vùng vẫy. Shion thở từng hơi gấp gáp.

Nezumi đang vùng vẫy ư?

Lần đầu tiên cậu thấy Nezumi bị khống chế, phải chống cự vật vã nhường này.

Mày phải chết.

Người đàn ông đã nói vậy.

Shion giơ tay lên, cổ tay đang quấn dây bện bằng sợi đặc biệt. Cậu không suy nghĩ gì cả. Toàn thân tự ý hành động chứ không theo lệnh của bộ não. Không, không phải thế. Là trái tim cậu đang ra lệnh cho thân thể.

Giết hắn ta đi.

Con chuột cống phóng khỏi vai Shion, chạy vào con đường nhỏ mà Nezumi đã chỉ. Shion thì không làm vậy. Cậu không làm theo lời Nezumi.

Chít chít chít.

Từ khắp các tầng đá, lũ chuột cất tiếng kêu đầy sợ hãi, dường như đang cảnh báo. Người đàn ông dừng lại, đảo mắt nhìn quanh. Cầm hơi ngẩng lên.

Shion nhảy lên lưng hắn. Cậu vòng sợi dây qua cổ hắn, vắt chéo rồi kéo mạnh về phía sau.

Ặc.

Người đàn ông oằn mình. Cậu đạp chân lên bả lòn, ra sức thắt chặt sợi dây. Khi định bóp cổ người đàn ông đáng thương ở khu tử hình, đầu óc cậu mụ mị, không biết mình định làm gì. Bây giờ thì khác. Cậu hoàn toàn tỉnh táo. Ý thức rất minh mẫn. Mọi suy nghĩ và hành động lúc này, cậu đều biết rõ.

Giết.

Kẻ định giết Nezumi phải bị tiêu diệt! Nhất định phải giết!

Cậu vận sức.

Thân thể người đàn ông uốn cong như một cánh cung.

"Shion!"

Có tiếng rên. Một tiếng rên run rẩy đang gọi tên cậu.

"Shion! Dừng lại, làm ơn dừng lại!"

Nezumi lao đến sau lưng Shion.

"Dừng lại đi, xin cậu đấy. Shion."

"Hả?"

Hai bàn tay nó áp vào má cậu.

"Có nghe được tiếng tôi nói không?"

"À, có."

"Thả tay ra. Nhanh lên. Nói lỏng ra nào."

Cậu làm theo lời nó. Người đàn ông lộn một vòng, toan đứng lên nhưng không được. Hắn vẫn quỳ gối, ho sặc sụa. Hơi thở chạy qua cổ họng suýt bị nghiền nát nghe như tiếng gió thổi qua đồng hoang.

"Shion, tôi đã nói rồi mà. Cậu không thích hợp làm đao phủ hành hình đâu."

Nezumi thu sợi dây lại. Môi nó bị rách, nhuộm đầy máu. Đôi môi đỏ thẫm mấp máy.

"Hay cậu muốn bảo việc này là giải thoát?"

"Không."

"Vậy thì là sao? Nếu định giải cứu tôi thì cậu thật không biết tự lượng sức. Shion, không được làm thế nữa. Đây không phải việc cậu nên làm."

"Hình phạt."

"Cậu nói sao?"

"Đây là hình phạt."

"Hình phạt... nghĩa là sao?"

"Người đàn ông đó định giết cậu. Do đó hán ta phải chịu phạt."

"Shion, cậu..."

"Tôi sẽ lại làm vậy. Chỉ cần hán ta còn muốn giết cậu thì tôi sẽ lặp lại hành động vừa rồi."

Người đàn ông ngồi xổm dưới đất thở phì phò, tay vẫn ôm chặt cổ họng.

"Cậu ta là... ai vậy?"

Nezumi không trả lời. Nó chỉ im lặng nhìn Shion. Những ngón tay đang nắm sợi dây run lẩy bẩy.

"Cậu ta đã thắt cổ tao. vậy mà tao không hề phát giác sự hiện diện của cậu ta."

"Ừ, có vẻ thế."

"Tao bị thắt cổ từ phía sau và không sao thoát ra được."

"Đúng thế. Vùng vẫy như một con thỏ bị mắc bẫy."

"Lũ chuột đã run sợ trước cậu ta."

"À à..."

Người đàn ông rùng mình.

"Cậu ta là... ai vậy?"

"Cư dân của No.6."

"No.6? Tại sao cư dân của No.6 lại ở đây?"

Nezumi thở hắt ra.

"Hãy cho tôi gặp Lão, tôi sẽ kể tường tận mọi chuyện."

Shion lắng nghe cuộc đối thoại của Nezumi và hẳn ta. Vết hằn của sợi dây trên lòng bàn tay cậu bắt đầu nhức nhối.

"Hãy kể đi."

Có tiếng nói vọng xuống từ phía trên.

Shion ngẩng mặt nhìn quanh. Nơi ánh sáng của những ngọn nến không chiếu đến có một khoảng không đen như mực. Giọng nói phát ra từ đó. Chỉ một câu duy nhất.

Hãy kể đi.

Giọng nói thốt lên một câu như thế rồi mất tăm. Không lưu lại chút hơi thở nào của con người.

"Cảm ơn."

Nezumi thở dài. Người đàn ông nọ đứng dậy, lão đảo lẩn vào khe đá.

"Shion, đi thôi."

"À, ừ."

Cậu đưa chân vào bóng tối.

"Shion."

"Gì thế?"

"Chuyện này nói ra nghe thật vô nghĩa, nhưng mà..."

"Sao cơ?"

"Tôi muốn cậu hãy cứ là Shion thôi."

"Hả? Nghĩa là sao?"

"Shion mà tôi biết dù có xảy ra chuyện gì cũng không định tội người khác. Tuyệt đối không."

Hãy chiến đấu với bản thân đi. Nezumi thì thầm.

"Hãy chiến đấu với bản thân."

Câu nói đó cứ như một lời cầu khẩn. Âm thanh van vãn đau đớn. Đây chẳng phải âm thanh Nezumi ghét nhất sao?

Shion nhắm mắt.

Khi đôi mi khép lại, một màn đêm thăm thẳm hơn cả bóng tối trước mặt cậu cũng buông xuống.